

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

COMPTE RENDU INTÉGRAL
AVEC
COMPTE RENDU ANALYTIQUE TRADUIT
DES INTERVENTIONS

INTEGRAAL VERSLAG
MET
VERTAALD BEKNOPT VERSLAG
VAN DE TOESPRAKEN

SÉANCE PLÉNIÈRE

PLENUMVERGADERING

jeudi
13-10-2005
Matin

donderdag
13-10-2005
Voormiddag

cdH	<i>centre démocrate Humaniste</i>
CD&V	<i>Christen-Democratisch en Vlaams</i>
ECOLO	<i>Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales</i>
FN	<i>Front National</i>
MR	<i>Mouvement réformateur</i>
N-VA	<i>Nieuw-Vlaamse Alliantie</i>
PS	<i>Parti socialiste</i>
sp.a-spirit	<i>Socialistische Partij Anders – Sociaal progressief internationaal, regionalistisch integraal democratisch toekomstgericht</i>
Vlaams Belang	<i>Vlaams Belang</i>
VLD	<i>Vlaamse Liberalen en Democraten</i>

<i>Abréviations dans la numérotation des publications :</i>		<i>Afkortingen bij de nummering van de publicaties :</i>	
DOC 51 0000/000	<i>Document parlementaire de la 51e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif</i>	DOC 51 0000/000	<i>Parlementair stuk van de 51e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer</i>
QRVA	<i>Questions et Réponses écrites</i>	QRVA	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>
CRIV	<i>version provisoire du Compte Rendu Intégral (couverture verte)</i>	CRIV	<i>voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)</i>
CRABV	<i>Compte Rendu Analytique (couverture bleue)</i>	CRABV	<i>Beknopt Verslag (blauwe kaft)</i>
CRIV	<i>Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral définitif et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions ; les annexes se trouvent dans une brochure séparée (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)</i>	CRIV	<i>Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaalde beknopt verslag van de toespraken; de bijlagen zijn in een aparte brochure opgenomen (PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)</i>
PLEN	<i>séance plénière</i>	PLEN	<i>Plenum</i>
COM	<i>réunion de commission</i>	COM	<i>Commissievergadering</i>
MOT	<i>motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)</i>	MOT	<i>moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)</i>

<i>Publications officielles éditées par la Chambre des représentants</i>	<i>Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers</i>
Commandes :	Bestellingen :
Place de la Nation 2	Natieplein 2
1008 Bruxelles	1008 Brussel
Tél. : 02/ 549 81 60	Tel. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74	Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be	www.deKamer.be
e-mail : publications@laChambre.be	e-mail : publicaties@deKamer.be

SOMMAIRE

Reprise de la discussion de la déclaration du 1
gouvernement

Orateurs: **Guy D'haeseleer, Gerolf Annemans**, président du groupe Vlaams Belang, **David Lavaux, Hans Bonte, Danielle Van Lombeek-Jacobs, Melchior Wathélet**, président du groupe cdH, **Guido Tastenhoye, Greta D'hondt, Denis Ducarme, Jean-Pierre Malmendier, Annemie Turtelboom, Muriel Gerkens, Filip De Man, Annemie Roppe, Hendrik Bogaert**

ANNEXE

Ce compte rendu n'a pas d'annexe

INHOUD

Hervatting van de bespreking van de verklaring 1
van de regering

Sprekers: **Guy D'haeseleer, Gerolf Annemans**, voorzitter van de Vlaams Belang-fractie, **David Lavaux, Hans Bonte, Danielle Van Lombeek-Jacobs, Melchior Wathélet**, voorzitter van de cdH-fractie, **Guido Tastenhoye, Greta D'hondt, Denis Ducarme, Jean-Pierre Malmendier, Annemie Turtelboom, Muriel Gerkens, Filip De Man, Annemie Roppe, Hendrik Bogaert**

BIJLAGE

Dit verslag heeft geen bijlage

SÉANCE PLÉNIÈRE**PLENUMVERGADERING**

du

van

JEUDI 13 OCTOBRE 2005

DONDERDAG 13 OKTOBER 2005

Matin

Voormiddag

La séance est ouverte à 10.11 heures par M. Herman De Croo, président.
De vergadering wordt geopend om 10.11 uur door de heer Herman De Croo, voorzitter.

Ministre du gouvernement fédéral présent lors de l'ouverture de la séance:
Tegenwoordig bij de opening van de vergadering is de minister van de federale regering:
Guy Verhofstadt.

Le **président**: La séance est ouverte.
De vergadering is geopend.

01 **Reprise de la discussion de la déclaration du gouvernement**
01 **Hervatting van de bespreking van de verklaring van de regering**

La discussion de la déclaration du gouvernement est reprise.
De bespreking van de verklaring van de regering is hervat.

Mijnheer de eerste minister, collega's, ik groet u.

Op het eerste gezicht telt mijn sprekerslijst negentien leden. Ik merk dat de heer D'haeseleer aanwezig is en misschien kan hij nu het woord nemen. Daarna zal ik proberen te alterneren wat de talen betreft. Dit alles zou rustig moeten kunnen verlopen en ik vermoed dat wij omstreeks 19.00 uur zullen kunnen eindigen.

Ik denk dat uw fractie nog een krediet heeft. Ik heb uw fractieleider gisteren aan het woord gelaten.

01.01 **Guy D'haeseleer** (Vlaams Belang): Mijnheer de voorzitter, wij hebben nog 40 minuten.

De **voorzitter**: Dat is goed. Dat is geen probleem.

01.02 **Guy D'haeseleer** (Vlaams Belang): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, collega's, de vergrijzingproblematiek heeft vele maanden of zelfs een paar jaar de politieke debatten gedomineerd, en terecht. De uitdagingen waarvoor wij staan, noodzaken inderdaad tot ingrepen die ertoe moeten leiden dat wij in de toekomst met meer mensen langer aan het werk blijven.

Wij werden ook overspoeld door opiniestukken, analyses, wijze woorden van deskundigen en open brieven van politici, die het belang van de beslissingen die moesten worden genomen, stevast onderstreepten. Wij hebben dan ook met veel aandacht naar de regeringsverklaring uitgekeken, want gisteren moesten de bakens voor de toekomst worden uitgezet en moest een aantal ingrijpende hervormingen voorgesteld worden.

01.02 **Guy D'haeseleer** (Vlaams Belang): Le vieillissement nous impose de travailler plus longtemps. Les politiques et les experts de tous bords ne cessent de nous rebattre les oreilles de cette thèse. Le premier ministre allait enfin fixer hier les balises de l'avenir: un plan entreprenant visant à mettre davantage de gens au travail et pour plus longtemps. Après d'abondantes discussions, le gouvernement allait enfin présenter du concret. Les 66 mesures annoncées avaient

Ik moet zeggen dat het feit dat de uiteindelijke beslissingen, die meermaals werden uitgesteld, er kwamen na heel lange besprekingen met de sociale partners, om uiteindelijk na veel uitstel te landen kort vóór de beleidsverklaring, mij deed vermoeden dat de regering na veel gekakel eindelijk toch eieren zou leggen en de moed zou hebben om ingrijpende hervormingen te doen. Ook de aankondiging van de eerste minister dat er maar liefst 66 maatregelen zouden zijn genomen wekte grote verwachtingen. Dat de eerste minister bovendien eindelijk, gisteren, deemoedig heeft toegegeven dat er van 200.000 extra jobs geen sprake kan zijn en dat wij in 2007 uiteindelijk zullen uitkomen op nauwelijks iets meer dan de helft, deed mij denken dat de regering inderdaad klaar was om het noodzakelijke tandje bij te steken.

Ik moet echter zeggen dat ik bij het aanhoren van de beleidsverklaring en het lezen van de vele maatregelen sterk ontgoocheld ben. Nu al kan ik zeggen dat wij met de gehanteerde methodiek onze welvaart voor de toekomst niet zullen kunnen vrijwaren, in tegenstelling tot wat de eerste minister gisteren verkondigde. De echte grote hervormingen van onze arbeidsmarkt komen er duidelijk niet.

Waar ik gisteren als het ware bijna misselijk van werd, waren de loze beweringen van iemand die van zichzelf beweert de eerste minister van het land te zijn, maar die in werkelijkheid niets meer is dan een zielig uitgeblust politicus, die tevergeefs geprobeerd heeft het zinkend schip te verlaten voor een goedbetaalde job in Europa, en die slechts eerste minister kan blijven bij de gratie van Elio Di Rupo.

Beweringen als zouden wij zeggen dat er geen probleem is, dat men de brugpensioenen en andere uittreddingsregelingen rustig kan blijven misbruiken om massaal oudere werknemers te dumpen, zulke leugens kunnen wij niet aanvaarden. Laat dit duidelijk zijn.

Zijn de zesenzestig voorstellen dan allemaal slecht? uiteraard niet. Het zou er nog aan ontbreken dat er geen goede aanzetten worden gegeven. Uiteraard is elke lastenverlaging een stap in de goede richting. Het is een goede zaak dat er meer stageplaatsen worden gecreëerd voor jongeren. Het is ook een goede zaak dat er paal en perk wordt gesteld aan de Canada Dry-regelingen. De nieuwe benadering van herstructureringen met tewerkstellingscellen is een goede poging om die werknemers opnieuw te integreren op de arbeidsmarkt.

Wat mij echter opvalt, is dat de federale regering voor maar liefst een derde van de maatregelen rekent op derden, zijnde de Nationale Arbeidsraad, de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven, de Gewesten, de Gemeenschappen en de ondernemingen zelf. Het blijft dus de vraag in hoeverre deze maatregelen ook effectief zullen worden gerealiseerd.

Ik hoor de eerste minister graag zeggen dat het niet allemaal kommer en kwel is in ons land. Als voorbeeld haalt hij dan het feit aan dat de economische groei in ons land de voorbije jaren groter was dan de groei in de ons omringende landen. Hij vergeet er echter wel bij te zeggen dat we in alle Europese rangschikkingen achteruitboeren. Onze concurrentiepositie is verslechterd, onze productiviteit gaat achteruit, wat ondernemingsklimaat betreft, boeren we verder achteruit en onze belastingdruk is een steeds grotere handicap. Stop

suscité bien des espoirs, d'autant plus que le premier ministre a admis très réalistement que l'objectif de 200 000 emplois était inaccessible.

La déclaration de politique fédérale est malheureusement très décevante. Les 66 mesures ne préserveront pas notre bien-être dans le futur. La déclaration est truffée d'affirmations sans fondement prononcées par un homme politique fini qui aurait préféré embrasser une carrière européenne grassement rémunérée.

Toutes les mesures ne sont évidemment pas mauvaises. Il est toutefois frappant de constater que les autorités fédérales comptent sur l'aide de tiers pour bon nombre de mesures. On peut dès lors se demander combien de ces mesures seront effectivement réalisées.

Par ailleurs, il faudrait cesser de se focaliser sur la croissance économique qui serait plus élevée en Belgique que dans les pays voisins. Car, pour le surplus, nous régressons en effet dans presque tous les classements européens. Quelle est du reste l'importance de la croissance économique si la création d'emplois qui devrait en résulter est inexistante ou insuffisante ? Dans ce domaine, nos résultats sont nettement moins bons que ceux des pays voisins. La réduction du nombre de prépensionnés n'a aucun sens s'il y a une pénurie d'emplois. Ils se retrouveront alors dans la catégorie des chômeurs âgés ou des bénéficiaires d'une allocation dans le cadre de l'assurance maladie-invalidité. Nous comptons actuellement 100 000 prépensionnés, mais il y a également déjà 140 000 chômeurs âgés et 130 000 bénéficiaires d'une allocation AMI.

L'opinion publique ne comprend pas pourquoi l'on s'acharne ainsi

dus alstublieft met alles te focussen op de economische groei. Wat zijn we immers met een economische groei als die niet of onvoldoende wordt omgezet in jobs? Op dat vlak doen we het veel slechter dan de ons omringende landen en het gaat tenslotte toch om het creëren van nieuwe jobs.

Er is dus iets fundamenteel fout met onze arbeidsmarkt. Alles staat of valt immers met de creatie van nieuwe jobs.

Wat helpt outplacement als er geen jobs zijn voor de ouderen? Wat helpen de tewerkstellingscellen als men op het einde van de rit moet vaststellen dat er uiteindelijk geen nieuwe job kan aangeboden worden? Als er geen jobs zijn, zullen er misschien wel minder bruggepensioneerden zijn en minder Canada Dry-regelingen, maar we zullen diezelfde mensen kunnen begroeten in het systeem van oudere werklozen of in de ziekte- en invaliditeitsverzekering. Laat het duidelijk zijn, het aantal bruggepensioneerden ligt iets boven de 100.000, wat veel minder is dan de 140.000 oudere werklozen en ook minder dan de 130.000 personen met een ziekte- of invaliditeitsuitkering.

We vinden het ook bijzonder jammer dat in de laatste maanden voorafgaand aan deze beleidsverklaring de klemtoon werd gelegd op het brugpensioen, terwijl zou moeten nagedacht worden over de volledige loopbaan in al zijn componenten. Ook de publieke opinie heeft niet begrepen waarom men zich zo focust op dat brugpensioen en waarom de vraag of brugpensioen op 58, 59 of 60 jaar zou worden toegekend, de sleutel zou zijn in dit debat en ook bepalend zou zijn voor het feit of we die hogere activiteitsgraad effectief kunnen realiseren.

Ik kan dat gevoel alleen maar begrijpen. Men moet stoppen de mensen het gevoel te geven dat alleen het gepruts aan de brugpensioenleeftijd, waarmee men nu bezig is, het probleem fundamenteel zal oplossen. Het is een illusie te denken dat we met de huidige voorstellen onze activiteitsgraad van ongeveer 60 procent gevoelig zullen optrekken, liefst tot 70 procent. Hiervoor zullen we een totaal andere benadering moeten hanteren.

Het is ook duidelijk dat het huidige stelsel van brugpensioen met haar leeftijdsvereisten leidt tot heel wat perverse effecten. Als we bepaalde zware beroepen bekijken, zien we – bijvoorbeeld – dat een bouwvakker, als hij invalide is op 56 jaar, met brugpensioen kan gaan. Andere uitoefenaars van zware beroepen zullen dat op 59-jarige leeftijd kunnen doen. Wat heeft die leeftijd nog van belang? Een bouwvakker en mensen met andere zware beroepen die meestal heel vlug zijn ingestroomd op de arbeidsmarkt in die functie, hebben er tegen die tijd dikwijls al 40 jaar arbeid opzitten. Die mensen zijn fysiek op en hebben hun pensioen, wat ons betreft, dik verdiend.

Het verschil met mensen met een lange loopbaan die vaak niet zo belastende beroepen uitoefenen, vaak later zijn ingetreden, maar ook op 58 jaar met brugpensioen kunnen na een loopbaan van 35 jaar, is veel te klein en compleet onlogisch.

De vraag die ik mij ook stel, is wat de doelstellingen van de regering zijn met de genomen maatregelen. In welke mate wil ze het aantal bruggepensioneerden verminderen? Binnen welk tijdsbestek wil ze de

sur les prépensions. Je ne vois pas en quoi les modifications apportées à l'âge de la pension se traduiront pourront se traduire par une augmentation considérable du taux d'activité de 60 %. Il serait préférable de tenir compte de la durée totale de la carrière au lieu de l'âge lors de la sortie de la vie active. Les personnes qui exercent un métier pénible ont généralement commencé leur carrière tôt et méritent donc largement de partir à la retraite après un temps donné.

L'objectif exact des mesures proposées par le gouvernement n'est pas clair. A quel nombre de prépensionnés le gouvernement souhaite-t-il arriver ? Dans quel délai ? Combien de jeunes pense-t-il mettre au travail ? Quels critères sont utilisés pour juger du succès des mesures proposées ?

Par ailleurs, on ne sait toujours pas avec précision comment le Conseil national du Travail définira la notion de profession pénible. Cette définition conditionnera la réalisation ou non de l'objectif visé par le gouvernement et l'entreprise ne sera pas une sinécure. Il incombera finalement à la ministre de trancher la question.

On oublie également les 140 000 personnes qui bénéficient d'une allocation d'attente ou de transition. Peut-on justifier, socialement, que les pouvoirs publics continuent à prendre indéfiniment en charge des personnes sans travail dont la plupart ne souhaitent même pas travailler? Ce problème se pose surtout de l'autre côté de la frontière linguistique.

Le Vlaams Belang plaide en faveur d'une réduction substantielle des charges sur le travail qui, par un effet induit, se traduira par la création massive d'emplois, au bénéfice des prépensionnés comme des chômeurs et des jeunes. Le brouet de mesures que

activiteitsgraad bij de ouderen opkrikken? Hoe wil ze de activiteitsgraad opkrikken? Hoeveel jongeren wil ze bijkomend aan de slag? Op basis van welk instrumentarium zal ze bepalen of ze op de goede weg is of niet?

Ik vind op dat vlak weinig concrete doelstellingen terug.

Los daarvan valt het nog maar af te wachten hoe de invulling van de zogenaamde zware beroepen zal gebeuren door de Nationale Arbeidsraad. Met die invulling staat of valt voor de regering immers het beoogde effect, wat het ook moge wezen. Ik kan u bovendien verzekeren dat de invulling nog een zware dobber zal worden. Het staat nu al zo goed als vast dat de NAR er niet zal uitgeraken. De strijd tussen de vakbonden zal op dat punt worden gevoerd. Mevrouw de minister, nu al zeggen de vakbonden dat de wettelijke brugpensioenleeftijd weliswaar op 60 jaar zal worden gebracht, maar dat de feitelijke leeftijd 58 jaar zal worden. Het dossier komt dus binnen de kortste keren op uw bureau terecht. U zult daarover zelf een beslissing moeten nemen.

Er wordt ook vergeten dat er 140.000 personen zijn met een wacht- of overbruggingsuitkering. Tienduizenden onder hen hebben sinds het verlaten van de school nog nooit gewerkt gedurende een respectabele duur, om in aanmerking te komen voor de werkloosheidsverzekering. Ook daar ligt een grote uitdaging en moeten onze prioriteiten worden gelegd. Is het maatschappelijk verantwoord dat de overheid deze mensen, waarvan het overgrote deel geen werk vindt en waarvan ook een aantal – we moeten dat durven toegeven – geen werk wil, tot het einde van hun dagen ten laste legt van de maatschappij? Zeker in het zuiden van het land is dat een structureel probleem en moeten er dringend maatregelen worden genomen.

Het Vlaams Belang pleit er dan ook voor om een schokeffect te creëren met een grootse lastenverlaging die ertoe zal leiden dat ondernemingen opnieuw competitief worden. Een schokeffect dat de loondruk in ons land, waardoor arbeiders gemiddeld slechts 51% overhouden van hun loon, naar beneden haalt, dat de fiscale en parafiscale druk op arbeid substantieel vermindert, dat zou de nodige ommekeer bewerkstelligen, dat zou ervoor zorgen dat wij een ondernemingsklimaat creëren dat massaal jobs tot stand brengt.

Die jobs kunnen dan niet alleen door de slachtoffers van herstructureringen ingevuld worden, die dan hun herintrede kunnen doen op de arbeidsmarkt, maar ook door bruggepensioneerden, oudere werknemers enzovoort. Die jobs kunnen echter ook ingevuld worden door elkeen van die andere 486.000 werklozen die niet behoort tot de oudere werknemers of niet-werkzoekende werklozen. Ook die mensen zitten voor het overgrote deel te wachten op een job.

Mevrouw de minister, ik heb de indruk dat de puree van maatregelen iets uitstraalt van wel willen maar niet kunnen. In de voorstellen is voor elk wat wils te vinden, maar ik vermoed dat het beoogde schokeffect niet zal bereikt worden.

Het Vlaams Belang is dan ook gewonnen voor een compleet andere benadering van de loopbaan, van het loopbaanperspectief. Wij zijn inderdaad de mening toegedaan dat wij moeten afstappen van die

nous sert aujourd'hui le gouvernement ne produira pas cet effet.

Le Vlaams Belang préconise aussi l'abandon dû principe de l'âge fixe pour l'admission à la retraite, auquel il propose de substituer une durée de carrière de quarante années, ce qui serait plus équitable. J'ai été surpris de ne pas trouver trace de cette idée dans l'accord de gouvernement à l'heure où le CD&V, le VLD par la voix de Bart Somers et le sp.a-spirit par la voix de Steve Stevaert ont déclaré la soutenir.

Quoique chacun s'accorde pour dire qu'en Belgique, les travailleurs âgés coûtent beaucoup trop cher par rapport à leurs jeunes collègues, c'est en vain qu'on chercherait dans la déclaration gouvernementale des mesures dynamiques pour remédier à ce problème.

Par ailleurs, la traditionnelle distinction entre ouvriers et employés est maintenue, bien que l'idée d'un statut unique qui relèverait l'attrait des professions à problème fasse l'unanimité. Si aucune décision n'est prise, la faute en incombe aux partenaires sociaux. Il est temps que le gouvernement agisse.

Nous plaidons par ailleurs pour une politique active de la famille. Une femme devrait donner naissance à 2,1 enfants en moyenne pour atteindre le ratio de remplacement. Chaque année, la Belgique connaît un déficit de 30 000 naissances. Le nombre d'enfants souhaité est supérieur au nombre effectif d'enfants. Nous plaidons dès lors pour des mesures favorables aux familles, comme l'augmentation du montant des allocations familiales pour couvrir les coûts éducatifs et l'octroi d'un salaire-éducation aux parents qui restent à la maison pour éduquer leurs enfants.

vaste pensioenleeftijd, zoals trouwens ook terecht werd gesteld door de OESO. Laten wij inderdaad duidelijk stellen dat iedereen in de toekomst niet gemiddeld 37 jaar moet werken, maar 40 jaar. Dit zou een veel rechtvaardiger systeem zijn dan het systeem dat momenteel ...

Le contrôle des chômeurs indemnisés doit être renforcé. L'allocation de chômage n'est pas un billet de 'Win for Life'. Le sud du pays surtout doit s'en convaincre.

01.03 Gerolf Annemans (Vlaams Belang): (...)

01.04 Guy D'haeseleer (Vlaams Belang): Ik heb vanochtend nog met hem gebeld en hij heeft zijn fiat gegeven. Ook de FGVB gaat er trouwens mee akkoord.

Dit zou een veel rechtvaardiger systeem zijn dan het systeem dat momenteel bestaat. Ik ben verrast dat wij in deze beleidsverklaring hierover niets terugvinden. Nochtans waren zowel VLD-voorzitter Bart Somers, CD&V als de sp.a, bij monde van Frank Vandenbroucke en Steve Stevaert, gewonnen voor dit idee. Het zou de zaken sterk vereenvoudigen en logischer maken en vooral duidelijk maken aan de publieke opinie waar men voor staat bij aanvang van de professionele loopbaan.

Een ander belangrijk instrument is de loonvorming. De reden waarom de oudere werknemers stelselmatig aan de kant worden geschoven is uiteraard omdat ze te duur zijn. De loonspanning tussen oudere werknemers en jongere werknemers is veel te hoog in ons land. In België verdient een oudere werknemer 145% van het loon van een jongere. Dat is 10% meer dan het Europese gemiddelde.

Iedereen is zich ervan bewust dat zich daardoor een fundamenteel probleem voordoet, maar echt krachtdadige beslissingen werden op dat vlak niet genomen in de beleidsverklaring. Men beperkt zich tot het opzetten van een aantal experimenten, hetgeen uiteraard totaal onvoldoende is.

Een ander probleem waar onze arbeidsmarkt nog steeds mee geconfronteerd wordt, als enig Europees land overigens, is het onderscheid tussen arbeiders en bedienden. Iedereen is het erover eens dat een eenheidsstatuut een belangrijk instrument is om de problematiek van de knelpuntberoepen aan te pakken. De knelpuntberoepen, die meestal technische beroepen zijn, zouden veel aantrekkelijker zijn voor jonge mensen indien er ook een evenwaardig statuut aan verbonden was. Ook hierover is reeds heel veel inkt gevloeid; dat zal de heer Bonte zeker niet tegenspreken.

Op de dag van vandaag zijn we nog geen stap verder. Bij elk interprofessioneel akkoord zijn de sociale partners er als de kippen bij om ervoor te zorgen dat er op dat vlak vooral geen beslissingen hoeven te worden genomen. Telkens weer worden er bijkomende analyses gemaakt, lijsten van knelpunten opgesteld, wordt het probleem doorverwezen naar de NAR of andere werkgroepen, met alle vertragingen van dien. Nu wordt weer verwezen naar de besluiten die de sociale partners zouden moeten trekken tegen eind 2005, en iedereen die de gevoeligheden in dat dossier een beetje kent, weet dat we eind 2005 geen stap verder zullen staan.

Het is duidelijk dat het Parlement en de regering hun rol zullen moeten spelen en knopen doorhakken, maar ook op dat vlak denk ik

01.04 Guy D'haeseleer (Vlaams Belang): Enfin, je ne trouve dans la déclaration de politique fédérale aucune solution structurelle pour le marché de l'emploi alors qu'à nos yeux, la régionalisation de l'emploi constituerait la solution. Les chiffres montrent que la situation de l'emploi en Flandre est moins dramatique que dans les autres régions. Si l'on scindait la politique de l'emploi, chaque région pourrait prendre le cap qui lui convient et les entités fédérées seraient automatiquement responsabilisées. La scission mettrait un terme à la culture du laisser-aller en Wallonie et permettrait à la Flandre de devenir l'une des régions les plus actives et prospères d'Europe.

D'après le premier ministre, le Vlaams Belang serait encore plus conservateur que la FGVB et plaiderait pour un statu quo. Pourtant, nous sommes les seuls dans ce débat à préconiser une démarche globalisante complètement différente. Face aux médias, bien des éminents mandataires politiques n'hésitent pas à formuler des propositions identiques mais dès qu'ils retrouvent les bancs du Parlement, ils se tiennent cois. Les conservateurs ne sont donc pas ceux que l'on croit.

Je me réjouis d'entendre le CD&V déclarer qu'il n'y aura pas de nouveau gouvernement fédéral si les leviers économiques ne sont pas transférés à la Flandre. Je mettrai toutefois ces propos en doute tant que je n'aurai pas vu de résultats. Ce ne serait pas la première fois que le parti ferait marche arrière pour pouvoir tout

dat, als er al vorderingen worden gemaakt, het opnieuw gepruts in de marge zal zijn. Laten we een voorbeeld nemen aan Duitsland waar de zaak na een uitspraak van het hooggerechtshof kort nadien geregeld werd.

Een ander aandachtspunt bij het aanpakken van de vergrijzing is uiteraard het voeren van een actieve gezinspolitiek. Jaarlijks worden er in Vlaanderen 30.000 kinderen te weinig geboren om de vervangingsratio van 2,1 kind per vrouw te halen. We weten ook dat een actieve gezinspolitiek op korte en middellange termijn de gevolgen van de huidige vergrijzingsgolf niet ongedaan kan maken, maar ze kan wel het einde van de vergrijzingsgolf, dat zich in 2050 situeert, dichterbij brengen en de kans op een mogelijke volgende vergrijzingsgolf tegengaan.

Laten wij dus die nodige voorwaarden scheppen waaronder koppels daadwerkelijk aan hun kinderwens kunnen voldoen. Die kinderwens ligt immers gevoelig hoger dan het aantal kinderen die koppels daadwerkelijk krijgen. Een kostendekkende kinderbijslag en het invoeren van een opvoedersloon voor de thuiswerkende ouder zijn voor mijn politieke partij essentiële elementen van een dergelijke actieve gezinspolitiek.

Het Vlaams Belang blijft ook pleiten voor een versterking van de rechten-plichtenbenadering van sociaal verzekerden. Als wij de uitgaven van de sociale zekerheid op een hoog niveau willen handhaven, dan moet er een meer intensieve en geïndividualiseerde opvolging, begeleiding en controle zijn van uitkeringsgerechtigden. Een consequente aanpak kan bijvoorbeeld het draagvlak worden voor een werkloosheidsuitkering, onbeperkt in de tijd, zolang er geen passende dienstbetrekking is gevonden. Een betere disciplinerende van de genieters van een werkloosheidsuitkering is een element in een meer compromisloze strijd die wij willen voeren tegen de sociale en fiscale fraude.

Het moet dus de bedoeling zijn om zo veel mogelijk mensen die in staat zijn om te werken ook daadwerkelijk te doen participeren aan de arbeidsmarkt en alzo bij te dragen tot meer welvaart en meer welzijn. Laten wij niet blind zijn voor degenen die werkloosheidsuitkeringen blijven beschouwen als een soort win-for-life-biljet voor de rest van hun leven. Alleen stel ik vast dat wanneer men inspanningen doet om mensen meer te responsabiliseren, men dan vooral in het zuiden van het land stevast aan de kant blijft staan.

Mijn laatste punt is voor mijn politieke partij ook het belangrijkste element in dit debat, met name het volledig afwezig blijven in de regeringsverklaring van ook maar een aanzet tot een structurele oplossing voor onze arbeidsmarkt, zijnde de defederalisering van het beleid. Als ik de opinies en analyses van de voorbije jaren lees van allerhande individuen en instanties die op het vlak van de werkgelegenheid en het economisch beleid iets te zeggen hebben, dan komt stevast dezelfde conclusie naar voor: stop in hemelsnaam met dat unitair arbeidsmarktbeleid en economisch beleid en geef nu eindelijk die instrumenten in handen van de Gewesten om zo een beter beleid te kunnen voeren dat afgestemd is op de noden van de deelstaten. De cijfers spreken immers voor zich.

Met een werkgelegenheidsgraad van 64% in 2004 zit Vlaanderen

de même participer au pouvoir.

On ne trouve nulle trace dans cette déclaration du gouvernement de mesures qui permettraient de réformer le marché du travail afin que nous soyons parés pour faire face aux défis qui s'annoncent. Les mesures proposées doivent surtout faire en sorte que l'actuel gouvernement puisse aller au terme de son mandat. Le premier ministre ne s'est pas montré sous son meilleur jour hier dans l'hémicycle. En définitive, l'Europe a bien fait de ne pas s'encombrer d'un homme politique totalement dépourvu de vision qui recourt au mensonge pour éluder la critique. M. Verhofstadt a sauvé son gouvernement et s'est sauvé lui-même mais le rêve vira à n'en pas douter au cauchemar à la mi-2007. Les Flamands méritaient mieux. Et il ne sera certainement pas question pour nous d'envoyer de lettre de recommandation aux institutions européennes lorsqu'on cherchera, après 2007, à caser Guy Verhofstadt en Europe.

Je ne crois vraiment pas que les mesures énoncées dans la déclaration de gouvernement soient de nature à servir l'économie et l'emploi. Force nous sera de constater dans quelques années que l'indispensable revirement ne s'est pas opéré. L'exercice auquel le gouvernement s'est livré pourrait bien être le plus asocial de ces dernières années. Si nous ne rompons pas maintenant avec le passé, c'est à la régression sociale que nous nous exposerons à l'avenir.

ongeveer op het Europees gemiddelde; in Wallonië en Brussel is dit 55%. Ook de geharmoniseerde werkloosheidsgraad was in 2004 nauwelijks 4,5% in Vlaanderen, terwijl hij in Wallonië 11% bedroeg en in Brussel zelfs 13,6%. Het behoeft geen betoog dat de situatie in Vlaanderen niet zo dramatisch is als in het zuiden van ons land en dat andere oplossingen moeten worden aangedragen.

Een splitsing van het werkgelegenheidsbeleid zal de deelstaten meer responsabiliseren. Responsabilisering leidt tot besparingen en het efficiënter besteden van de middelen. Het zou eveneens een einde maken aan de verschillende behandeling van werklozen in Vlaanderen en Wallonië. Het zou een einde maken aan de grote problemen die er zijn aangaande de niet-uitvoering van samenwerkingsakkoorden omdat de PS in het zuiden van het land niet durft te raken aan haar kiespubliek. Het zou een einde maken aan de uitkeringspolitiek die men in Wallonië maar al te graag voert en de hangmatcultuur die tot een soort staatsideologie werd verheven. Het zou een einde maken aan de boycot die Vlaanderen moet ondergaan telkens men modernisering aan het arbeidsmarktbeleid wilt doorvoeren. Het zou een einde maken aan een voor Vlaanderen nefast systeem waardoor onze regio zou kunnen uitgroeien tot de meest ondernemende en meest welvarende regio van Europa.

Mijnheer de voorzitter, collega's, gisteren heeft de premier gezegd dat het Vlaams Belang nog conservatiever en behoudsgezinder is dan het ABVV en dat onze politieke partij pleit voor de status quo. Met deze voorstellen is het Vlaams Belang de enige partij die in dit debat pleit voor een compleet andere en globale aanpak. Veel belangrijke politici hebben veel van deze voorstellen ook reeds in de mond genomen en geuit in kranten, vrije tribunes, op televisie. We stellen alleen vast dat het, op het ogenblik dat het moet gebeuren hier in dit Parlement waar de beslissingen zouden moeten worden genomen, heel stil blijft. Wie zijn dan de conservatieven en behoudsgezinden? Wij in ieder geval niet.

Het verheugt me dat CD&V thans ook stelt dat er geen nieuwe federale regering tot stand kan komen zonder dat de economische hefboomen naar Vlaanderen worden overgeheveld. Sta me echter toe, collega's van CD&V om aan uw woorden te twijfelen tot ik echte resultaten zie. Het zou niet de eerste keer zijn dat CD&V stoere taal spreekt op dit vlak om nadien de staart in te trekken om toch maar opnieuw aan het beleid te kunnen deelnemen.

Collega's, ik besluit. We hebben de kans gemist om onze arbeidsmarkt dermate te hervormen of minstens daarmee aan te vangen zodat we gewapend zijn om de uitdagingen die voor ons staan succesvol aan te pakken. We hebben vooral een oefening gehad die de huidige regering in staat moet stellen de finish van 2007 te halen. Een oefening die Verhofstadt, die zich gisteren in dit halfroond niet van zijn schoonste kant heeft laten zien, de ruimte en vooral de tijd moet geven om vooral zijn eigen eindeloopbaan te regelen. Achteraf bekeken is het goed dat Europa zichzelf niet heeft opgesolferd met een beleidsman die geen visie heeft, voortdurend leugens tot zijn bondgenoot maakt als hij geconfronteerd wordt met kritiek.

Verhofstadt heeft hier zijn regering en, vooral, zichzelf kunnen redden. Deze paarse coalitie zal het nu wel redden tot half 2007, maar dan zal

het ongetwijfeld gedaan zijn met de wonderboy van de Belgische politiek. Dan zal wat ooit het sprookje-Verhofstadt was, jammer genoeg eindigen in de nachtmerrie-Verhofstadt. Dat is jammer voor de Vlamingen, want zij hebben beter verdiend. Wie nadien met Verhofstadt, net zoals men dat met Verwilghen heeft gedaan, moet gaan leuren bij alle Europese instellingen om hem toch maar kwijt te raken, wens ik veel succes. Van ons moet hij in ieder geval geen aanbevelingsbrief ontvangen.

Mijnheer de voorzitter, collega's, of we met deze beleidsverklaring en de maatregelen die erin zijn opgesomd, onze economie en werkgelegenheid een dienst hebben bewezen, durf ik sterk te betwijfelen. Integendeel. Volgend jaar, over twee jaar, over drie jaar, mevrouw de minister, staan we hier terug, met u al dan niet als minister van Werk, niet om nog wat links of rechts te sleutelen aan de verschillende bepalingen die het voorwerp uitmaken van deze regeringsverklaring, maar om vast te stellen dat we heden hebben nagelaten de noodzakelijke ommekeer tot stand te brengen. Er zou wel eens kunnen blijken dat de oefening die de regering nu heeft gemaakt, wel eens de meest asociale zou kunnen zijn die de voorbije jaren is genomen. Nu geen breuk maken met het verleden, betekent sociale afbraak op termijn.

01.05 David Lavaux (cdH): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, madame la ministre, chers collègues, je voudrais commenter ici la déclaration gouvernementale sur les matières relevant de la commission Infrastructure et plus particulièrement sur la mobilité, la politique aéroportuaire, la gestion des participations publiques, les entreprises publiques autonomes que sont La Poste, la SNCB et Belgacom.

Il y a finalement peu de choses à commenter tant ces sujets, pourtant pour plusieurs d'entre eux d'une brûlante actualité, ont été superbement ignorés dans la déclaration gouvernementale.

Parlons de la mobilité. Alors que, dans les déclarations gouvernementales antérieures, il était de coutume de faire figurer une série d'objectifs chiffrés en termes de mobilité, nous ne voyons rien de cela dans la présente déclaration.

Aucune mesure annoncée pour aiguiller la demande de mobilité de la voiture individuelle vers d'autres modes de transport. Que du contraire: la déclaration gouvernementale annonce, par application de la dernière phase de la réforme fiscale, que les forfaits fiscaux de remboursement des kilomètres parcourus seront majorés. Si cette mesure est favorable au contribuable qui se déplace en voiture, cela ne devrait pas inciter nos concitoyens à en réduire son utilisation.

Orienter la demande vers d'autres modes de transport n'a cependant de sens que s'il existe une alternative valable. De là, la nécessité d'améliorer quantitativement et qualitativement l'offre des chemins de fer. Nous y reviendrons en évoquant la SNCB.

Venons-en à la politique aéroportuaire. La profondeur du silence de la déclaration gouvernementale sur le sujet n'a d'égal que la hauteur des décibels dont sont victimes des milliers de personnes depuis trop longtemps.

01.05 David Lavaux (cdH): Ik zal de beleidsverklaring becommentariëren op grond van de thema's die de commissie voor de Infrastructuur aanbelangen. Hoewel deze onderwerpen brandend actueel zijn, worden ze in de beleidsverklaring echter schromelijk over het hoofd gezien. Eerst en vooral is er de mobiliteit. Terwijl de voorgaande beleidsverklaringen nog cijfers hierover bevatten, is dat nu geenszins meer het geval. Er wordt geen enkele maatregel ten gunste van het openbaar vervoer genomen, wel integendeel: door de toepassing van de laatste fase in de belastinghervorming worden de fiscale forfaits voor de terugbetaling van de afgelegde kilometers opgetrokken, wat vooral de autobestuurders ten goede komt en dus geen stimulans vormt om de auto aan de kant te laten staan.

Vervolgens is er het luchthavenbeleid, dat in deze beleidsverklaring niet eens aan bod komt! Het beheer van de geluidsoverlast door de regering is nochtans erbarmelijk, zoals blijkt uit de rechterlijke beslissingen waarin de overheid wordt veroordeeld. Het plan Anciaux

La politique de gestion des nuisances aériennes de votre gouvernement est pourtant déplorable, comme en attestent les très nombreuses décisions de justice condamnant l'Etat belge et qui ont démonté pièce par pièce le très controversé plan de dispersion Anciaux. Ce plan augmente les risques pour la santé des populations riveraines de l'aéroport, non seulement en raison du bruit inhérent aux survols, mais également eu égard au risque d'accident plus important dû aux combinaisons de piste qu'il impose.

Pour ce 15 octobre, votre gouvernement doit avoir élaboré un nouveau plan de survol des populations habitant autour de Bruxelles-National, faute de quoi l'Etat belge sera redevable de lourdes astreintes.

Cette échéance me semble être une réelle opportunité pour concrétiser enfin l'engagement de votre gouvernement à dégager une solution équilibrée dans ce dossier. L'exercice de leurs compétences propres – définition des routes et utilisation des pistes – par le ministre fédéral de la Mobilité et par le gouvernement fédéral dans son ensemble est de leur seule responsabilité. Il appartient donc au ministre fédéral de la Mobilité de ramener à plus de raison le gouvernement de la Région flamande qui, dans le cadre des négociations en cours, vient de déposer une note contenant des propositions inacceptables pour la Région bruxelloise et contraire à l'intérêt général. Inacceptable car sa concrétisation amènerait une augmentation inadmissible du survol des zones les plus densément peuplées.

Le cdH estime qu'il est urgent d'objectiver les procédures de décision relatives à l'utilisation des pistes de l'aéroport et des trajectoires de survol et d'assurer leur cohérence avec l'ensemble des aspects du dossier. Il faut éviter le survol des zones densément peuplées et renoncer à la dispersion des vols qui suppose que chaque Région reçoive une dose égale de nuisances. Il faut également dégager sans tarder des moyens pour mettre en œuvre un programme d'isolation par zones et éventuellement exproprier les riverains les plus exposés aux bruits de l'aéroport. En outre, pourquoi ne pas lancer une réflexion sur la fin progressive des vols de nuit?

Venons-en maintenant à la gestion des participations publiques. J'ai relevé la volonté de poursuivre la professionnalisation de la gestion des actifs publics, la fusion entre la Société fédérale de participation et la Société fédérale d'investissement, la réforme de la Régie des Bâtiments et la volonté de mener des partenariats financiers avec le secteur privé. La déclaration gouvernementale fait toutefois l'impasse sur une réflexion en profondeur sur les participations publiques. Aucun principe n'est posé en termes de valorisation des actifs, de rapport entre Etat actionnaire et organes de gestion ou de meilleur contrôle de l'exécution des décisions. À l'instar de ce qu'a fait la France, le gouvernement vise uniquement à créer un holding des participations publiques.

Je tiens à rappeler ici que le cdH a déposé une proposition de loi particulièrement complète qui tente d'apporter une solution aux problèmes des entreprises publiques autonomes, s'inspirant des conclusions de la commission d'enquête Sabena et qui est à l'examen en commission de l'Infrastructure de la Chambre.

doet de gezondheidsrisico's voor de omwonenden van de luchthaven alleen maar toenemen, zowel wat de geluidsoverlast als mogelijke ongevallen betreft. Tegen 15 oktober moet de regering een nieuw plan voor het overvliegen van de gebieden rond Brussel-Nationaal klaar hebben, zoniet zal ze aanzienlijke dwangsommen moeten betalen.

Die uiterste datum biedt de regering de gelegenheid eindelijk haar belofte om in dit dossier een evenwichtige oplossing uit te werken, waar te maken. De federale minister van Mobiliteit moet de Vlaamse gewestregering tot rede brengen. Die heeft immers zopas voorstellen ingediend die onaanvaardbaar zijn voor het Brussels Gewest en die strijdig zijn met het algemeen belang.

We moeten vermijden dat dichtbevolkte gebieden worden overvlogen en afzien van de spreiding van de vluchten. Ook moeten middelen worden vrijgemaakt voor een isolatieprogramma per zone en indien nodig moeten de omwonenden die het meest onder de geluidsoverlast te lijden hebben, worden onteigend. Waarom, ten slotte, zouden we geen debat over de progressieve afschaffing van de nachtvluchten opstarten?

Vervolgens zijn er de overheidsparticipaties. De regering is voornemens het beheer van de overheidsactiva verder te professionaliseren, de Federale Participatie- en Investeringsmaatschappijen te fusioneren, de Regie der Gebouwen te hervormen en financiële partnerschappen met de privé-sector aan te gaan. Er worden echter geen beginselen vooropgesteld inzake de valorisatie van de activa, de verhouding tussen de overheidsaandeelhouder en de beheersorganen of een verbeterd toezicht op de uitvoering van de

Par ailleurs, le "partenariat financier innovant avec le secteur privé" cité dans la déclaration nous fait craindre un abandon des responsabilités de l'Etat fédéral qui laisserait des investisseurs privés injecter les capitaux nécessaires à l'entretien d'actifs publics en contrepartie d'une redevance payée durant plusieurs dizaines d'années. Si tel est le cas, il s'agit donc du report d'une charge sur les générations futures qui semble peu compatible avec le concept de développement durable, voire avec le contrat entre générations que revendique le gouvernement.

Venons-en aux entreprises publiques autonomes. On est en droit de se réjouir de la soudaine activité du gouvernement afin de trouver un partenaire stratégique pour La Poste, partenaire qui est présenté comme le fiancé parfait!

Si le gouvernement est déjà tout à la joie à l'idée du mariage, il ne précise en rien les réformes profondes que la concrétisation de ce partenariat entraînera dans l'entreprise.

Pour mémoire, les chantiers de la rénovation ne sont pas que cosmétiques. Il est question:

- du programme de réduction des coûts;
- de la réorganisation du réseau de points de vente qui touchera chacune des communes de notre pays. Seuls 589 points de vente sur 1.302 seront tenus par les postiers et 713 bureaux de poste pourraient disparaître au profit de magasins postaux;
- du projet "Refocus" dont l'objectif est de séparer la vente des produits postaux et financiers de l'activité ordinaire de distribution du courrier;
- de la lutte contre l'absentéisme;
- du plan "Géoroute 2" version réactualisée du très conversé logiciel optimisant les tournées de distribution du courrier;
- in fine, du contrat de gestion de La Poste qui fait surgir les craintes d'une diminution du volume de l'emploi et qui lacère encore un peu plus le rôle social de La Poste.

Il me semble que tout cela mériterait mieux que quatre lignes dans la déclaration gouvernementale.

En ce qui concerne la SNCB, le gouvernement n'est pas plus prolix. En dehors des poncifs sur le sujet, la seule nouvelle donnée est le budget d'investissement pour la SNCB qui passe de 815 à 982 millions. Nous nous réjouissons de voir cette somme inscrite au budget, bien qu'il ne s'agisse jamais que du respect des engagements pris par le gouvernement dans le contrat de gestion.

Mais notre joie est loin d'être complète. Elle est entachée de nombreux spectres. Le spectre de voir la dotation publique de 2,671 milliards d'euros se réduire si la vente de terrains transférés au fonds d'investissement ferroviaire n'atteint pas les 300 millions d'euros d'ici 2007. Selon des évaluations, cette clause pourrait amener une réduction de la dotation publique de 34 millions d'euros.

Il y aussi le spectre de l'abandon des partenariats public/privé et des projets qu'ils auraient dû porter, comme l'amélioration de la vitesse sur la ligne Bruxelles-Namur-Luxembourg, Eurocap-Rail ou la construction du nouveau tunnel sous l'Escaut à Anvers. Il semble que la voie des partenariats public/privé ait pris l'eau. Nous aurions aimé

des décisions. Net als in Frankrijk wil de regering louter een holding voor de overheidsparticipaties oprichten.

Ik wil eraan herinneren dat het cdH een afgewerkt wetsvoorstel over het probleem van de autonome overheidsbedrijven heeft ingediend, op grond van de conclusies van de onderzoekscommissie-Sabena. Dit voorstel wordt thans door de commissie voor de Infrastructuur bestudeerd.

Het "innovatief financieel partnerschap met de private sector" waarvan sprake in de beleidsverklaring, doet vrezen dat de overheid zich aan haar verantwoordelijkheid wil onttrekken en kapitaalinjecties wil overlaten aan privé-investeerders die daarvoor een retributie zouden ontvangen. Als dat het geval is, worden de lasten naar de volgende generaties overgeheveld, wat moeilijk te rijmen valt met het concept van duurzame ontwikkeling en het generatiepact waar de regering prat op gaat.

Wat de autonome overheidsbedrijven betreft, kan men zich erover verheugen dat de regering nu plots actief op zoek gaat naar een strategische partner voor De Post. De diepgaande hervormingen in het bedrijf worden echter nergens toegelicht, terwijl er toch sprake is van een kostenverlaging en een reorganisatie van de verkooppunten: slechts 589 van de 1.302 verkooppunten zullen door de postbeambten worden behouden, terwijl 713 postkantoren door postwinkels zouden kunnen worden vervangen. Daarnaast is er het project "Refocus", dat ertoe strekt de verkoop van post- en financiële producten van de gewone postbedeling te scheiden, en het plan "Georoute 2", een opgefriste versie van de erg omstreden software die de postrondes beter

entendre le gouvernement s'exprimer sur cette question.

Notre joie est aussi entachée de constats réels, ceux d'un très mauvais fonctionnement du groupe SNCB divisé en trois sociétés distinctes qui non seulement ne se coordonnent plus mais qui prennent maintenant des décisions contradictoires. Je ne donnerai qu'un exemple mais ils sont multiples et vécus au quotidien. L'opérateur Voyageur belge a divisé la Belgique en 18 plates-formes. L'opérateur Infrastructure a, lui, divisé le réseau en 10 gares-régions. Quant à la division Patrimoine, elle a choisi une division du pays en 37 gares. C'est Kafka au quotidien.

Un constat attristant est également celui des retards qui s'accumulent, comme celui de la commande du matériel roulant RER qui n'est toujours pas faite. N'était-il pas prévu, dans l'accord de coopération de 2002, la mise en service pour le 31 décembre 2005 des deux premières lignes du RER? Le bon de commande pour les voitures n'est pas encore envoyé.

Pour terminer, venons-en à Belgacom. A un moment où on n'a jamais autant parlé de la fin de carrière, Belgacom prépare un système d'aménagement des fins de carrière qui se base sur des principes en contradiction avec les principes développés dans la déclaration gouvernementale. La bonne santé de cette entreprise et les bénéfices qu'elle engendre ajoutera à la contradiction. Belgacom est en restructuration depuis 1995. Afin d'alléger le volume du personnel, plusieurs plans sociaux s'y sont succédé. En 1997 et en 1998, le plan PTS a amené 6.290 collaborateurs à quitter l'entreprise prématurément. En 2001, le plan BeST a incité 4.157 collaborateurs statutaires à quitter l'entreprise en optant pour la prépension. Aujourd'hui, Belgacom concocte un nouveau plan social intitulé pompeusement "Conférence au sommet sur l'organisation du travail" qui concernerait plus de 2.000 des 16.400 employés.

Vous avez déclaré que votre gouvernement avait décidé, de manière volontariste, de renforcer les conditions d'accès aux prépensions, de porter l'âge de la pension conventionnelle à 60 ans et de modifier les conditions d'accès au régime dit "Canada dry", afin que ces régimes de fin de carrière perdent leur attractivité actuelle.

Or, chez Belgacom, dont l'actionnaire majoritaire reste l'Etat belge, on a concocté, pour près de 1.500 des employés les plus âgés, le tutorat. Il s'agit d'un régime volontaire permettant de gérer les fins de carrière en allégeant le travail des employés. Ce régime ressemble furieusement à un de ces "Canada dry" tant décriés!

Ce tutorat est ouvert aux membres du personnel qui auront atteint l'âge de 55 ans le 31 décembre 2010. Sont donc visés les membres du personnel qui, aujourd'hui, ont à peine 50 ans. Ceux qui optent pour ce régime verront leur activité diminuer progressivement à partir de 55 ans: 80% d'activité opérationnelle, la première année via une pause-carrière à 20%; 50% d'activité opérationnelle la deuxième année; 25% la troisième année, occupés uniquement à la guidance des collègues plus jeunes.

Dès qu'ils auront atteint l'âge de 58 ans, ces employés seront mis en disponibilité pour aménagement de fin de carrière, c'est-à-dire en congé définitif de leur fonction, régime qui se poursuivra jusqu'à leur

moet organiseren. Ten slotte doet het beheerscontract van De Post een vermindering van het werkvolume vreezen en wordt de maatschappelijke rol van De Post verder uitgehold. Dit alles verdient meer aandacht dan de vier regels in de beleidsverklaring.

Aan de NMBS maakt de regering al even weinig woorden vuil. Het enige nieuwe gegeven is de verhoging van de investeringsmiddelen voor de NMBS van 815 tot 982 miljoen euro. Dat initiatief stemt ons tevreden, ook al komt het er gewoon op neer dat de regering de verbintenissen naleeft die ze in het beheerscontract is aangegaan.

Maar de hoerastemming moet toch enigszins getemperd worden: de overheidsdotatie van 2,671 miljard euro zou met 34 miljoen verminderd kunnen worden als de verkoop van gronden die aan het investeringsfonds voor de spoorwegen worden overgedragen, geen 300 miljoen opbrengt tegen 2007.

Voorts is er het doembeeld van de verdwijning van de publiek-private partnerschappen en de bijbehorende projecten, zoals een hogere snelheid op de lijn Brussel-Namen-Luxemburg, Eurocap-Rail of de nieuwe tunnel onder de Schelde in Antwerpen. Wat kan de regering ons hierover meedelen?

Er zijn nog andere minpunten, zoals het kaduke functioneren van de NMBS-groep. Die werd onderverdeeld in drie afzonderlijke vennootschappen, en die nemen tegenstrijdige beslissingen. Zo heeft de operator Reizigers België opgedeeld in 18 platforms. De operator Infrastructuur verdeelt het netwerk dan weer onder in 10 regiostations, terwijl de directie Patrimonium opteert voor een onderverdeling in 37 stations. Kortom: Kafka in het kwadraat.

Ook de vertragingen stemmen niet

mise à la retraite à l'âge de 60 ans.

Monsieur le premier ministre, mesdames, messieurs les ministres, je trouve quelque peu paradoxal qu'à l'heure où vous exprimez une volonté politique d'allonger la durée des carrières, votre ministre des Entreprises publiques marque son accord sur un tel régime.

Monsieur le président, si le gouvernement peut se réjouir d'une déclaration gouvernementale qui présente, après trucs et ficelles, un budget en équilibre, c'est parce qu'il a omis d'y faire figurer toute une série de problèmes très concrets qui toucheront nos concitoyens au quotidien.

Ces silences ne pourront de toute façon pas être maintenus très longtemps. On ne peut promettre des lendemains qui chantent et repousser toujours la résolution des problèmes quotidiens qui sont vécus par nos concitoyens qui se déplacent chaque jour pour travailler, qui ne dorment plus à la suite des nuisances liées à l'exploitation des aéroports, qui ont besoin du facteur ou d'une banque de proximité.

Soyez assuré, monsieur le premier ministre, de notre collaboration pour vous rappeler ce quotidien vécu par nos concitoyens.

meteen tot blijdschap.
Overeenkomstig het
samenwerkingsakkoord van 2002
zouden de eerste twee GEN-lijnen
per 31 december 2005 in dienst
gesteld worden, maar nu blijkt dat
het rollend materieel voor het GEN
nog altijd niet besteld werd!

Tot slot nog een paar woorden
over Belgacom. Nu de
eindeloopbaanproblematiek volop
in de belangstelling staat, werkt
Belgacom aan een regeling die
haaks staat op de teneur van de
regeringsverklaring. Belgacom
wordt al sinds 1995
geherstructureerd, en het ene
sociale plan volgde er op het
andere (in 1997 en 1998 vloeiden
6.290 medewerkers af via het
PTS-plan, in 2001 werden nog
eens 4.157 mensen op
brugpensioen gesteld met het
BeST-plan). En nu doktert het
bedrijf een nieuw sociaal plan uit
voor 2000 bedienden!

Nu de regering de voorwaarden
voor brugpensioen verscherpt, de
brugpensioenleeftijd optrekt naar
zestig jaar en de "canada dry"-
regelingen minder aantrekkelijk
maakt, werkt men bij Belgacom -
waarvan de Staat
meerderheidsaandeelhouder is -
een "tutoraat" uit dat het werk
moet verlichten voor 1.500 oudere
werknemers, maar dat veel weg
heeft van zo'n vermaledijde
"canada dry"-regeling.

Dit tutoraat staat open voor
werknemers die uiterlijk op 31
december 2010 de leeftijd van 55
jaar hebben bereikt. Het gaat dus
om personen die vandaag
nauwelijks 50 jaar zijn! Dit stelsel
voorziet in een geleidelijke
vermindering van hun activiteit
vanaf 55 jaar. Vanaf de leeftijd van
58 jaar krijgen die werknemers
definitief verlof tot hun definitieve
pensionering op 60 jaar. Ik vind dit
paradoxaal: politiek luidt het dat de
mensen een langere loopbaan
moeten hebben, maar toch hecht
uw minister van
Overheidsbedrijven zijn

goedkeuring aan een dergelijk systeem.

De regering kan dan wel een begroting in evenwicht voorstellen, maar dat komt omdat zij een hele reeks erg concrete problemen heeft genegeerd die het dagelijkse leven van onze medeburgers zullen beïnvloeden. U kunt rekenen op onze medewerking wanneer hieraan herinnerd moet worden.

01.06 Hans Bonte (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil in mijn uiteenzetting drie punten behandelen.

Eerst wil ik het hebben over de maatregelen die ertoe moeten leiden de werkloosheid van oudere werknemers tegen te gaan en het brugpensioen te vermijden. In een tweede luik wil ik het hebben over concrete voorstellen die volgens mij volledig passen in de doelstellingen van de regeerverklaring.

Vooraf wil ik aan deze vergadering de vraag voorleggen of het regeringsbeleid onze samenleving voldoende voorbereidt op de vergrijzing van de bevolking.

Als ik die vraag voorleg, dan wil ik dat doen aan de hand van in mijn ogen belangrijke beslissingen die de Kamer zelf genomen heeft, nu iets meer dan een jaar geleden, toen we hier het debat hebben gevoerd en beslissingen hebben genomen over het rapport van de parlementaire werkgroep Vergrijzing. Die beslissing bestond uit vijftien duidelijke aanbevelingen ten aanzien van de regering. Ik vermoed dat mevrouw D'hondt die aanbevelingen nog bijzonder goed zal kennen. Wij hebben daarover een lang debat gevoerd. Het is mij als de dag van gisteren bijgebleven dat die vijftien aanbevelingen bijna met unanimité werden goedgekeurd, op twee onthoudingen na. Zowel meerderheid als oppositie heeft een jaar geleden hier, in de Kamer, een hele reeks aanbevelingen goedgekeurd die ons moeten voorhelpen in de voorbereiding van de samenleving op de vergrijzing.

Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om drie in mijn ogen cruciale aanbevelingen van toen toch nog eens in herinnering te brengen.

Een eerste, misschien wat zachte aanbeveling is dat er een grote inspanning nodig is om de publieke opinie correct te informeren inzake sociale rechten teneinde de meest kwetsbaren niet onnodig te verontrusten. In de werkgroep Vergrijzing was dat inderdaad een steeds terugkerend thema. Hoe zullen we de bevolking informeren? Op welke manier zullen we over de uitdagingen waarvoor we staan, communiceren? Ik denk dat we de voorbije weken en dagen met zijn allen hebben kunnen ervaren dat een belangrijk deel van de bevolking, al dan niet onder invloed van media of organisaties, toch een totaal verkeerd beeld heeft van de uitdagingen waarvoor wij staan. Ik wil de mensen niet te eten geven die er vandaag van overtuigd zijn dat er hier beslist wordt om tot 65 jaar te werken of dat wij zelfs de wettelijke pensioenleeftijd optrekken. Ik wil maar

01.06 Hans Bonte (sp.a-spirit): Il importe de savoir si la politique du gouvernement prépare suffisamment la société au processus de vieillissement de la population. L'an dernier, la Chambre a adopté à la quasi unanimité quinze recommandations précises émanant du groupe de travail parlementaire sur le Vieillissement et qui sont susceptibles d'y contribuer. L'une de ces recommandations concerne l'information correcte des citoyens sur les droits sociaux. Il faut se garder d'alarmer inutilement les personnes les plus vulnérables. Il est clairement apparu au cours des derniers jours et semaines que nos concitoyens ont souvent une image déformée de la situation actuelle. Une campagne d'information sur les mesures et les droits en matière de retraite est absolument indispensable.

Une autre recommandation précise qu'il est nécessaire de prendre des mesures destinées à augmenter substantiellement le taux d'emploi, à résorber la dette publique et à maîtriser la croissance des dépenses de la sécurité sociale. Le budget montre clairement que le gouvernement a travaillé dans le respect des limites budgétaires. Une partie des élus CD&V a toujours plaidé en commission des Affaires sociales en faveur de recettes supplémentaires pour la sécurité sociale qui ne pèsent pas sur le facteur « emploi » ainsi qu'en

aangeven dat het geen dag te vroeg is dat de regering initiatieven neemt om correcte informatie over de uitdagingen te geven. Ik denk dat het ook belangrijk is om snel werk te maken van die correcte informatie – ook dat is aangekondigd in de beleidsverklaring – over de individuele pensioenrechten, inclusief de aanvullende pensioenrechten, en dat jaar na jaar.

Ik denk dat dat broodnodig is om een objectief maatschappelijk debat mogelijk te maken. Ik zou er nog aan willen toevoegen, mijnheer de premier, dat het wellicht ook nuttig zal zijn om een precieze informatiecampaignede voeren over de beslissingen in het kader van deze begroting en deze State of the Union. Immers, we hebben al kunnen zien hoe gemakkelijk bepaalde beslissingen gemanipuleerd of verkeerd voorgesteld worden. Ik denk dat dat eigenlijk niemand dient, ook de oppositie niet. Tot zover de eerste aanbeveling, die ik in herinnering wou brengen.

De tweede, meest cruciale aanbeveling, waar we in het debat ook het langst bij stil zijn blijven staan, bestond erin dat er belangrijke beleidsingrepen nodig zijn – ik citeer – “met het oog op een drastische verhoging van de tewerkstellingsgraad, de afbouw van de overheidsschuld en de beheersing van de uitgavenstijging in de sociale zekerheid en in het bijzonder de gezondheidszorg”. Dat alles moest, volgens de aanbeveling die we goedgekeurd hebben, “met waarborgen voor een blijvend hoge graad van sociale bescherming”. In dezelfde aanbevelingen worden ook precieze cijfers vermeld over de manier waarop de schuld zou moeten afgebouwd worden, over de manier waarop de begroting zou moeten evolueren naar een begroting met overschot. Welnu, collega's, die cruciale aanbeveling, correspondeert wat mij betreft – lees er de teksten op na – volledig met de doelstellingen die met de begroting gepresenteerd worden, met de beslissingen die genomen worden op het vlak van de beperking van de uitgavenstijging in de gezondheidszorg, met de maatregelen die we de voorbije maanden hebben zien passeren en met de ambitie om effectief de werkgelegenheidsgraad zowel bij jongeren als bij ouderen drastisch te verhogen. Met andere woorden, collega's, ik denk dat de regering met het beleidsplan, dat ze vandaag presenteert, volkomen binnen de lijntjes kleurt die we hier met zijn allen getrokken hebben. Inderdaad, met z'n allen, herinner u maar dat we vorig jaar, toch niet zo lang geleden, ook vanuit de oppositie, onze goedkeuring gegeven hebben aan het vergrijzingsrapport.

Wat mij absoluut van het hart moet - en ik richt mij inderdaad ook tot de collega's van CD&V -, is dat het toch wel bijzonder bizar is dat, terwijl ik de leden in mijn commissie jaar na jaar terecht hoor pleiten voor extra inkomsten voor de sociale zekerheid, terwijl ik iedereen in het halfroond alsmaar vaker hoor pleiten voor extra inkomsten die niet drukken op de factor arbeid en terwijl ik een deel van CD&V altijd hoor ervoor pleiten om inkomsten uit vermogen aan te spreken voor de solidariteit en de financiering van onze sociale zekerheid, zij zich nu, wanneer de regering dat ook effectief doet, verschrikkelijk verontwaardigd tonen en spreken over hold-ups, aanslagen op de mensen, op de kleine man. Welnu, collega's - en ik richt mij expliciet ook tot mevrouw D'hondt -, het ACV heeft gelijk dat het ook voor de verruiming van de financieringsbasis van de sociale zekerheid in de richting kijkt van een solidariteitsbijdrage uit inkomens uit vermogen.

Het spektakel dat we hebben mogen meemaken gisteren en

faveur de recettes patrimoniales pour financer la sécurité sociale. Je ne comprends pas que l'on s'indigne au moment où le gouvernement le fait. L'ACV a raison de voir l'intérêt d'une cotisation sur la fortune pour l'élargissement du financement. Après ce que nous avons entendu hier, nous devons constater que soit l'ACV n'a plus voix au chapitre au sein du CD&V, soit le parti chèvre-choutiste est de retour. En tout cas, le CD&V combat actuellement ce qu'il a défendu par le passé alors que l'ACV a par contre le courage de défendre des décisions difficiles auprès de sa base.

En assurant le financement structurel du Fonds de vieillissement, le gouvernement répond à une autre recommandation essentielle, qui tend précisément au maintien de ce fonds. On peut en tout cas considérer que la coalition violette met en œuvre les recommandations qui ont été l'objet d'un large consensus, même s'il y a encore matière à discussion concernant les modalités.

A propos de la politique de l'emploi, on constate que les engagements n'ont pas été tenus dans le cadre de la concertation interprofessionnelle en ce qui concerne le débat sur les fins de carrière. Les partenaires maîtrisent l'art de geler les problèmes urgents au sein des commissions et des groupes de travail, ce qui explique qu'il n'en ressort aucune mesure concrète. En l'absence d'un accord sur des problèmes d'emploi, le Parlement et le gouvernement ont le devoir de trancher. Un taux élevé d'emploi constitue en effet la meilleure garantie d'un financement suffisant de la sécurité sociale.

Le gouvernement doit établir un lien entre l'emploi des jeunes et

eergisteren is dan ook bijzonder leerrijk. Ofwel heeft het ACV dat niets meer te zeggen in de rangen van de CD&V-fractie, ofwel maken we hier opnieuw de CVP mee uit vroegere jaren. De tsjeven, zoals ze genoemd werden, pleiten voor iets, ijveren voor iets, maar als ze dan ook effectief mee moeten debatteren, houden ze hun plannetjes in de mappen. Wanneer de regering daarna dan beslissingen voorstelt die volledig corresponderen met datgene waarvoor ze jaar na jaar ijveren, tonen ze zich zeer verontwaardigd.

Collega's, dit is geen eerlijke manier om aan politiek te doen. Dit is geen eerlijke manier om te discussiëren over de toekomst van uw sociale zekerheid. Wat mij het meest pijnlijk lijkt is dat met uw houding van de voorbije dagen u het vooral de ACV-militanten en délégués in de bedrijven bijzonder moeilijk maken, want zij hebben wel de moed en het lef om ook moeilijke beslissingen te verkopen, om moeilijke beslissingen te verdedigen, om beslissingen die ook uit hun congressen komen in zeer moeilijke omstandigheden te blijven verdedigen op de werkvloer. Dat is hetgene wat ik hier jammer genoeg mis van ACV-collega's, om dit hier ook te doen, en die op die manier hun ACV-mensen die het op het veld doen, in de wind zetten.

Een derde belangrijke aanbeveling van vorig jaar was de aanbeveling die betrekking had op het Zilverfonds. Een jaar geleden heeft deze Kamer unaniem, op die twee onthoudingen na, gepleit om het Zilverfonds te behouden omwille van zijn psychologisch disciplinerend effect. Dit niettegenstaande het feit dat de heer Bogaert buiten het Parlement zeer rare dingen zegt over dat Zilverfonds. U herinnert zich nog de lange discussies over deze woorden. Ik stel enkel vast dat ook de regering daar werk van wil maken en, meer nog, dat ze op een zeer precieze manier ingaat op de suggestie van deze Kamer om in een structurele financiering te voorzien. Het is zelfs zo dat de regering niet gewacht heeft op deze begrotingsronde om een aanpassing van de Zilverfondswet op tafel te leggen. Welnu, collega's, ik denk dat ook daarmee tegemoet is gekomen aan dit Parlement. Ik denk dat ook daarmee een grotere zekerheid geboden wordt voor de toekomstige financiering van onze pensioenen.

Ik wil dat eerste luik afronden met de vaststelling dat als we de 15 aanbevelingen van destijds overlopen – ik heb me beperkt tot 3 – we moeten erkennen dat deze regering netjes uitvoert wat noodzakelijk is. Immers, er is geen unanimité of consensus in het Parlement, wanneer het niet objectief en duidelijk is in welke richting men moet gaan wil men het sociale zekerheidsstelsel, het sociaal model van de toekomst, garanderen.

Ik kan slechts vaststellen dat de voorgestelde regeringsmaatregelen daaraan tegemoetkomen. We zouden kunnen discussiëren over de precieze modaliteiten, maar de essentie is dat datgene wat de regering vandaag op tafel legt, precies invult wat het Parlement wenst en wat ons sociaal stelsel nodig heeft om het hoofd te bieden aan de vergrijzing.

Ik maak een overstap naar het hoofdstuk dat betrekking heeft op het tewerkstellingsbeleid. Ik wil vooraf, misschien samen met u, collega's, de vaststelling maken dat het interprofessionele sociaal overleg steeds meer weg heeft van een eersteklas diepvries. In het beste geval zien we een aantal noodzakelijke hervormingen en maatregelen: er werd reeds verwezen naar de arbeiders en

des travailleurs âgés, d'une part, et un financement complémentaire de la sécurité sociale, d'autre part.

Il est malhonnête de susciter le sentiment que les travailleurs âgés cherchent eux-mêmes à bénéficier de la prépension. Pour la plupart des travailleurs de plus de cinquante ans, la prépension ne constitue qu'une maigre consolation par rapport au sentiment d'être évincé prématurément du marché de l'emploi. Un quart seulement des non actifs de plus de cinquante ans bénéficie de la prépension. Une part plus importante émerge au régime, beaucoup plus coûteux, du chômage. Parallèlement, le nombre des travailleurs âgés frappés d'incapacité de travail ne cesse de s'accroître et dépasse même actuellement celui des prépensionnés. L'ensemble de ces régimes constitue des filets de sauvetage pour ceux qui sont victimes de licenciements à un âge avancé.

Dès lors, nous nous réjouissons que le gouvernement annonce des mesures qui ne soient pas trop brutales et prévoient des exceptions à l'âge de la prépension. La réalité, c'est en effet une grande diversité.

Tant que les employeurs profiteront de chaque dégraissage, restructuration ou assainissement pour se défaire en premier lieu des travailleurs de plus de 50 ans, nous ne pourrions pas améliorer le taux d'activité. Il est essentiel de rappeler aux employeurs et aux syndicats leurs responsabilités afin qu'ils mettent en place des possibilités de reclassement professionnel et de remise au travail.

Je ne suis pas tout à fait rassuré mais je vois que le gouvernement crée tout de même un cadre, qui offre aux entreprises une dernière chance de réellement joindre le geste à la parole concernant

bedienden en ook naar het eindeloopbaan debat. In het beste geval worden die in de diepvrieskast bevroren, in een of andere commissie begraven. We lezen wel over mooie engagementen en over de akkoorden die de sociale partners zouden maken, maar ik stel vast dat dat nauwelijks gebeurt. Ik betreur deze diepvries. Ik heb veel liever op tijd en stond een verse maaltijd die opgediend wordt door creatieve sociale partners. We moeten echter inzien en eerlijk erkennen dat dat de laatste jaren jammer genoeg niet meer het geval was.

Het eindeloopbaanvraagstuk is precies zo'n dossier waarin de sociale partners samen akkoorden gingen sluiten. Als dat niet lukt is het niet meer dan de plicht van het Parlement en van de regering om knopen door te hakken en te proberen de structurele werkloosheid bij jongeren en ouderen aan te pakken en recht te trekken. Ik denk dat het ook noodzakelijk is dat de regering in de totaliteit van haar beleidsplan effectief de band legt tussen de noodzaak aan meer tewerkstelling bij jongeren en ouderen, enerzijds, en de alternatieve – zeg maar bijkomende – financiering van de sociale zekerheid, anderzijds.

Er is nog een tweede punt dat me van het hart moet. Na het aanschouwen van het publieke debat, de voorbije maanden en weken, had ik soms de indruk dat er nogal snel een portret wordt geschilderd van de oudere werknemer die zelf koortsachtig op zoek gaat naar het brugpensioen of naar het Canada Dry-stelsel. Ik wil de collega's erop wijzen dat het overgrote deel van de bruggepensioneerden absoluut geen zotte dingen moet doen met zijn inkomsten en dat voor oudere werknemers en werklozen het brugpensioen echt niet het nirwana is. Brugpensioen is bijna uitsluitend een pleister op een kwetsuur van een ontslag, op het gevoel vroegtijdig afgeschreven te worden, het gevoel aan de deur te worden gezet.

Het is eveneens goed het reële cijfer van het aantal bruggepensioneerden te vergelijken met de totaliteit van de cijfers die betrekking hebben op vijftigplussers die niet meer aan de slag zijn. Slechts een op vier van de vijftigplussers die niet meer aan het werk zijn, zit in een brugpensioenstelsel. Een veel grotere groep bevindt zich in het voor de sociale zekerheid veel duurder stelsel van de ouderenwerkloosheid. Wat ons misschien het meest moet verontrusten, en dat wordt te weinig onder de aandacht gebracht, is dat de groep vijftigplussers die in de arbeidsongeschiktheidsregeling is terechtgekomen jaar na jaar toeneemt, in die mate zelfs dat er vandaag meer vijftigplussers in het arbeidsongeschiktheidsstelsel zitten dan in het brugpensioenstelsel.

Wat leert ons dat?

Het leert ons dat oudere werkloosheid, arbeidsongeschiktheid, brugpensioenen en Canada Dry's allemaal opvangstelsels zijn voor mensen die op latere leeftijd worden afgedankt. Er komt daar dus niemand in zonder op een of andere manier van zijn werkgever het bericht te krijgen dat hij of zij niet meer nodig is in het bedrijf en dat hij of zij best aan de kant gaat staan.

Ik kan u verzekeren dat wanneer men die 450.000 mensen zou bevragen, de overgrote meerderheid – ik denk boven de 90 procent

l'allongement des carrières et la plus-value apportée par l'expérience. Si dans un ou deux ans, le Parlement et le gouvernement ne constatent aucune augmentation du taux d'activité des travailleurs âgés, nous devons instaurer, comme dans d'autres pays, une interdiction de licenciement des travailleurs âgés de plus de 50 ans.

Outre l'emploi, la mobilité revêt aussi une importance énorme. L'engorgement du trafic et les difficultés d'accès ne sont aspects engageants pour les investisseurs étrangers.

Le sp.a revendique une indemnité de déplacement plus équilibrée pour les travailleurs. Les indemnités kilométriques et les véhicules de fonction sont bien implantés chez nous, mais on ne peut pas en dire autant de l'indemnité en faveur des travailleurs qui optent pour la bicyclette et la protection de l'environnement. C'est pourquoi notre parti a déposé une proposition de loi tendant à octroyer à chaque voyageur le droit à une indemnité kilométrique équitable. Nous espérons trouver une majorité parlementaire pour l'adopter au cours des semaines à venir.

van deze mensen – dik tegen zijn zin dat bericht krijgt en tegen zijn zin moet stoppen met werken. De realiteit is wat zij is. Ik denk dat het dan ook goed is dat de regering geen brutale ingrepen gedaan heeft op één van die vier stelsels, maar effectief inziet dat de realiteit veel diverser is en dat er inderdaad noodzakelijkerwijze uitzonderingen moeten geboden worden op de verhoging van de leeftijd voor brugpensioen.

Zolang werkgevers het motto hanteren "Luister naar mijn woorden, maar kijk niet naar mijn daden" en elke afvloeiing, elke herstructurering en elke sanering opnieuw aangrijpen – zoals we de voorbije weken en maanden nog hebben zien gebeuren – om vooral vijftigplussers aan de kant te zetten, zullen die communicerende vaten blijven werken en zullen we ten gronde aan de activiteitsgraad van de vijftigplussers niets hebben gedaan. We zullen dus ten gronde geen enkele evolutie zien die leidt naar een grotere participatie.

Vandaar dat het ook een bijzonder goede zaak is dat de regering hieromtrent de puntjes op de i zet en ook de werkgevers en vakbonden op het niveau van de sectoren en bedrijven voor hun verantwoordelijkheid plaatst. Ze zullen effectief moeten kunnen aantonen dat ze opleiding en vorming voor alle werknemers, ook voor de 45-plussers, organiseren in het bedrijf. Ze zullen moeten voorzien in outplacement voor 45-plussers en ze zullen zich dienen te engageren in de hertewerkstellingskansen van oudere werknemers bij herstructureringen. Vraagt u me nu of ik daar gerust in ben? Neen, ik ben daar niet gerust in. Ik heb verwezen naar wat er de voorbije weken en maanden nog is gebeurd in onze economie, waar vijftigplussers nog en masse aan de deur worden gezet. Ik ben er niet gerust in, maar de regering legt hier wel een kader op tafel die de mensen en de organisaties op een correcte manier voor hun verantwoordelijkheid plaatst.

Dit brengt mij dan toch tot één fundamenteel politiek voordeel dat ik zie in dit nieuwe schema. Het is voor het bedrijfsleven wellicht de laatste kans om te tonen dat het hen ook in hun dagelijkse praktijk, niet enkel met woorden of in mooie brochures, menens is wanneer ze pleiten voor langere loopbanen en het meer waarderen van ervaring. Dankzij de forse lastenverlaging, ook voor oudere werknemers, vervalt het excuus dat deze groep exorbitant duur zou zijn. Indien de regering en het Parlement binnen een jaar of twee jaar zouden moeten vaststellen dat er effectief niets wijzigt aan de activiteitsgraad van de oudere werknemers – en dat ze dus en masse aan de deur blijven gezet worden – dan, collega's, zie ik eigenlijk nog maar één maatregel, wat ook in andere Europese landen gebeurt, met name een verbod op ontslag tenzij voor rechtbanken, zoals in een aantal landen, voor vijftigplussers.

Laten we echter hopen dat de vakbonden en werkgevers in de diverse sectoren effectief zelf hun verantwoordelijkheid opnemen en dat ook in de praktijk doen.

Collega's, tot slot wil ik een precies voorstel doen dat volgens mij compleet strookt met de doelstellingen waarnaar veelvuldig wordt verwezen in de beleidsbrief, de State of the Union, van de regering.

Eerst en vooral reikt de regeringsverklaring terecht veel verder dan het enge terrein van tewerkstellingsmaatregelen en wetgeving op het

vlak van arbeid en sociale zekerheid om de economie te stimuleren. Op zijn minst even belangrijk lijkt het mij om te kijken naar de diverse maatregelen in verband met mobiliteit. In tegenstelling tot het gros van de andere departementen wordt een pak meer middelen uitgetrokken die het mogelijk moeten maken om een aantal noodzakelijke investeringen in het spoor en in het GEN te versnellen. Het is immers een open deur intrappen, wanneer we zeggen dat de dagelijkse files of de onbereikbaarheid niet alleen pakken tijd en geld kosten, maar ons ook buitenlandse investeerders doen verliezen. De negatieve effecten van de duurdere stookolieprijs zijn inmiddels ook genoegzaam bekend.

Welnu, collega's, gezien de voorgaande gegevens lijkt het mij nogal absurd dat er vandaag een heel groot onevenwicht bestaat in de ondersteuning van werknemers die met de wagen, met het openbaar vervoer of met de fiets naar het werk gaan. Wat nog veel onbegrijpelijker is, is dat er nauwelijks een ondersteuningsbeleid wordt ontwikkeld in de sectoren en bedrijven, behoudens een reeks uitzonderingen, voor de werknemers die er effectief voor kiezen om met de milieuvriendelijke en gezonde fiets naar en van het werk te rijden. Terwijl kilometervergoedingen en bedrijfswagens min of meer gemeengoed zijn geworden, blijft de fietsvergoeding min of meer een uitzonderlijk gegeven.

Collega's, dat kan volgens ons niet. De sp.a pleit er dan ook voor dat elke werknemer, ongeacht de sector en ongeacht hij of zij voor de overheid werkt, recht heeft op een eerlijke kilometervergoeding. Het is goed voor de files, het is goed voor Kyoto en het is een pak goedkoper voor de bedrijven en de werknemers. Ook minister Demotte zal ongetwijfeld blij zijn, omdat het eveneens goed is voor de fysieke conditie en de gezondheid van de mensen.

Wij hebben daarover een wetsvoorstel in behandeling. Wij zullen tijdens de komende weken koortsachtig zoeken naar een parlementaire meerderheid ervoor. Het is een van de elementjes waaraan onze economie nood heeft.

01.07 Danielle Van Lombeek-Jacobs (PS): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, chers collègues, dans le cadre de la déclaration du premier ministre, j'aborderai la problématique du refinancement de la sécurité sociale, ses défis actuels et à venir, problématique qui occupe une place centrale dans cette déclaration de rentrée et qui a retenu toute notre attention.

Depuis 1999, les montants des réductions des charges qui pèsent sur le travail ont progressé de 3,4 milliards d'euros pour atteindre 5 milliards en 2005.

Depuis 2003, on observe que la part des cotisations sociales est en recul si l'on considère le total des recettes du régime général. Un raisonnement simpliste, que l'on entend très souvent, est de dire que cette évolution est positive puisque tout le monde semble s'accorder sur le fait que le coût salarial est trop élevé dans notre pays et que, par conséquent, il faut poursuivre les réductions pour favoriser l'embauche et le maintien de l'emploi. Sans plus! On s'étonne ensuite des déficits annoncés du système de protection sociale.

Le PS tient à remettre les choses à leur place et surtout à rappeler les

01.07 Danielle Van Lombeek-Jacobs (PS): Volgens een simplistische en al te gangbare redenering is de verlaging van de sociale lasten, die in 2005 5 miljard euro bedraagt, een goede zaak omdat de loonkosten te hoog liggen.

Maar er zijn goede en minder goede verlagingen. Het zijn overwegend de gerichte verlagingen die een gunstig effect op de arbeidsmarkt hebben. Daarom stellen we het op prijs dat de maatregelen op de jongere en oudere werknemers zijn gericht. Maar we dringen er tevens op aan dat de laagstgeschoolden hierbij op de eerste plaats komen.

finalités de la sécurité sociale auxquelles le gouvernement a répondu de manière déterminée par des moyens budgétaires subséquents.

Tout d'abord, nous avons toujours dit qu'il y a les bonnes et les moins bonnes réductions de charges. Si on examine les chiffres, on constatera que la part de la réduction structurelle s'élève à 65,42% du total. Or, comme nous n'arrêtons pas de le répéter, chaque année, il est très difficile de mener une politique de réduction linéaire du coût du travail sans que son impact ne se trouve, d'une manière ou d'une autre, diminué par des effets d'aubaine ou autres.

Par contre, toutes les études nous enseignent que l'effet emploi est surtout atteint par des réductions ciblées, en particulier au bénéfice des moins qualifiés.

Et ici, monsieur le premier ministre, nous partageons pleinement le souci du gouvernement de renforcer les réductions de cotisations sociales pour les jeunes et pour les travailleurs âgés, mais surtout nous insistons sur le fait que ces nouvelles réductions doivent être concentrées sur les moins qualifiés de ces deux groupes cibles. Il s'impose aussi que la durée de la subvention corresponde bien à l'objectif qu'elle s'assigne, sous peine d'assister à des processus de rotation inacceptables sur le plan social et contre-productifs au niveau économique.

Une manière de dire aussi, pour les aînés, que s'il existe un problème de coût salarial, celui-ci n'est certainement pas universel et qu'il existe d'autres voies que celle d'une modification de la structure des salaires dans notre pays. Si l'on veut mener un vaste débat sur une nouvelle progressivité dans la formation des salaires, le groupe PS répond que cette piste ne résiste pas à un examen scientifique sérieux.

En invoquant la structure salariale en fonction de l'âge comme un facteur freinant l'embauche, l'argument apparaît surtout comme un prétexte pour justifier le comportement d'éviction des entreprises par rapport aux plus âgés. S'il existe parfois un problème d'adaptation chez ces travailleurs, ce n'est pas tant du côté de l'âge qu'il convient de rechercher l'explication, mais bien du côté de la demande de travail et des préjugés qui y sont véhiculés. Les travailleurs âgés ne craignent pas les changements, ils craignent surtout les discriminations.

Un allègement du coût du travail là où les modes de production sont particulièrement sensibles à la concurrence internationale – je pense ici aux prestations de nuit et/ou en équipe dans certains secteurs économiques – nous paraît nécessaire, tout en ne perdant pas de vue qu'accroître encore la productivité ne sert pas nécessairement l'emploi à long terme. Quant aux travailleurs hautement qualifiés, autre groupe cible, nous pensons qu'il est erroné de croire que le coût salarial n'a que peu d'impact sur la décision d'implantation d'activités à forte intensité de connaissances. Il faut d'ailleurs ajouter que les réductions de charges peuvent ici aussi constituer un bon instrument pour veiller à ce qu'un certain rythme de croissance économique aboutisse à davantage d'emplois pour les plus faiblement qualifiés.

Depuis le plan global de 1993, on a instauré progressivement des modes alternatifs de financement de la sécurité sociale. L'ambiguïté de ce financement réside à la fois dans son ampleur et dans ses

De wijziging van de loonstructuur is niet de enige mogelijke oplossing. Bedrijven die oudere werknemers aan de deur zetten, roepen ter rechtvaardiging de verhouding tussen loonkost en leeftijd in.

Er is een lastenverlaging noodzakelijk voor de sectoren die aan concurrentie blootstaan, alsook voor activiteiten die erg veel kennis vergen. Dankzij de economische groei die hiervan het gevolg zal zijn, kan meer werkgelegenheid voor laaggeschoolden worden gecreëerd.

Een alternatieve financiering van de sociale zekerheid moet van structurele en aanvullende aard zijn, want om een antwoord te bieden op de maatschappelijke noden volstaat het niet dat deze de verliezen aan ontvangsten compenseert. Meer nog, het feit dat deze voor 94 procent steunt op de BTW heeft geen impact op de overdracht van de lasten naar de arbeidsintensieve sectoren en stelt ons voor een probleem van sociale rechtvaardigheid. De alternatieve financiering wordt almaar minder stabiel en men kan niet langer het structurele van eenmalige en buitengewone operaties onderscheiden.

De PS is blij met de structurele financiële inbreng via de belasting op kapitaal, dankzij maatregelen als de jaarlijkse afhouding van een roerende voorheffing van 15% en de toekenning van een gedeelte van de accijnzen op tabak. De inkomsten uit arbeid en de consumptie van de gezinnen mogen immers niet de enige financieringsbronnen zijn van de sociale zekerheid.

Wel betreuren we dat de eerste minister niet de nadruk gelegd heeft op het nieuwe model ter financiering van de begroting van de verzekering voor geneeskundige verzorging dat in 2008 zal worden ingevoerd.

modalités.

Son ampleur, tout d'abord, parce qu'il ne suffit évidemment pas de compenser des pertes de recettes pour répondre aux nouveaux besoins sociaux.

Ainsi, par rapport à la nécessité impérieuse de lier les revenus de remplacement à la prospérité du pays, par rapport au vieillissement démographique ou encore, faut-il le rappeler, pour que notre sécurité sociale soit à même du supporter les coûts supplémentaires de solidarité qui se sont empilés d'année en année, c'est assurément un financement alternatif supplémentaire qu'il s'impose de prévoir de manière structurelle.

Dans ses modalités ensuite, parce que présenté à l'origine comme un financement plus solidaire, il repose à concurrence de 94% sur les recettes de la TVA. Or, non seulement la TVA est neutre du point de vue du transfert des charges vers les secteurs où le facteur travail est prédominant, mais une telle source de financement pose clairement un problème de justice sociale. L'argument selon lequel "plus le salaire est élevé, plus la consommation est importante" ne tient pas la route si l'on y oppose le fait que le taux d'épargne progresse avec l'échelle salariale, et que cette épargne, de surcroît, échappe largement à la fiscalité directe. Et il est clair que les bas revenus n'ont rien à épargner!

Enfin, le financement alternatif est de moins en moins stable au point que l'on n'arrive plus à distinguer, au gré des conclaves budgétaires et des lois-programmes, ce qui est structurel et ce qui relève des montants uniques et exceptionnels. De ce fait, il manque une assise solide pour mener une politique sociale cohérente et à long terme.

Le groupe PS se félicite, cela va sans dire, d'un apport financier structurel provenant de l'impôt sur le capital. 15% du précompte mobilier sur une base annuelle, soit un montant plancher de 430 millions en 2006, c'est loin d'être négligeable, et on doit également y ajouter d'autres mesures additionnelles dont, entre autres, une partie des accises sur le tabac. C'est donc un signe très positif, historique même, que l'on se doit de juger à sa juste valeur car un financement de la sécurité sociale qui repose exclusivement sur les revenus du travail et la consommation des ménages est inacceptable dans une optique d'une juste répartition des richesses.

Autre point qui nous semble fondamental, et nous regrettons d'ailleurs que celui-ci n'ait pas été abordé par le premier ministre, c'est le nouveau modèle de financement du budget de l'assurance soins de santé qui sera instauré à partir de 2008.

De la fixation de la norme maximale d'évolution des dépenses dépend le modèle de couverture des soins de santé que les pouvoirs publics entendent offrir à la population. Notre pays se distingue par des choix politiques forts dont, entre autres, une couverture de qualité qui protège pratiquement l'intégralité de la population. Ceci dit, les dépenses de santé prennent une part croissante de l'enveloppe globale de la sécurité sociale. C'est, en quelque sorte, l'effet pervers d'une gestion globale qui garde néanmoins toute sa pertinence. S'il est bien entendu primordial de maîtriser les dépenses en veillant à ce que cela ne se fasse pas au détriment du patient, il est tout aussi

Het model voor de dekking van de kosten voor gezondheidszorg zal gekoppeld zijn aan de maximumnorm voor de evolutie van de overheidsuitgaven die zal worden vastgelegd. Ons land kan bogen op een uitstekende ziekteverzekering, maar het is zaak de kosten niet uit de hand te laten lopen én tegelijk een kwaliteitsgezondheidszorg te blijven aanbieden. De kosten daarvan mogen niet uitsluitend op de werknemers afgewenteld worden. De veralgemeende invoering van de verzekering geneeskundige verzorging vereist een grotere algemene solidariteit en een grotere reponsabilisering van de Staat. Op grond van die analyse heeft de regering beslist de bijkomende uitgaven voor de gezondheidszorg te beperken tot de groei van de ontvangsten uit bijdragen.

De kwestie van de uitbreiding van de grondslag van de socialezekerheidsbijdragen roept meteen de problematiek van het welzijn op. De PS wil opnieuw aanknopen bij het principe van de bestaanszekerheid. Onze partij wil dat de gepensioneerden en de werklozen recht hebben op een billijk deel van onze welvaart. Het begrip welzijn heeft de jongste decennia weliswaar een hele evolutie doorgemaakt, maar we mogen niet vergeten dat het de taak van de sociale zekerheid is armoede te voorkomen en niet ze te bestrijden!

Binnen de grenzen van de budgettaire mogelijkheden wil de PS de sociale zekerheid blijvend financieel in evenwicht brengen en inhaalmanoeuvres uitvoeren in de sectoren waar de achterstand al te grote proporties aanneemt. Later zal er een structureel mechanisme op poten moeten worden gezet en het wetsontwerp dat bij het Parlement is ingediend, voert een systeem van beslissingen in opdat het principe van de

essentiel que son financement ne soit pas quasi exclusivement à charge des travailleurs.

L'universalisation de l'assurance soins de santé et les tendances lourdes, qui incorporent notamment les progrès technologiques et l'impact du vieillissement démographique, exigent donc un effort supplémentaire de la solidarité générale ou, pour le dire autrement, une responsabilisation accrue de l'Etat. A défaut, la norme de croissance continuera à accentuer le déficit structurel de la sécurité sociale.

Certains disent - et l'expression illustre parfaitement ce qui se produira à politique inchangée - que le budget des soins de santé mange une part croissante des recettes disponibles, au détriment des pensions et des autres allocations sociales.

Nous constatons que le gouvernement a rencontré cette analyse et nous nous félicitons qu'à l'avenir, les dépenses supplémentaires en soins de santé, qui pèsent actuellement sur la gestion globale, seront désormais limitées à la croissance des recettes des cotisations. Il s'agit, là aussi, d'un instrument de discipline budgétaire pour autant que, dans le cadre d'éventuels dépassements, on n'éponge pas à nouveau l'entièreté du déficit en sollicitant les moyens généraux de la sécurité sociale ou par des interventions complémentaires et exceptionnelles de l'Etat.

La liaison au bien-être des plafonds salariaux et des revenus de remplacement est aussi une priorité qui, cela va de soi, ne peut être dissociée de la question de l'élargissement de l'assiette contributive de notre sécurité sociale.

Dans ce dossier, permettez-moi au préalable de rappeler que, pour les socialistes francophones, l'objectif d'un mécanisme de liaison au bien-être est de renouer avec le principe fondateur de notre sécurité sociale, à savoir celui que nous n'aurions jamais dû quitter, celui de la sécurité d'existence. Il ne s'agit ni plus ni moins de garantir aux retraités et à tous ceux qui sont, par la maladie, l'accident ou le chômage, privés d'emploi, une juste part dans la prospérité du pays. Quand je dis "renouer avec le principe fondateur de notre sécurité sociale", c'est parce que l'adaptation au bien-être a connu, au fil du temps, des glissements sémantiques et de contenu, qui ont débouché sur l'abandon progressif des systèmes mis en place en 1973-1974 et leur remplacement par l'octroi de primes dites "de bien-être", accordées de manière sélective et très épisodique. On l'oublie trop souvent, la sécurité sociale n'a pas pour vocation de combattre la pauvreté qui menace l'une ou l'autre catégorie d'allocataires, mais de la prévenir.

Cela dit, monsieur le premier ministre, le groupe PS est conscient des contingences budgétaires. Il s'impose avant tout d'assurer un équilibre financier durable de notre sécurité sociale et de prendre des mesures de rattrapage là où l'arriéré - pour ne pas dire le gouffre - s'avère trop important! Par la suite, un mécanisme structurel doit être mis en place, mais à la lecture du projet de loi que le gouvernement a d'ores et déjà déposé au parlement, nous constatons qu'il s'agit là surtout - n'ayons pas peur des mots! - d'un système de décision relatif à des liaisons au bien-être éventuellement à appliquer. Nous pouvons y lire qu'un mécanisme légal est instauré "afin d'attirer d'une

welvaartvastheid structureel onder de aandacht zou worden gebracht.

De tekst die dwingende voorschriften in verband met het beslissingsproces bevat, is een stap in de goede richting en stelt de sociale partners om de twee jaar voor hun verantwoordelijkheid. Men zal de steuntrekkers dus het legitiem recht om in de economische groei van ons land te delen niet langer kunnen ontzeggen. In de toekomst zal blijken of de beschikbare begrotingsruimte groot genoeg is om het scenario dat de Studiecommissie voor de vergrijzing heeft opgesteld, vanaf 2008 in de praktijk te brengen.

Naast de bevestiging van de prioritaire maatregelen voor het jaar 2007 die in Oostende werden goedgekeurd, onderstreept de PS de inspanning die in 2006 gedaan zal moeten worden op het stuk van de pensioenen voor mensen met een onvolledige loopbaan, inzonderheid vrouwen. Nu een langere loopbaan geëist wordt, zijn maatregelen in dat verband zeker hoogstnodig. Het met de hervorming van 1997 ingevoerde "minimumrecht per loopbaanjaar" heeft zo zijn grenzen: het geldt immers enkel voor de jaren vóór 1974.

Thans werken 41% van de vrouwen deeltijds. Ze verdienen doorgaans minder dan mannen, en het gemiddelde pensioen van een alleenstaande vrouw bedraagt amper 65% van het pensioen van een man met hetzelfde statuut. Is de vrouw gezinshoofd, dan ontvangt ze slechts 42% van het pensioen van een mannelijk gezinshoofd. Bovendien neemt 68% van de vrouwen loopbaanonderbreking om familiale redenen. Als er niets verandert, zullen vrouwen het moeten stellen met een armzalig pensioentje.

De technieken voor gelijkstelling

manière structurelle l'attention sur le principe de la liaison au bien-être".

Le texte constitue certes un pas dans la bonne direction, car il est contraignant sur le plan du processus décisionnel, et il engage, tous les deux ans, la responsabilité des partenaires sociaux, de la même manière qu'il incombe à ceux-ci de fixer la marge maximale d'évolution du coût salarial. On ne pourra plus, désormais, ignorer le droit légitime des allocataires sociaux de participer à la croissance économique du pays. Reste à savoir, bien sûr, si les marges budgétaires disponibles seront suffisantes pour que l'on puisse parler de réelles adaptations au bien-être et pour que la garantie d'une enveloppe au moins équivalente à l'application du scénario retenu par le Comité d'études sur le vieillissement soit mise en œuvre dès 2008.

Outre la confirmation des mesures prioritaires décidées à Ostende pour l'année 2007, 75 millions d'euros, enveloppe qui sera d'ailleurs renforcée d'un montant supplémentaire de 85 millions, notre groupe insiste tout particulièrement sur l'effort qui devra être consenti en 2006 en faveur des pensions relatives aux carrières incomplètes, en particulier celles des travailleuses. Il y a une réelle urgence en cette matière pour le présent mais aussi pour l'avenir.

Au regard de l'exigence d'un allongement des carrières est-il tolérable que la pension d'une femme qui a travaillé une carrière complète, c'est-à-dire 43 années de carrière, soit parfois inférieure à la pension de survie d'une veuve qui n'a jamais travaillé mais dont le mari bénéficiait d'une pension confortable? Non!

La réforme de 1997 avait introduit ce que l'on appelle le droit minimum par année de carrière. Par rapport aux conditions pour accéder à la pension minimum garantie, ce droit constituait une avancée importante pour corriger le déficit historique des rémunérations des travailleuses pour les emplois atypiques et les plus bas revenus. Cependant, nous devons prendre conscience que ce système a ses propres limites puisqu'il ne trouve un réel intérêt que pour les années antérieures à 1974.

41% des femmes travaillent aujourd'hui à temps partiel et, pour beaucoup d'entre elles, il s'agit d'un choix contraint. Celles, très nombreuses, qui travaillent dans le non-marchand ne pourront jamais compter sur une pension complémentaire. Les femmes sont généralement moins bien rémunérées que les hommes. Il est pour le moins paradoxal à cet égard que la pension moyenne d'une femme auto-isolée ne représente que 65% de celle d'un homme au même statut et à peine 42% pour ce qui concerne le taux ménage.

Les femmes interrompent plus souvent leur carrière professionnelle et ce n'est pas non plus un hasard. Les chiffres sont éloquentes. 68% d'entre elles contre 28% seulement chez les hommes prennent une interruption de carrière pour des raisons familiales, pour s'occuper des enfants ou de parents âgés. Quand ces travailleuses arriveront à la pension, si rien ne change, elles devront toujours se contenter des pensions particulièrement dérisoires.

Les techniques utilisées, particulièrement opaques et restrictives en termes d'assimilation des périodes non prestées, devraient être revues d'une manière ou d'une autre. Il importe surtout – et c'est là

van niet-gewerkte perioden moeten herzien worden, en het generatie-effect moet ondersteund worden met een effectief gelijkekansenbeleid.

Deze verklaring bij de start van het parlementaire jaar overtreft ruimschoots onze verwachtingen. Tijdens de bespreking van de begrotingen en de programmawetten zullen we in detail ingaan op de manier waarop de maatregelen uit die verklaring kunnen worden uitgevoerd.

De PS-fractie schaart zich achter de algemene beleidslijnen die de regering heeft uitgezet om ons stelsel van sociale bescherming aanzienlijk te versterken, wat alle burgers ten goede zal komen.

l'essentiel pour l'emploi futur du genre féminin – de soutenir l'effet de génération que l'on constate aujourd'hui avec de réelles politiques d'égalité des chances, incluant par exemple (ce n'est pas une liste exhaustive) un développement significatif des équipements collectifs, une attention particulière par rapport aux inégalités salariales et la mise en place de dispositifs qui favorisent réellement des changements de mentalité.

En conclusion, monsieur le président, monsieur le premier ministre, monsieur le ministre, chers collègues, il y aurait encore beaucoup à dire sur cette déclaration de rentrée qui dépasse largement nos attentes. Mais le temps est limité.

Des questions se posent bien sûr quant aux modalités de la mise en œuvre des très nombreuses mesures qu'elle contient. Mais nous aurons encore l'occasion d'en débattre, cette fois dans les détails, à l'occasion des budgets et des lois-programmes.

Le groupe PS vous soutient, monsieur le premier ministre, messieurs et mesdames les ministres, et il soutient le gouvernement dans les orientations qui sont prises et qui, nous en sommes convaincus, vont renforcer considérablement notre système de protection sociale pour le bien-être de tous.

Le **président**: Monsieur Bacquelaine, sont inscrits sur ma liste quatre orateurs de votre groupe: MM. Fournaux, Malmendier, Denis Ducarme et Mme Galant. Les inscriptions sont-elles maintenues? (*Oui*) Si je vous demande cela, c'est que je m'apprête à clôturer la liste des intervenants.

Voor het Vlaams Belang zijn nog de heren Bultinck, De Man en Tastenhoye als sprekers ingeschreven. Ik zal de heer Tastenhoye misschien nu het woord geven. De heer Bultinck zou vanmiddag spreken en de heer De Man omstreeks 12.00 uur, als de vice-premier aanwezig is.

Pour le groupe PS, M. Massin est inscrit et pour le cdH, M. Drèze.

Mevrouw Roppe en mevrouw Turtelboom zijn eveneens als sprekers ingeschreven en bij CD&V moeten de heren De Crem, Gouty en Devlies nog spreken.

Nous poursuivrons la matinée jusqu'à environ 13.00 heures. Cet après-midi, nous n'entendrons que les collègues qui s'adresseront spécialement à M. Demotte.

01.08 Melchior Wathelet (cdH): Monsieur le président, si M. Demotte est attendu cet après-midi, M. Drèze préférerait intervenir en sa présence.

Le **président**: J'essaie de satisfaire un maximum de personnes.

Dan geef ik nu het woord aan de heer Tastenhoye.

01.09 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Mijnheer de voorzitter, ik had gewenst dat de eerste minister aanwezig zou zijn omdat mijn uiteenzetting vooral tot hem is gericht.

De **voorzitter**: Ik meen dat hij in de buurt is. Volgens mij bleef hij tot ongeveer 12.45 uur. Ik zie zijn dossier op zijn bank liggen. Ik zal laten nagaan waar hij zich momenteel bevindt.

01.10 Greta D'hondt (CD&V): (...)

De **voorzitter**: Ik weet dat u een expert bent, dus ik zal u niet tegenspreken.

Je vais m'informer afin de savoir où se trouve M. le premier ministre. Peut-être M. Ducarme ou M. Malmendier pourraient-ils, entre-temps, pendre la parole? M. Ducarme désire prendre la parole.

01.11 Denis Ducarme (MR): Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, mon propos sera consacré à la politique de sécurité, non seulement parce que nos concitoyens y sont légitimement attentifs, mais surtout parce qu'il s'agit d'un devoir fondamental de l'Etat. Pour les réformateurs, et l'ensemble des démocrates d'ailleurs, le droit et le devoir de sécurité articulent un fondement de l'Etat de droit. Cette articulation conditionne l'existence des autres droits, dont ceux qui touchent aux libertés. Je me réjouis que la déclaration du premier ministre inscrive à nouveau pleinement l'action du gouvernement dans cette perspective.

Ces dernières années, les chiffres tendent à indiquer que des résultats positifs sont engrangés. C'est le cas pour la criminalité, pour laquelle les statistiques indiquent une baisse significative. Cette diminution est probablement due au recadrage de la réforme des services de police, grâce notamment aux plans d'action locaux et leur inscription dans l'intensification de la collaboration entre les services de recherche fédéraux et les services judiciaires d'arrondissement. La traduction pratique en est certainement la diminution de la criminalité dans les grandes villes. Nous espérons que les difficultés de mise en œuvre de la réforme des services de police soient derrière nous et, si nous pouvons nous réjouir du fait que les discours catastrophistes tenus par certains durant la dernière législature ne se soient pas concrétisés, nous ne pouvons pas pour autant verser dans l'angélisme et nous complaire dans l'autosatisfaction. Nous devons impérativement poursuivre cette réforme et en adapter les moyens aux exigences nouvelles.

A cet égard, le gouvernement fait bien de garder sa détermination dans la lutte contre l'internationalisation des phénomènes criminels, qui s'attaquent avec une rare violence aux personnes et aux biens. Ces faits qui vont d'attaques à la voiture aux carjackings, homejackings en passant par d'autres cambriolages importants sont commis, pour une part importante, par des bandes organisées et itinérantes issues de l'Europe de l'Est, de l'Union européenne et, nous le savons, d'au-delà des frontières de l'Europe communautaire; certains pays servant de base de repli et de centres opérationnels.

Inscrit dans la déclaration gouvernementale, ce volet doit être placé au rang des priorités en matière de sécurité. C'est indispensable, car ce nouveau type de criminalité organisée agresse et fait des victimes innocentes, mais choque nos citoyens, réactive le sentiment d'insécurité et nuit à la sérénité, au bon ordre ou tout simplement à la qualité de vie.

Le premier ministre a estimé que notre pays rentrait dans une nouvelle ère. Cette période nouvelle tient à la mondialisation, à l'eupéanisation. Les adaptations économiques et sociales sont incontestablement nécessaires, mais nos concitoyens ne pourront le comprendre, l'admettre et y adhérer que si notre gouvernement fait en sorte que l'Etat de droit remplisse ses devoirs régaliens, dont la sécurité des personnes et des biens, et dans le cadre, ici aussi, d'une politique européenne de liberté et de sécurité.

01.11 Denis Ducarme (MR): Voor de MR zijn de rechten en plichten met betrekking tot de veiligheid pijlers van de rechtsstaat en beïnvloeden zij dus het bestaan van de overige rechten.

De voorbije jaren werden gunstige resultaten geboekt. Zo stellen we vast dat de criminaliteit is teruggedrongen, wat waarschijnlijk aan de bijgestuurde hervorming van de politiediensten toe te schrijven valt.

Wij waarderen de vastberadenheid van de regering, die de strijd tegen de internationalisering van de criminaliteit tot een van de prioriteiten in haar veiligheidsbeleid heeft uitgeroepen.

Ook het terrorisme vormt een reële dreiging. Ons land speelt een centrale rol op internationaal vlak, omdat het hoofdkwartier van de NAVO en de Europese Instellingen hier zijn gevestigd. Het mag bijgevolg onder geen enkel beding een strategische uitvalsbasis zijn voor bepaalde groeperingen. Daarom is het uiterst belangrijk dat de verschillende diensten die met preventie zijn belast met elkaar samenwerken. De oprichting van het CODA, de functie van de federale onderzoeksrechter en het wetsontwerp houdende de wijzigingen van de bijzondere opsporingsmethoden in het kader van zware misdaad, gaan in die richting. Daarnaast pleiten wij voor een verhoging van de middelen van de Veiligheid van de Staat.

De beste preventie blijft de aanwezigheid van wijkagenten. De regering heeft reeds maatregelen genomen ter versterking van de aanwezigheid van politieagenten op het terrein. Zij zegt haar inspanningen te willen voortzetten. Zou zij dit ook niet kunnen door de administratieve last te verlagen, de

Dans cette ligne et sans pour autant choir dans la paranoïa, je ne peux passer sous silence la problématique du terrorisme. C'est une menace réelle. Notre vigilance doit être accrue et renforcée. Notre pays est petit, mais il occupe une place centrale et particulière sur le plan international. La Belgique abrite le siège de l'OTAN, celui des institutions européennes et une multitude de représentations diplomatiques et consulaires, de groupements et de lobbies les plus divers. Les chiffres le prouvent. Après New York, Bruxelles est la deuxième ville d'accueil au monde et, au niveau européen, Bruxelles en est évidemment la première.

Concrètement, cela veut dire que Bruxelles est l'une des premières villes au monde en matière de conférences, de colloques internationaux, qu'un nombre considérable de visiteurs passe sur son territoire, non seulement des missions officielles bénéficiant d'une protection spéciale mais aussi une foule d'anonymes en transit. Le non-engagement belge en Irak ne doit pas nous laisser croire que nous sommes naturellement à l'abri. Tout peut arriver et la veille antiterroriste est capitale. Il serait naïf et niais de demander au gouvernement ce qu'il fait de cette préoccupation: cela tombe sous le sens. Je tenais cependant à l'évoquer clairement.

Vous me permettrez d'insister sur l'absolue nécessité de veiller à ce que notre pays ne puisse servir de base stratégique ou logistique à des groupements terroristes. À ce titre, tous les experts s'accordent pour prêter attention aux menaces qui pèsent sur d'autres pays, notamment par le biais de contacts informels. La Belgique doit tenir compte des niveaux d'alerte dans les autres États et agir en conséquence, que ce soit par la surveillance accrue de certains groupements, le renforcement de la sécurité de certains lieux et même l'interpellation préventive. Il est dès lors primordial que les services chargés de la prévention et de la répression des infractions ne se dispersent pas et travaillent de concert.

L'institution de l'OCAM et la création de la fonction de juge d'instruction fédéral vont dans le sens souhaité et, en termes d'instruments procéduraux, le dépôt par le gouvernement d'un projet de loi relatif aux modifications des méthodes particulières de recherche dans le cadre de la lutte contre la criminalité grave et organisée constituera certainement une avancée complémentaire car il est indispensable de lutter à armes égales contre les porteurs de ce fléau.

À la source de l'action, nul doute que les services de renseignement constituent l'un des piliers de la prévention des actes de terrorisme. C'est la raison pour laquelle nous plaidons également en faveur d'une augmentation des moyens de la Sûreté de l'État. Le gouvernement semble s'être engagé dans cette voie. Sur mission judiciaire et avec la garantie démocratique d'un droit de regard du Parlement, l'adoption d'une loi permettant à la Sûreté de procéder à des écoutes téléphoniques est également à l'évidence une nécessité.

Je tenais néanmoins à souligner que ces propositions ne seront efficaces qu'à la condition d'engager des agents linguistes capables de comprendre et de lire parfaitement plusieurs langues, d'en analyser les accents, les intonations, pour que la loi ne reste pas lettre morte et que l'efficacité soit au rendez-vous. En outre et plus généralement, il me paraît important que le gouvernement s'inspire

coördinatie tussen de magistraten en de ordediensten te versterken en de arbeidstijden beter te organiseren?

Door zijn vastberaden optreden heeft en behoudt de minister van Binnenlandse Zaken ons vertrouwen.

des réflexions britanniques et des réflexions des institutions internationales concernant l'élaboration d'une stratégie de résilience relative entre autres à la bonne information des populations.

Pour ce qui est de l'action des polices locales, nous savons que la meilleure prévention réside dans la présence d'agents de quartier. Ce sont eux qui sont à même de posséder l'information en temps utile, de connaître les habitants, les endroits à risque, les zones potentielles de conflit et de délinquance. Leur présence est sécurisante pour les personnes, dissuasive pour les auteurs potentiels de délits. La police locale doit donc assurer une présence maximale sur le terrain afin de prévenir la délinquance urbaine et les différentes formes d'agression contre les biens et les personnes. En 2003, le gouvernement s'est engagé à prendre des mesures visant à renforcer la présence policière sur le terrain. Il s'agissait de confier les tâches purement administratives à du personnel civil, de renforcer la police locale de 2.500 unités sans coût supplémentaire pour les zones de police et de renforcer la réserve générale.

Il s'agissait également d'assouplir l'organisation du temps de travail afin d'accroître la disponibilité et, par conséquent, la capacité policière mais également de préserver la vie privée et sociale du policier, de procéder à la mise en place du corps de sécurité et d'étendre les attributions des auxiliaires. Enfin, il s'agissait de renforcer la collaboration entre la police locale et la police fédérale.

Le gouvernement a déjà pris une série de décisions visant à respecter une partie des engagements. Il nous est dit qu'il va poursuivre ses efforts pour concrétiser un des objectifs majeurs de la réforme des services de police et mettre en place une véritable police de proximité, se traduisant par une présence accrue des policiers dans nos rues.

Sachant que les cadres de police sont pour certains incomplets, la capacité opérationnelle n'est-elle pas, à l'heure actuelle, encore fortement entravée par une charge de travail administrative trop importante, ce qui empêche la police de s'acquitter de ses missions essentielles et affecte également les possibilités d'organiser davantage de patrouilles?

La police fédérale, aussi, ne génère-t-elle pas une paperasserie excessive qui représente une charge énorme pour les instances locales? Au niveau des polices locales, un nombre trop important de tâches ne sont-elles pas accomplies au profit du département de la Justice: récupération des transactions pénales, gestion de nombreux plis d'huissier de justice, etc.?

Le manque de coordination entre certains magistrats et les forces de l'ordre ne provoque-t-il pas des difficultés récurrentes générant des pertes de temps et de moyens? D'autres éléments encore ne sont-ils pas de nature à constituer des obstacles à une véritable police de proximité? Je pense au transfert des détenus vers les palais de justice, aux missions de sécurité dans les cours et tribunaux, au mécanisme de la capacité hypothéquée, à certaines missions à caractère fédéral confiées aux polices locales, à l'organisation du temps de travail. Autant de questions qui méritent notre souci et notre soutien à l'action déterminée dont le vice-premier ministre et ministre de l'Intérieur a démontré qu'il pouvait faire preuve, raison pour

laquelle il garde notre confiance.

De **voorzitter**: Ik wil nu de heer Tastenhoye het woord verlenen.

Mijnheer Tastenhoye, zult u beknopt zijn? Ik zie dat de spreektijd van uw fractie stilaan opgeraakt.

01.12 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Mijnheer de voorzitter, ik zal tien minuten tot een kwartiertje spreken.

De **voorzitter**: Dat is goed.

(...): (...)

De **voorzitter**: Maar ik kan niet goed tellen, u weet dat.

01.13 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Mijnheer de voorzitter, collega's, premier, wij weten allemaal hoe nauw de toekomst van de Europese Unie u aan het hart ligt. Daarom is het des te merkwaardiger hoe lichtzinnig en onverantwoord uw regering is omgesprongen met de kwestie van het Turkse lidmaatschap van de EU.

Want vergis u niet: Turkije als lid van de Europese Unie zal tot de ineenstorting leiden van die Unie, ofwel reeds tijdens de onderhandelingen, dus nog vóór de officiële toetreding van Turkije, ofwel kort na de toetreding.

Het Vlaams Belang staat met die mening niet alleen, maar wordt daarin onder meer bijgetreden door grote Europese staatsmannen zoals de Franse ex-president Giscard d'Estaing, de Duitse gewezen bondskanselier Helmut Schmidt en onze eigen ex-Europese commissaris Karel Van Miert, een van de beste Europese commissarissen ooit, met een lange staat van dienst.

In het VRT-uidingsprogramma TerZake op 3 oktober was Karel Van Miert dan ook ongemeen scherp en duidelijk. "Turkije bij de EU zal Europa kapotmaken," zei Van Miert. Hij laakte de Europese toppolitici die de vlucht vooruit prediken, tegen de wil in van de publieke opinie en zonder dat het Europese huis eerst op orde werd gesteld, en dat op een ogenblik dat de Europese Grondwet dood is, want verworpen in referenda in Frankrijk en Nederland, én bovendien na de mislukking van de Top van juni jongstleden waar een financieringsplan voor de jaren 2007 tot en met 2013 werd uitgetekend.

"Bovendien," zei Karel Van Miert, "hoe kunnen wij na Turkije nog de kandidatuur afwijzen van landen als Oekraïne en Wit-Rusland? Men durft of wil de grenzen van Europa niet vastleggen, en men ziet niet in dat de EU-burgers geen boodschap hebben aan een Europa dat grenst aan het Midden-Oosten en aan landen als Syrië en Irak."

Van Miert is een van de weinige staatsmannen die de euvele moed heeft om de waarheid onder ogen te zien. "Turkije is een brug te ver," zei Van Miert, daarmee ongewild de titel citerend van het door mijn collega-Europarlementsleden Philip Claeys en Koen Dillen onlangs gepubliceerde boek over de Turkse kwestie.

De beslissing om onderhandelingen te starten met Turkije gaat in

01.13 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): L'avenir de l'Union européenne est une préoccupation majeure pour notre premier ministre. La légèreté dont il fait preuve dans le cadre du dossier de l'adhésion de la Turquie est dès lors étonnante. Il est clair que l'Union européenne va s'effondrer, pendant ou au lendemain des négociations d'adhésion avec la Turquie.

D'autres partagent l'opinion du Vlaams Belang, tels les hommes d'Etat que sont Valéry Giscard d'Estaing, Helmut Schmidt ou encore Karel van Miert. M. Van Miert estime que l'adhésion de la Turquie va mettre l'Union européenne à mal. Il dénonce l'attitude des politiciens qui prêchent la fuite en avant, contre l'avis de l'opinion publique et sans remettre de l'ordre dans la maison Europe. La Constitution est en effet mort-née et le sommet consacré au plan de financement 2007-2013 a échoué. Si la Turquie adhère à l'Europe, quels autres pays suivront?

Selon l'eurobaromètre semestriel, 52 % des ressortissants de l'UE sont hostiles à cette adhésion. Dans certains pays, ce taux atteint même 80 %. Trente cinq pour cent seulement de la population est favorable à l'adhésion. En Belgique, 61 % de la population y est opposée. Ce nombre serait sans doute plus élevé encore si un débat de société devait être

tegen een meerderheid van 52% van de EU-inwoners, met in landen zoals Frankrijk, Griekenland, Cyprus en Oostenrijk pieken van 70 tot 80% tegenstanders. Slechts 35% van de EU-inwoners is voorstander van Turkije als EU-lid. 13% heeft geen mening. Dat zijn de officiële cijfers van de zesmaandelijke Eurobarometer, het wetenschappelijk peilinginstrument van de Europese commissie bij ruim 29.000 EU-burgers.

In België ligt het percentage tegenstanders op 61%, maar wij zijn er zeker van dat dat percentage nog zou stijgen tot 70 of 80% indien er hier, zoals in Frankrijk, een groot maatschappelijk debat rond de doelstellingen van de Europese Unie zou worden gehouden en de bevolking goed zou worden geïnformeerd. Tot nu toe is het enkel het Vlaams Belang dat moeite heeft gedaan om in zijn publicaties te wijzen op de gevaren van een Europa met Turkije.

De Eurobarometer peilt ook naar de redenen voor het verzet tegen het Turks lidmaatschap. Meer dan zes op de tien ondervraagden vreest dat de Turkse toetreding tot meer immigratie leidt.

Een meerderheid, 54%, vindt de culturele verschillen tussen de EU en Turkije te groot. Ruim driekwart vindt dat Turkije pas kan toetreden als het systematisch alle mensenrechten eerbiedigt en het economisch significant beter doet. Uit de wetenschappelijke enquête blijkt voorts dat steeds meer EU-inwoners warm lopen voor een verdere uitbreiding van de EU. Zwitserland, Noorwegen en IJsland mogen er desnoods nog bij, maar voor landen als Roemenië, Oekraïne, Macedonië, Bosnië-Herzegovina en Servië-Montenegro is er geen meerderheid te vinden in Europa.

De manier waarop Turkije Europa wordt binnengeloodst is een ware schande voor de democratie. Nooit, op geen enkel ogenblik, werd naar de mening gevraagd van de EU-bevolking. Meer nog, men gaat regelrecht in tegen de meerderheid van de publieke opinie. De zogenaamde kloof tussen de burgers en hun politieke leiders is dan ook geen kloof meer, maar een vervaarlijk diep ravijn. Alleen in Frankrijk en in Nederland hebben de burgers hun mening over Turkije kunnen laten meespelen bij het referendum over de Europese Grondwet. In beide landen werd die Grondwet dan ook met een duidelijke meerderheid verworpen.

De VLD'ers die de onderhandelingen voor België hebben gevoerd, namelijk eerste minister Verhofstadt en de minister van Buitenlandse Zaken De Gucht, trekken zich niets aan van de publieke opinie. De burgermanifesten van de heer Verhofstadt, waarin sterk wordt gepleit voor referendums over belangrijke maatschappelijke thema's, zijn al lang naar de papiermand verwezen. Alle partijen in dit halfroond, uitgezonderd het Vlaams Belang, zijn in dit ondemocratische bedje ziek. Alleen het Vlaams Belang schenkt naar oude en goede gewoonte klare wijn. Turkije mag en kan geen lid worden van de EU, maar kan wel via een bevoorrecht partnerschap een van de beste naburen van Europa zijn.

In dit Parlement, in deze Kamer van Volksvertegenwoordigers, is het alleen het Vlaams Belang dat de problematiek van Turkije telkens weer op de agenda heeft proberen plaatsen, maar de andere politieke partijen hebben die boot zoveel mogelijk willen afhouden.

consacré à cette question. Or, seul le Vlaams Belang met en évidence les risques que comporte l'adhésion de la Turquie.

L'eurobaromètre sonde également les raisons des réticences. La plupart des citoyens semblent redouter un flux migratoire accru, pensent que les différences culturelles sont trop importantes et estiment que la Turquie devrait préalablement respecter systématiquement les droits de l'homme et enregistrer de meilleurs résultats économiques. Les citoyens sont de plus en plus nombreux à penser que l'Union devient progressivement assez grande et n'autoriseraient plus que l'adhésion de la Suisse, de l'Islande et de la Norvège.

La méthode antidémocratique selon laquelle la candidature de la Turquie a été forcée est scandaleuse. Ce n'est plus un fossé qui sépare le monde politique et les citoyens au sein de l'Union, mais un ravin profond et terrifiant. La plupart des citoyens de l'Union européenne ne pouvaient pas s'exprimer sur la constitution et ceux qui le pouvaient l'ont rejetée avec une majorité nette.

Nos députés, le premier ministre et M. De Gucht ne sont pas les seuls à se moquer de l'opinion publique; tous les partis souffrent du même mal. Le Vlaams Belang est le seul à présenter les faits sous leur vrai jour: la Turquie ne doit pas adhérer à l'Union Européenne mais pourrait devenir l'un de nos plus proches voisins dans le cadre d'un partenariat privilégié. En septembre, le Vlaams Belang a demandé la convocation urgente du Comité d'avis chargé de questions européennes afin d'organiser un débat préalable sur la Turquie avec le gouvernement. Le président a toutefois omis de convoquer ce comité et nous sommes donc placés devant le fait

In september vroeg het Vlaams Belang nog uitdrukkelijk om het Adviescomité voor Europese Aangelegenheden dringend bijeen te roepen om vooraf met de regering te kunnen debatteren over Turkije. Mijnheer de voorzitter, u, die deze commissie leidt en ze moet samenroepen, liet op flagrante wijze na dit te doen zodat wij hier voor voldongen feiten werden geplaatst, een zichzelf respecterend Parlement onwaardig.

De **voorzitter**: Mijnheer Tastenhoye, ik onderbreek u even. Er was een vergadering gepland op een donderdagochtend; de precieze datum ontsnapt mij. Onverwacht kon de heer De Gucht echter niet naar die vergadering komen. Hij had daarvoor een geldige reden. Dat is de realiteit. Dat was dus een onvoorziene omstandigheid. De vergadering van het adviescomité werd wel degelijk aangevraagd en gepland.

01.14 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Dat zullen wij dan maar een geval van overmacht noemen, mijnheer de voorzitter.

Het is in elk geval bijzonder jammer dat wij over Europa en de toetreding van Turkije vooraf geen debat hebben kunnen voeren. Wij zullen daarover wellicht volgende week een debat voeren.

De **voorzitter**: Inderdaad, op 19 oktober, in de namiddag, samen met de eerste minister.

01.15 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Dat is mosterd na de maaltijd. Wij zullen in elk geval van die gelegenheid gebruikmaken om volgende week de visie van het Vlaams Belang op het Europa van de toekomst uiteen te zetten.

CD&V is, naar slechte gewoonte, alweer uiterst dubbelzinnig. In interviews mag fractieleider Pieter De Crem zeggen dat Turkije er niet bij mag. Andere CD&V-tenoren denken daarover echter duidelijk anders.

Neem bijvoorbeeld Wilfried Martens, gewezen Belgisch eerste minister en thans voorzitter van de EVP, de Europese christen-democratische volkspartij. Hij is blij dat Turkije uitzicht heeft op lidmaatschap. Op 4 oktober, enkele uren na het starten van de toetredingsonderhandelingen, feliciteerde Martens de 25 EU-landen met volgende woorden: "Er was geen weg terug. Na decennia van samenwerking waren wij het aan Turkije verplicht toetredingsgesprekken te starten".

De Vlamingen moeten weten dat CD&V warm en koud blaast over Turkije en ook op dit vlak volkomen onbetrouwbaar is.

Men luistert dus niet naar de bevolking. Men gaat door alsof er niets is gebeurd. Dat is ook zo met de afgewezen en door Frankrijk en Nederland voor dood verklaarde, Europese Grondwet. Minister De Gucht is er zelfs trots op dat hij en zijn Europese collega's van Buitenlandse Zaken de publieke opinie volkomen negeren en rustig voortdoen alsof er niets is gebeurd.

Zo verklaarde De Gucht enkele weken geleden, op 1 september 2005, nog in La Libre Belgique het volgende: "Moi, je constate qu'au sein du Conseil des ministres des Affaires étrangères, on continue à se comporter comme si la constitution était adoptée". Wat een

accompli aujourd'hui.

Le **président**: Une réunion était prévue mais M. De Gucht a eu un empêchement imprévu. Le motif de son empêchement était valable.

01.14 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Disons alors qu'il s'agit d'un cas de force majeure mais l'absence de tout débat n'en reste pas moins déplorable.

01.15 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Le débat du 19 octobre, c'est un peu les carabiniers d'Offenbach. Nous saisissons toutefois cette occasion pour exposer notre point de vue.

Le CD&V est ambigu, comme d'habitude. M. De Crem se déclare opposé aux négociations avec la Turquie alors que M. Martens félicite les pays de l'UE de les avoir ouvertes, estimant qu'il n'est plus possible de faire marche arrière. Sur ce plan-là aussi, le CD&V est donc un parti auquel on ne peut pas se fier.

Tandis que le Conseil des ministres des Affaires étrangères de l'Union continue à fonctionner comme si la Constitution européenne avait été adoptée – en témoignent les déclarations du ministre De Gucht dans La Libre Belgique du 1er septembre 2005 –, la population est complètement grugée puisque le gouvernement lui fait croire que les négociations avec la Turquie ne conduiront pas fatalement à l'adhésion d'Ankara à l'UE. En réalité, rien n'est moins vrai. La finalité de ces

arrogantie van de macht! Wat een minachting voor het volk!

Intussen probeert men de bevolking een rad voor de ogen te draaien door te stellen dat de onderhandelingen met Turkije een open einde zouden hebben en dat er dus nog niets is beslist. Dat is natuurlijk een foefje. Het is een laag-bij-de-grondse advocatentruc. Het doel is wel degelijk en onomstotelijk de toetreding van Turkije tot de EU. Ook het manmoedig verzet van Oostenrijk, de laatste uren voor de start van de onderhandelingen, heeft daaraan niets kunnen veranderen. Oostenrijk heeft uiteindelijk moeten inbinden.

Het bewijs daartoe zal ik hier leveren. De centrale zinsnede: "De gemeenschappelijke doelstelling van de onderhandelingen is toetreding" is onveranderd blijven staan, ondanks het verzet van Oostenrijk dat die zinsnede eruit wilde en voorstander was van een verwijzing naar een mogelijk bevoorrecht partnerschap met Turkije. Er is zelfs volgende bepaling aan toegevoegd: "Zoals reeds overeengekomen op de Europese Raad van december 2004".

Het enige doekje voor het bloeden dat Oostenrijk kreeg was de toevoeging van het gegeven dat de absorptiecapaciteit door de Europese Unie een essentieel beoordelingscriterium kan worden bij de eindbeoordeling of Turkije kan toetreden of niet. Volgens de media wist echter niemand te verduidelijken wat er daarmee precies wordt bedoeld. Verder staat er nog dat de financiële lasten eerlijk verdeeld worden onder alle lidstaten. Dat wijst weeral op het voornemen om Turkije erbij te nemen.

Men probeert ons nu te sussen en ons wijs te maken dat die onderhandelingen zeker nog 10 tot 15 jaar zullen duren. Collega's, niets is echter minder waar. Lees dan toch, onder meer, de Turkse pers. De Turken rekenen erop om op 1 januari 2014 te kunnen toetreden. Als ik goed kan rekenen, is dat over amper 8 jaar en dus niet over 10 tot 15 jaar.

De Turken zullen er bovendien alles aan doen om de onderhandelingen te doen opschieten. De voorstanders van Turkije hebben eigenlijk nog maar twee argumenten om Turkije bij Europa te voegen, of eigenlijk drie, maar het eerste argument is wat men noemt een slaand argument: de grote druk die de Verenigde Staten van Amerika hebben uitgeoefend op de EU-landen om Turkije erbij te nemen. Die klus werd vooral door huidig voorzitter Groot-Brittannië ter harte genomen.

Zelfs in de laatste uren voor de openingsplechtigheid op 3 oktober interfereerde de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Condoleeza Rice, nog om Oostenrijk te sussen en om de Turken over de streep te trekken. De Turken wilden namelijk zo weinig mogelijk toegevingen aan de EU doen. Ik denk niet dat hierbij een tekening gemaakt moet worden. Zowel de Verenigde Staten als Groot-Brittannië willen Turkije bij de EU, goed wetende dat dat de EU enorm zal verzwakken en misschien zelfs zal leiden tot het uiteenrafelen van de Unie.

Het tweede argument luidt als volgt: wij hebben het de Turken beloofd. Wij moeten ons nu aan ons woord houden en hen niet langer aan het lijntje houden. Collega's, waar halen de Europese leiders in godsnaam de legitimatie vandaan om dergelijke beloften aan Turkije

négociations est bien l'adhésion. La courageuse Autriche aussi a dû rentrer dans le rang, n'obtenant finalement qu'une concession très maigre : la capacité d'absorption de l'UE pourra être un critère essentiel lors de l'appréciation finale de la candidature turque. Le gouvernement essaie aussi de nous faire croire que ces négociations prendront entre dix et quinze ans. Cependant, la presse turque table sur une adhésion le 1er janvier 2014. Les Turcs mettront tout en œuvre pour accélérer les négociations.

Les partisans de l'adhésion de la Turquie soulignent les fortes pressions exercées par les Etats-Unis que la Grande-Bretagne, plus particulièrement, prend très au sérieux. Les deux pays souhaitent l'adhésion de la Turquie, alors qu'ils savent que cette adhésion affaiblira l'Union. Ils relèvent par ailleurs que l'Union avait pris un engagement à ce sujet. Cet engagement était-il bien légitime ? La pression politique exercée par les Etats-Unis avait également déjà été évoquée à Helsinki. Par ailleurs, aucune population et aucun parlement ne s'étaient à l'époque exprimés démocratiquement. Enfin, ces deux mêmes pays s'attendent à ce qu'en tant que pays musulman, la Turquie jette une passerelle entre l'Europe et le monde arabe; cette thèse relève du pur non-sens. Les Arabes et la Turquie n'ont jamais été bons amis, et la seconde entretient de bons rapports avec Israël. Par ailleurs, l'adhésion de la Turquie, en tant que pays musulman sécularisé, ne contribuera pas davantage à l'avènement d'une sorte de variante occidentalisation de l'islam, mais favorisera au contraire la radicalisation des musulmans turcs. A présent qu'il convient de réduire le pouvoir de l'armée, on ne vit pas très bien qui sera le gardien du processus de sécularisation instauré par Atatürk en 1923.

te doen? Men verwijst onder meer naar Helsinki in 1999, waar op een drafje, tussen de soep en de patatten, werd beslist, opnieuw onder Amerikaanse druk, dat Turkije aanvaard zou worden als kandidaat. (...) vertelde Louis Michel dat hij op de valreep nog werd opgebeld door de toenmalige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Madeleine Albright, met het dringende verzoek om Turkije groen licht te geven. Nooit heeft de bevolking, nooit heeft ook maar een parlement in de EU zich daarover op een democratische manier mogen uitspreken.

Het derde argument luidt als volgt: wij moeten het moslimland Turkije erbij nemen, want Turkije zal een brug slaan naar de Arabische wereld. Wat een nonsens. Kent men dan in godsnaam zijn geschiedenis niet? Hoe zou Turkije nu in hemelsnaam een brug kunnen slaan naar de Arabische wereld? Turkije en de Arabieren zijn nooit goede vrienden geweest. Denk maar aan de bezetting door Turkije van Palestina. Turkije is trouwens wel goed bevriend met Israël. Het is niet voor niets dat Arabische fundamentalisten de ene na de andere bomaanslag plegen in Turkije.

Het is voorts ook onjuist dat Turkije als geseculariseerd moslimland mee zou helpen aan het ontstaan van een soort verwesterde variant van de islam. Integendeel, het omgekeerde zal gebeuren. Nu reeds zijn de moslims aan het radicaliseren in Turkije. Als de macht van het Turkse leger verder wordt ingeperkt als noodzakelijke voorwaarde om tot de EU te kunnen toetreden, zal er van de secularisatie in Turkije, die Atatürk in 1923 invoerde, niet zoveel meer overblijven. Wie zal er dan die secularisatie nog opleggen, als het Turkse leger het niet meer kan doen? Tegenstanders van een Europees Turkije hebben daarentegen tientallen valabele argumenten om te pleiten voor een bevoorrecht partnerschap met Turkije, maar om Turkije als volwaardige EU-lidstaat af te wijzen.

Ik zet de voornaamste argumenten tegen Turkije nog eens op een rijtje. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Men leert het reeds in de lagere school: Turkije is geen Europees land. Dat is gewoon een geografisch, cultureel en historisch feit.

Amper 3% van Turkije ligt in Europa. Turkije is dan ook een overwegend Aziatisch moslimland. Turkije is ook geen democratie naar Europese maatstaven. Aan de criteria van Kopenhagen wordt bijlange niet voldaan. Er wordt nog altijd op grote schaal gefolterd in de Turkse gevangenissen en politiekantoren. Etnische en godsdienstige minderheden worden nog altijd als derderangsburgers behandeld. Er is nog steeds geen oplossing voor de honderdduizenden Koerdische vluchtelingen die uit hun platgebrande dorpen werden verjaagd, de zogenaamde displaced persons.

De persvrijheid en de vrijheid van mening worden in Turkije nog steeds zwaar aan banden gelegd. Zo staat er in vage bewoordingen in de nieuwe onlangs aangenomen strafwet dat men nog altijd personen kan vervolgen die "de Turkse identiteit beledigen". Dat betekent onder meer dat er niets mag worden gezegd over de genocide die de Turken in 1915 pleegden op de Armeniërs en waarbij er 1,5 miljoen van hen werden gedood. De Turkse schrijver Orhan Pamuk zal het geweten hebben. Hij wordt momenteel gerechtelijk vervolgd omdat hij in een interview verwees naar deze genocide.

Les opposants à l'adhésion soulignent que seulement 3 % du territoire turc font partie du sol européen et que la Turquie n'est pas une démocratie conforme aux critères européens, comme le prouvent les tortures infligées aux prisonniers, la discrimination des minorités, la question non résolue des réfugiés kurdes, les restrictions imposées à la presse et à l'exercice de la liberté d'expression. La nouvelle législation pénale confirme l'interdiction de faire outrage à l'identité turque en mentionnant par exemple le génocide arménien. Les opposants avancent également que, socio-économiquement non plus, la Turquie n'est pas mûre pour l'adhésion, son PIB par habitant étant trois fois moins élevé que la moyenne européenne. Ils craignent un flux migratoire et se demandent qui paiera le prix de l'adhésion - 28 milliards par an - alors que l'établissement d'un budget pluriannuel relève déjà aujourd'hui de la 'mission impossible'.

De par son taux de natalité élevé, la Turquie musulmane, qui compte déjà 70 millions d'habitants, pourrait bien devenir rapidement le pays le plus puissant d'Europe. De surcroît, la Turquie refuse de reconnaître Chypre, l'un des Etats membres de l'UE, et occupe le nord de ce pays avec une armée forte de 30.000 à 40.000 hommes. La Turquie peut même signer un protocole sur la constitution d'une union douanière avec l'Europe des vingt-cinq, sans que cela n'implique la reconnaissance de l'Etat chypriote.

Nous ne pouvons tolérer d'être placés devant des faits accomplis et des dictats contraires aux intérêts de l'Europe. La population de tous les Etats membres doit pouvoir s'exprimer sur l'adhésion de la Turquie, comme elle pourra

Met een bbp per hoofd van de bevolking dat minstens drie keer lager ligt dan het EU-gemiddelde is Turkije ook sociaal-economisch helemaal niet klaar voor de EU. Turkije bij de EU betekent ook een massale immigratiegolf naar West-Europa en een delokalisatie naar Turkije. De netto-kostprijs voor de EU om Turkije op te nemen, werd in een door de Europese Commissie zelf bestelde impactstudie berekend op 28 miljard euro per jaar. Wie zal dat in hemelsnaam betalen, als men er nu nog niet in slaagt een meerjarenbegroting 2007-2013 op te stellen?

Zorgwekkend is ook dat het nu 70 miljoen inwoners tellende moslimland Turkije door zijn hoog geboortecijfer al snel het machtigste land van Europa zal worden. Tot slot, maar niet het minst, weigert Turkije het EU-land Cyprus te erkennen. Meer nog, het blijft het noordelijk deel van Cyprus bezetten met een legermacht van 30 tot 40.000 soldaten. De Turken mogen zelfs een protocol tekenen over een douane-unie met het Europa van de 25, eraan toevoegend dat dit geen erkenning van Cyprus inhoudt.

Wij aanvaarden deze voldongen feiten niet. Wij aanvaarden geen dictaten die ingaan tegen de vitale belangen van Europa. De bevolking moet zich op een democratische manier kunnen uitspreken over een zo fundamentele zaak als de toetreding van Turkije tot de EU en dit via een referendum in alle Europese lidstaten. Frankrijk en Oostenrijk beslisten reeds een dergelijk referendum te houden.

Vanuit onze Vlaams-nationale en Europese reflex blijven wij ijveren voor een referendum over de toetreding van Turkije tot de Europese Unie. Collega's, wie Turkije buiten de EU wil houden, dient het Vlaams belang en is trouwens altijd welkom bij het Vlaams Belang.

01.16 Jean-Pierre Malmendier (MR): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, mesdames et messieurs, bien chers collègues, mon intervention sera effectivement très courte. Je tenais à m'exprimer aujourd'hui en me rappelant qu'en 1992, 265.000 citoyens ont pris position pour une meilleure gestion carcérale. En 1996, 2.700.000 l'ont fait et je vois, dans le programme du gouvernement, qu'enfin les tribunaux d'application des peines sont annoncés et que les moyens vont être dégagés pour réaliser le statut interne et externe des détenus. Dès lors, que faire d'autre que de se réjouir et se féliciter du travail qui a été accompli, même s'il fut long, s'il n'est pas encore tout à fait terminé et même s'il demandera encore des discussions en commission.

Je voudrais également rappeler les conclusions qui s'imposent à la suite de la journée organisée par cette assemblée le 29 septembre et qui concernait les attentes des victimes vis-à-vis des pouvoirs publics et vis-à-vis de la société. De par les propos tant des intervenants scientifiques que des intervenants de terrain, nous devons nous rendre à l'évidence qu'un véritable droit des victimes passe obligatoirement par la gratuité des soins de santé à la suite d'un acte de violence. Dès lors, je me permets de revenir et d'insister sur l'application stricte de la loi du 26 mars 2003 – modifiant la loi du 1er août 1985 et portant sur les mesures fiscales et autres – votée à l'unanimité dans les deux assemblées législatives. Cette loi régit les modalités d'intervention de la commission d'aide financière aux victimes d'actes intentionnels de violence en ce qui concerne spécifiquement les soins de santé. Je renvoie à l'article 7, alinéa 4 de

le faire en France et en Autriche. Nous continuons en tout cas à demander un référendum. Tous les adversaires de l'adhésion de la Turquie défendent les intérêts du Vlaams Belang et y sont les bienvenus.

01.16 Jean-Pierre Malmendier (MR): Al in 1992 en 1996 gingen er stemmen op om het gevangenisbeheer te verbeteren. Nu wordt eindelijk de oprichting van strafuitvoeringsrechtbanken aangekondigd en worden middelen vrijgemaakt om het statuut van de gedetineerde duidelijk te omschrijven. Dat kan alleen maar worden toegejuicht.

Uit de studiedag van 29 september inzake slachtoffers en hun verwachtingen is gebleken dat, als men de rechten van de slachtoffers echt wil erkennen, men in eerste instantie de geneeskundige verzorging ingevolge opzettelijke gewelddaden gratis moet maken. De wet van 26 maart 2003 tot wijziging van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen moet strikt worden toegepast. Tevens moet zo snel mogelijk een vereniging

cette loi entrée en vigueur le 1er janvier 2004.

Je rappelle également l'absolue nécessité d'impliquer nos citoyens dans l'évolution du processus d'analyse que fait l'opinion publique de la situation des victimes. Tantôt, elle les instrumentalise, tantôt elle les rejette. Cela s'accompagne d'une action médiatique qui n'est pas toujours très profitable et très efficace, dans le sens où elle précipite les victimes dans un désarroi pour les y abandonner ensuite.

Dès lors, l'instauration d'associations d'accompagnement de victimes, sur base de la loi du 7 mai 2004, devrait être mise en application et à exécution le plus rapidement possible. J'aborde là des notions budgétaires ainsi que les méandres des différentes instances compétentes mais je compte fermement sur l'engagement du gouvernement en faveur des victimes pour que ces deux points soient rapidement réglés.

D'ailleurs, sur le plan budgétaire, je tiens à faire remarquer qu'une étude démontrerait largement que l'investissement qui serait réalisé dans les soins de santé au profit des victimes – des soins de santé complets – nous permettrait de réduire le coût économique et humain en la matière.

Un autre point sur lequel j'ai souhaité intervenir concerne le commissaire aux droits des victimes. En décembre 2004, le groupe MR a déposé une proposition de résolution en vue d'assurer une politique cohérente en faveur des victimes. Il invitait le gouvernement à mettre en place un délégué général aux droits des victimes. Très récemment, notre groupe a déposé une proposition de loi visant à mettre en place un commissaire aux droits des victimes. C'est donc avec une grande satisfaction que je vois le gouvernement marquer son accord sur la création d'une telle fonction. En effet, il est temps de donner un visage et une référence à des droits essentiels, aussi essentiels que ceux dus aux victimes.

Toutefois, le document écrit de la déclaration gouvernementale ne contient que très peu d'informations à ce sujet. Elle prévoit la désignation d'un commissaire qui serait chargé d'indiquer les priorités les plus urgentes. Quel sera le statut de ce commissaire? Quelle sera la procédure de désignation? Quelles seront ses missions?

Qui dit définition de priorités, dit évaluation. On se demande si ce commissaire jouira d'une indépendance suffisante pour mener une évaluation objective. Il ne s'agirait pas, par mesure d'économie, de l'assimiler à l'actuel président du forum national pour une politique en faveur des victimes. En effet, le forum a toute sa raison d'être dans la coordination de toutes les instances et institutions compétentes en la matière mais, dans le cadre de la mission du commissaire, nous instituerions alors un évalué s'évaluant lui-même. Nous tenons à ce que le commissaire ait l'indépendance voulue pour mener un observatoire totalement indépendant. Le projet d'accord de coopération visant à institutionnaliser le forum lui confierait la mission d'évaluation des politiques mises en place.

Monsieur le premier ministre, je tenais à m'exprimer sur la satisfaction que j'éprouve au sujet de cette politique volontariste ayant pour objectif d'aboutir à un véritable droit des victimes qui, selon moi, solutionnera les difficultés que la justice connaît au sujet de son

voor slachtofferbegeleiding worden opgericht, zoals bepaald bij de wet van 7 mei 2004. Ten slotte toont een studie naar verluidt aan dat de economische en menselijke kosten dankzij de investeringen in die gratis verzorging zouden kunnen worden teruggebracht.

Ik ben tevreden dat de regering het eens is geworden over de oprichting van de functie van commissaris voor de rechten van slachtoffers. Hij zal de prioriteiten bepalen, ook al zijn zijn opdrachten, wijze van aanduiding en statuut nog niet bepaald. Zal zijn onafhankelijkheid gegarandeerd zijn? Als men de voorzitter van het Nationaal Forum belast met een beleid voor slachtoffers van deze missie, zou hij zichzelf moeten evalueren!

De positieve uitwerking van een slachtofferrecht zal het imagoprobleem van Justitie oplossen. Deze moet fouten oprecht herstellen, begrijpbaar en aanvaardbaar zijn en door iedereen worden nageleefd, slachtoffers en schuldigen.

image au sein de notre société.

Il faut changer d'approche, avoir une autre mentalité, celle d'une justice véritablement réparatrice, compréhensible, acceptable et assumée par tout un chacun, que ce soient les victimes ou les coupables.

01.17 Annemie Turtelboom (VLD): Mijnheer de voorzitter, premier, geachte collega's, ik hoorde gisteren tijdens het debat heel veel commentaren gehoord. Ik heb Pieter De Crem horen zeggen dat Dirk Van der Maelen een nieuwe website heeft, www.byebyekleinespaarder.sp. Dirk Van der Maelen zei dat hij hier niet met rode wangen stond. Eigenlijk loopt er een breuklijn door alle debatten. De analyses zijn dezelfde, maar de oplossingen komen er niet altijd.

Misschien moeten we een nieuwe website maken, www.meermoed.be, voor de mensen die niet aan de zijkant gaan staan, voor de mensen die risico durven nemen bij het beleggen van hun kapitaal en voor mensen die beseffen dat langer werken noodzakelijk is nu we ook allemaal langer gezond leven.

Als er iets is dat me bij de voorbije onderhandelingen is opgevallen, dan is het wel de moed. Er zijn politici met moed en politici zonder moed. Er zijn onderhandelaars met moed en onderhandelaars zonder moed. Er zijn mensen met een plan dat ze niet kenbaar maken omdat ze gokken op het mislukken van de regering om dan zo door de grote poort binnen te komen als zakelijke bestuurders die respect hebben voor de mensen en die zagezegd geen beloftes doen. Er is een politieke partij met een plan met veel mooie foto's, maar dat financieel niet berekend is; met keuzes waarover ze liever niet communiceren omdat hun electoraat dat niet wil. Er moet echter wel een plan zijn om altijd te kunnen zeggen dat men wel zouden kunnen meebesturen maar dat het de anderen zijn die het niet willen. Er zijn politieke partijen die in de clinch gaan met hun bevriende vakbeweging omdat die laatste conservatief is, niet ver genoeg vooruit denkt en de toekomst van onze economische groei en de betaalbaarheid van de sociale zekerheid op het spel zet; omdat die laatste droomt dat de pensioenen altijd betaalbaar zullen blijven zonder hervormingen en denkt dat het eindeloopbaandebat ertoe strekt langer niet te werken in plaats van langer te werken. Er zijn ook politieke partijen die vinden dat hun bevriende vakbeweging te ver gaat, te doordacht is, teveel constructief meedenkt en hun bevriende vakbeweging is bovendien van oordeel dat de oplossingen van de regering het overdenken waard zijn.

Het moet mij van het hart dat het het ACV siert de moed te hebben gehad om de onderhandelingen op een constructieve manier te voeren. Vasthouden aan principes mag, maar afstappen van taboes en dogma's moet. De premier heeft dinsdag terecht gezegd dat we niet verkozen zijn om te doen wat leuk is maar om te doen wat noodzakelijk is.

Wat is de essentie van dit debat? Er zijn 66 maatregelen, ze zijn overlegd met de sociale partners, ze zijn bekend, ze zijn becommentarieerd. Het zijn beslissingen waarover veel is gepraat met de sociale partners, de sociale partners die terecht hun rol opeisen, de sociale partners die veel moed hebben, die hun militanten

01.17 Annemie Turtelboom (VLD): Les commentaires que j'entends depuis hier traduisent invariablement le même clivage. Chacun procède aux mêmes analyses, mais sans toujours proposer de solutions concrètes. Certains politiques ou négociateurs font montre d'un certain courage, d'autres pas. D'aucuns ont un plan mais se refusent à le dévoiler parce qu'ils misent sur un échec du gouvernement et souhaitent se poser en gestionnaires rationnels respectueux d'autrui. D'autres encore ont un plan convaincant qui n'est toutefois pas étayé financièrement et dont la teneur n'a pas été communiquée pour des raisons électorales. De tels plans servent à démontrer qu'on est à même de participer à la gestion mais qu'on n'est pas appelé à le faire. Certains partis se heurtent à leur propre syndicat aux réactions conservatrices, tandis que d'autres considèrent que le syndicat qui leur est pourtant proche va trop loin. C'est tout à l'honneur de la CSC d'avoir participé aux négociations dans un esprit constructif. Si l'on peut se tenir à des principes, on a le devoir de renoncer à ses dogmes.

Les 66 mesures du gouvernement ont fait l'objet d'une intense concertation avec les partenaires sociaux qui revendiquent à juste titre leur rôle et cherchent à convaincre leurs militants de la nécessité de faire sauter certains tabous pour assurer le financement à long terme de la sécurité sociale. Le gouvernement a pris des décisions politiques mais il appartiendra à chaque homme et femme politique de contribuer à faire changer les mentalités.

willen overtuigen dat je soms moet afstappen van taboes om op lange termijn de betaalbaarheid van de ganse sociale zekerheid veilig te stellen. Het zijn bovendien beslissingen waarmee de regering knopen heeft doorgehakt. De 66 maatregelen die hier deze week zijn voorgesteld en becommentarieerd, zijn politieke beslissingen. Aan de mentaliteitswijziging zal elk verantwoord politicus moeten werken. De arbeidsmarkt zal verder hervormd en gemoderniseerd moeten worden. Worden de brugpensioenen afgeschaft? Neen. Wordt de pensioenleeftijd van 65 jaar ter discussie gesteld? Neen. Ik doe echter niet mee met de politici of de sociale partners die zeggen dat het maar 100.000 bruggepensioneerden zijn of 7% van de oudere werknemers en dat we er dus af moeten blijven, dat de pensioenen wel betaalbaar zullen blijven en dat we dan bovendien de jobs van de jongeren in gevaar brengen.

Gelukkig is dat laatste deze week nog eens ontkracht door een studie van OESO, ook al bewezen de feiten het al heel lang. In 1974 werd de eerste CAO voor brugpensioenen gesloten en wat is het resultaat? Een lage werkzaamheidsgraad bij jong en oud. Kijk maar in de praktijk: het is bij ons zo, maar het is ook zo in de Scandinavische landen.

De vraag vandaag is: hebben alle collega's in dit Parlement voldoende moed om erover na te denken hoe de hervormingen er moeten uit zien? Wat moeten we doen aan de brugpensioenen, bijvoorbeeld? Ik wil het eerst even hebben over de brugpensioenen bij herstructureren. Nogmaals, de analyses lopen gelijk, maar de oplossingen ook. Zijn er überhaupt oplossingen? Volgens het plan van de regering zal het brugpensioen veel strikter worden. Men komt terecht in een tewerkstellingscel voor de duur van zes maanden, die actief begeleidt naar een nieuwe job, op straffe van schorsing. Ook nadien moet men beschikbaar blijven voor de arbeidsmarkt, opnieuw op straffe van verlies van het recht op brugpensioen. Wat zegt nu het CD&V-plan hierover? "De instroom in het brugpensioen bij herstructurering willen wij daarom afremmen door leeftijdsneutralere ontslagregels op te leggen, arbeidsduurvermindering voor oudere werknemers te stimuleren en intensieve begeleiding". Samengevat is dit een laatste redmiddel, alleen zeggen ze niet hoe ze dit concretiseren. Wat zegt het VB-plan hierover? Veel, maar eigenlijk mag niemand het weten, want hun kiezers zouden kunnen afhaken en dat is dan ook weer niet bepaald zeer moedig.

Het conventioneel brugpensioen. Wie een beetje kan rekenen, kent de analyse. Gedurende 45 jaar studeren en met pensioen gaan, kan men niet betalen door 35 jaar te werken. Het plan van de regering trekt de leeftijd in 2008 op van 58 naar 60 jaar. Wat zegt de oppositie? Geen woord over de leeftijd waarop men met brugpensioen kan gaan, wat nochtans het politieke debat was tijdens de voorbije eindeloopbaanonderhandelingen. Of toch. Er was een enkeling, mevrouw D'hondt, die in een kranteninterview zei dat de leeftijd niet kan opgetrokken worden. In de officiële partijnota zwijgt men daarover.

Ik kom bij het loopbaandebat. Het eindeloopbaandebat moet voor sommigen een loopbaandebat zijn, dat zich ook richt tot jongeren, dat zich ook richt op de financiering van de sociale zekerheid. Ik neem even de proef op de som. Vorming en opleiding. In het plan van de regering staat dat de sociale partners 1,9% van de loonmassa tegen 2006 moeten investeren in opleiding. Tegen 2010 moet aan 1 op 10

Il faut réformer et moderniser le marché de l'emploi, mais les préretraites et l'âge de la retraite à 65 ans ne seront pas remis en question. Je n'emboîte pas le pas à ceux qui affirment qu'il ne faut pas toucher à la préretraite parce qu'elle ne concerne que sept pour cent des travailleurs âgés, que les pensions pourront être payées et qu'on met l'emploi des jeunes en péril en détricotant le système des préretraites. Une étude de l'OCDE a infirmé cette idée.

La première CCT relative à la préretraite a été signée en 1974, avec comme résultat un taux d'activité faible chez les jeunes et les aînés. Le même phénomène se produit dans les pays scandinaves. Tous les membres du Parlement ont-ils le courage de mener une réflexion sur les réformes?

Tout le monde analyse de la même manière les préretraites dans le cadre de restructurations. Le gouvernement rend le système beaucoup plus strict. Le plan du CD&V tend à faire de la préretraite l'ultime bouée de sauvetage, mais cela ne se concrétise nulle part. Quant au Vlaams Belang, il ne dévoile pas son plan de peur de perdre des électeurs.

Le gouvernement porte à 60 ans l'âge de la préretraite conventionnelle. L'opposition n'en souffle mot. Seule Mme D'hondt a affirmé qu'il ne fallait pas revoir à la hausse la limite d'âge.

En ce qui concerne le débat sur les fins de carrière, certains s'emploient à l'élargir vers un débat général sur les carrières, englobant des aspects tels que le financement de la sécurité sociale, l'emploi des jeunes, la formation et l'éducation. Le gouvernement souhaite entre autres que d'ici à 2006, les partenaires sociaux investissent 1,9 pour cent de la masse salariale dans la formation

werknemers een vorming worden aangeboden. Worden de doelstellingen niet bereikt, dan worden de bedrijven verplicht hun inspanningen te verdubbelen. We weten allemaal dat openstaande vacatures, het niet afgestemd zijn van vraag en aanbod op de arbeidsmarkt en knelpuntberoepen, onopgeloste problemen zijn van de voorbije 15 jaar. Wat zegt de oppositie in haar plan? "De ondernemingen moeten zich richten op het leervermogen van werknemers, desnoods verplicht". Concreet? Moedig? Het is mij eigenlijk niet helemaal duidelijk wat het is.

Een meer flexibele arbeidsmarkt. De regering wil verplichte outplacement voor een werkgever die een vijfenveertigplusser ontslaat. Doet hij dat niet, dan moet hij 3.600 euro betalen aan de RVA. De werkgever is hiertoe verplicht. Terecht, want de outplacementregeling die op dit ogenblik van toepassing is, wordt te veel, zowel door werkgevers- als werknemersorganisaties, op de werkvloer afgekocht. Wat zegt de oppositie over de flexibele arbeidsmarkt in dat dikke plan? Ook betere werkomstandigheden voorkomen vroegtijdig uittreden. Nogmaals, is dit concreet, laat staan moedig?

De overuren. In het interprofessioneel akkoord van dit voorjaar heeft de regering reeds de overuren financieel aantrekkelijker gemaakt, zowel voor de werkgever als voor de werknemer.

Wat zegt de oppositie daar weer over? "Ook willen wij investeren in de stelsels van ploegenarbeid en overuren indien de competitiviteit van de betrokken bedrijven in het gedrang komt." De vraag is nu: zijn zij voor of tegen? Hoeveel geld willen zij daarvoor dan vrijmaken?

Tot slot, beste collega's, wordt er in de nota ook niets gezegd over het bijverdienen door gepensioneerden en eigenlijk zou ik nog een hele tijd kunnen doorgaan.

Wat ik wil zeggen, is: het is bijzonder gemakkelijk plannen op te stellen vol met zinnen als "Wij zijn tegen de oorlog, wij zijn voor de vrede." Maar het concretiseren ervan, het uitwerken ervan in concrete, moedige maatregelen, die aanmoedigen maar ook bestraffen waar nodig, dat vraagt moed.

Ik stel vast dat de regering 66 moedige maatregelen heeft genomen die kaderen in een duidelijke visie, 66 maatregelen die de eindeloopbaan en de loopbaan concreet en grondig veranderen en hervormen. De regering, beste collega's, is moedig. Het ACV is dat ook. Ik kan nu alleen maar hopen dat de oppositie die moedige houding voor een keer volgt.

01.18 Muriel Gerkens (ECOLO): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, chers collègues, je voudrais embrayer sur la formule utilisée par l'oratrice précédente. Elle disait qu'il était important d'oser changer les mentalités et d'avoir le courage des réformes. C'est en effet une phrase qui pourrait correspondre à mon intervention. Il me semble que, dans la déclaration de ce gouvernement socialiste et libéral, nous décelons une non-volonté ou une incapacité à saisir les opportunités de ce qu'on appelle le développement durable, c'est-à-dire les opportunités de création d'activités, de création d'emplois, de qualité de vie, d'économies en matière notamment de soins de santé. Je crois qu'il s'agit là de sujets hautement d'actualité.

et exige que les employeurs qui licencient des travailleurs de plus de 45 ans fassent des propositions de reclassement professionnel. En cas de refus, ils s'exposeraient à des sanctions financières. Au printemps, le gouvernement a en outre rendu les heures supplémentaires plus attractives, tant pour les employeurs que pour les travailleurs. Face à toutes ces mesures concrètes, l'opposition n'offre aucune solution de rechange claire. De même, elle est muette à propos des revenus d'appoint des pensionnés.

Le gouvernement prend 66 mesures courageuses pour réformer fondamentalement les carrières et les fins de carrière. Le gouvernement a donc fait preuve de courage, tout comme la CSC. J'espère que, pour une fois, l'opposition aura aussi ce courage.

01.18 Muriel Gerkens (ECOLO): Uit de regeringsverklaring blijkt dat deze socialistisch-liberale regering niet in staat is de kansen die de duurzame ontwikkeling biedt, meer bepaald inzake de ontwikkeling van economische activiteiten en inzake jobcreatie, aan te grijpen. In zal ingaan op de twee zwakke punten van deze verklaring, namelijk de energiekwestie, op

Je limiterai mon intervention à deux aspects, particulièrement faibles dans la déclaration gouvernementale, qui résultent d'une non-action du gouvernement depuis deux ans et, je le crains, se caractériseront par une inertie dans les années à venir. Il s'agit du dossier énergétique et d'un dossier à dimension européenne concernant la position du gouvernement belge vis-à-vis du règlement européen d'évaluation des substances chimiques REACH.

En ce qui concerne l'énergie, je ne répéterai pas tout ce que ma collègue, Marie Nagy, a prononcé hier à cette même place. Néanmoins, le sujet est enfin venu à l'actualité et peut être abordé selon des portes d'entrée très diverses. Personnellement, je l'aborderai via la porte "pouvoir d'achat".

Relancer l'économie d'un pays, relancer la confiance, c'est aussi améliorer le pouvoir d'achat des citoyens. Une des manières intéressantes de fonctionner est de diminuer les dépenses que ces citoyens sont obligés de faire dans le panier énergétique: factures d'électricité, de gaz ou de mazout.

Pour ce qui concerne les factures d'électricité, je profite du moment pour vous rappeler que, sous le précédent gouvernement, dans lequel Olivier Deleuze était ministre de l'Energie mais où les autres partenaires étaient les mêmes que ceux de ce gouvernement, nous avons diminué les tarifs d'électricité de 25 milliards de francs belges entre 2000 et 2003. Le gouvernement actuel refuse, depuis 2003, de diminuer les tarifs de l'électricité parce que le ministre Verwilghen refuse de proposer au gouvernement un arrêté qui intégrerait la diminution des coûts de transport et de distribution dans le tarif de l'électricité. Il reste en outre un refus d'augmenter la concurrence entre les producteurs d'électricité, de manière à jouer davantage sur le coût de production; je ne m'y attarde pas.

Toujours est-il que, dans la compétence du gouvernement fédéral et du ministre fédéral de l'Energie, il est possible de diminuer la facture de 100 à 200 euros pour chaque consommateur, mais cette mesure n'est pas prise. Or, je reste persuadée que, malgré ce que nous lisons dans la déclaration à propos de la diminution du coût de l'énergie, de la création d'activités, d'augmentation du pouvoir d'achat des consommateurs, nous faisons actuellement des cadeaux à Electrabel et à Suez et donc à M. Mestrallet qui ne manque certainement pas de vous remercier pour cette inertie.

Dernière incise sur ce sujet: nous avons franchement l'impression que les francophones du gouvernement fédéral oublient deux Régions du pays – la Wallonie et Bruxelles – où le marché de l'électricité n'est pas libéralisé et qui dépendent donc de la structure fédérale pour élaborer ce tarif.

Un deuxième élément n'est pas pris en compte non plus et c'est une deuxième gifle pour les consommateurs – c'est d'ailleurs l'occasion d'en parler dans un contexte plus large que la commission de l'Économie face à un ministre qui ne répond pas. Il s'agit du service de médiation pour les citoyens qui pourraient se plaindre du choix des tarifs. Il n'y a toujours rien. On accuse les Régions de ne pas vouloir marquer leur accord et on promet quelque chose pour 2006. On verra si le ministre tient ses promesses. En attendant, ceux qui encore une

nationaal vlak, en de chemische stoffen, op Europees vlak.

Het energiehoofdstuk zal ik in het licht van de koopkracht van de bevolking benaderen. Om de economie van een land aan te zwengelen, moet ook de koopkracht van de bevolking worden opgekrikt, bijvoorbeeld door de elektriciteits-, gas- en stookolierekeningen te verlichten. Wat de elektriciteitsrekeningen betreft, herinner ik eraan dat energieminister Deleuze er tijdens de vorige regeerperiode in geslaagd was de elektriciteitsstarieven tussen 2000 en 2003 met 25 miljard Belgische frank te doen dalen, wat door de huidige regering wordt geweigerd. De heer Verwilghen is immers niet bereid een besluit voor te stellen waarbij de vermindering van de transmissie- en de distributiekost in het elektriciteitsstarief zou worden doorgerekend of waarbij de concurrentie tussen de elektriciteitsproducenten zou worden opgedreven.

Hoewel de federale regering over de nodige middelen beschikt om de elektriciteitsfactuur van de consument met 100 à 200 euro te doen dalen, weigert ze zo'n maatregel te nemen. Die laksheid is pure winst voor Electrabel en de heer Mestrallet.

Op te merken valt dat de Franstaligen in de federale regering vergeten dat in Wallonië en Brussel de elektriciteitsmarkt niet geliberaliseerd is. Die twee Gewesten hangen dus af van het federale niveau voor het vaststellen van hun tarieven.

Er ontbreekt nog een tweede element in de verklaring: een ombudsdienst voor de burger. In de commissie had minister Verwilghen het over de verantwoordelijkheid van de Gewesten en stelde hij een akkoord in het vooruitzicht voor 2006. Wij hopen dat hij zijn beloften zal houden, en

fois peuvent se réjouir de la situation, c'est Electrabel-Suez et M. Mestrallet.

Je ne reviendrai pas sur l'OPA de Suez sur Electrabel si ce n'est pour en souligner quelques aspects complémentaires à la discussion d'hier. J'aimerais des explications bien plus précises tout en me doutant qu'elles ne viendront pas sur les garanties qui ont été soi-disant obtenues de Suez concernant le maintien du centre de décision chez nous. Même si un bureau se trouve chez nous physiquement, on sait que les décisions se prennent à Paris et que Suez n'a pas respecté ses engagements antérieurs. Quel est l'élément qui laisse croire qu'on pourrait lui faire confiance cette fois-ci?

Parmi les choses qui m'inquiètent beaucoup, c'est qu'on dise dans la déclaration que Suez continuera à être majoritaire au sein de Fluxys, gestionnaire du réseau de transport de gaz et exploitant du terminal de Zeebrugge. On ne s'inquiète pas davantage de la chose alors que le marché du gaz est le marché d'avenir dans le secteur de l'énergie. Si Suez veut rester majoritaire dans le segment du gaz, c'est parce qu'il sait qu'il y a là des intérêts financiers et de maîtrise du marché énergétique. Une fois encore, M. Mestrallet doit vous remercier du fait que vous n'avez pas exigé la présence majoritaire de l'État belge dans Fluxys par l'intermédiaire des intercommunales et des communes.

Il n'y a rien non plus – et c'est même paradoxal – au sujet des provisions nucléaires. Pour le moment, quatre milliards sont mis de côté à la suite d'une décision prise par le gouvernement précédent, mais dans une société privée filiale d'Electrabel plutôt que dans un fonds public. Parce que les libéraux avaient refusé à l'époque qu'on utilise un fonds public, qu'on utilise l'ONDRAF comme dépositaire de cette somme. Ou bien Electrabel était belge et il y avait des garanties concernant les possibilités d'investissement de cet argent. Mais, aujourd'hui, c'est Suez qui va en être le dépositaire. Electrabel devient française. Suez nous a démontré dans d'autres régions qu'il était capable de perdre de nombreux millions en raison d'une mauvaise gestion et de mauvais placements. Donc, ces provisions sont tributaires des choix qu'il va faire.

En commission, le ministre Verwilghen avait déclaré qu'il n'était pas nécessaire de prendre des mesures de précaution supplémentaires, la loi étant suffisamment claire sur cette question. Or, je lis dans la déclaration que des dispositions ont été prises pour renforcer les assurances. J'aimerais savoir ce qui a été fait alors qu'en principe rien ne devait se faire. En outre, je ne comprends pas pourquoi on ne s'approprie pas la gestion et le contrôle de ces sommes.

Enfin, dans le domaine énergétique, ce qui est vexant et frustrant dans cette déclaration et dans les projets du gouvernement, c'est qu'on essaie de créer plus d'emplois au travers de mesures pour les jeunes, pour les plus âgés, pour la création d'activités, qu'il y a tout un secteur d'activité lié à la production et à l'économie d'énergie qui ne demande qu'à être développé, qui se développe dans les pays voisins via des accords entre patrons, syndicats, État et ONG mais, qu'en Belgique, il n'y a rien de ce genre!

Aussi est-ce quelque peu désespérant de se dire que l'État belge renonce à développer un créneau d'activité et à le soutenir, alors qu'il

understrepen dat Electrabel-Suez en de heer Mestrallet eens te meer goed garen spinnen bij de situatie.

Ik vestig uw aandacht op de vermeende garanties die van Suez verkregen werden met betrekking tot het behoud van het besluitvormingscentrum in België. Het zou niet de eerste keer zijn dat Suez zich niets aantrekt van zijn verbintenissen, en ik vraag me dan ook af wat die garanties waard zijn.

In de verklaring lees ik bovendien dat Suez meerderheidsaandeelhouder van Fluxys blijft, en dat is bepaald zorgwekkend, want het gaat hier om een potentiële groeimarkt. Wij betreuren dat de regering niet geëist heeft dat de Belgische Staat een meerderheidsbelang zou behouden via de intercommunales en de gemeenten.

Voorts wordt er niet gerept over de nucleaire provisies ten belope van zo'n vier miljard Belgische frank die de vorige regering aangelegd heeft via een particuliere vennootschap, tevens filiaal van Electrabel. Ter herinnering: de liberalen hebben indertijd geweigerd dat geld bij de overheidsinstelling NIRAS onder te brengen. Op die manier wordt Suez de depositaris van de nucleaire provisies, en beslist Suez nu over de besteding ervan. In de commissie beweerde minister Verwilghen dat extra voorzorgsmaatregelen nergens voor nodig waren. Het verwondert mij dan ook dat er in de verklaring sprake is van een uitbreiding van de verzekeringen.

Dan is er nog een laatste element: de regering blijft bij de pakken zitten met betrekking tot de mogelijkheden om banen te scheppen in de energiesector. In onze buurlanden worden akkoorden gesloten tussen de werkgevers, de vakbonden, de

en a les moyens. Depuis décembre 2002, grâce aux cotisations sur l'électricité, 25 millions d'euros sont affectés annuellement dans un fonds appelé Fonds Kyoto. Rien n'a encore été utilisé du montant épargné normalement destiné à du tiers investissement pour que les bâtiments publics puissent se lancer dans des travaux permettant de réaliser des économies d'énergie. Donc, rien!

Il était question d'élaborer une société anonyme composée à la fois de fonds publics et de fonds privés, afin de disposer de plus d'argent pour investir davantage. Nous avons marqué notre accord en mai 2004. En février 2005, les statuts de cette société anonyme sont enfin élaborés et aujourd'hui, rien n'est encore entrepris: aucun audit sur la consommation d'énergie et aucun projet d'investissement. Cela signifie une absence de relance de tout le pan d'activité économique qui pouvait y être relié. Ne parlons pas des particuliers, pour lesquels on pourrait également proposer le soutien à des tiers investisseurs pour les aider à faire des investissements, qui pourraient être remboursés via les économies d'énergie! Peut-être cette stagnation est-elle due à un refus de changement des mentalités, un refus d'oser le changement, un ringardisme dans les familles politiques qui composent le gouvernement? En tout cas, on rate le coche d'un développement économique plus intéressant.

Le deuxième aspect que je voudrais aborder concerne le projet de règlement européen REACH. La déclaration gouvernementale contient un paragraphe sur ce point. Cela signifie que ce dossier est important. En effet, la déclaration contient très peu au sujet des politiques européennes. Si je me permets de l'aborder aujourd'hui, c'est en raison de son caractère particulièrement complexe. Au niveau européen, on se rend compte que sont concernés par ce projet de règlement neuf commissions qui doivent donner des avis, trois commissions qui doivent voter, le Conseil des ministres Environnement et le Conseil des ministres Compétitivité. Au niveau de la Belgique, les ministres de l'Environnement et de l'Economie seront concernés ainsi que le gouvernement fédéral et les gouvernements des entités fédérées. C'est un sujet compliqué, que nous ne parvenons généralement pas à traiter en commission.

La déclaration gouvernementale mentionne que le gouvernement belge suivra la proposition de la présidence britannique. Etant donné l'importance de ce règlement, je me permettrai de m'étendre sur le sujet.

Ce projet REACH est, pour l'Union européenne, le test quant à sa capacité de concrétiser une politique alliant tous les aspects du développement durable. En effet, ce projet a pour vocation le développement économique qui privilégie l'innovation et la commercialisation de nouveaux produits, ce qui signifie aussi favoriser la création d'emplois. C'est veiller à ce que les produits se trouvant sur le marché respectent la santé et l'environnement pour ceux que nous sommes aujourd'hui et pour les générations futures. C'est aussi améliorer la qualité de vie. C'est permettre la participation citoyenne, une consultation au sujet du projet de règlement ayant eu lieu et 6.000 réactions ayant été transmises via les sites de l'Union européenne. Enfin, c'est le principe de la bonne gouvernance; les autorités publiques prennent en charge le fait de réguler l'activité économique de manière à ce qu'elle respecte l'environnement et la santé des citoyens.

overheid en de NGO's, terwijl men in ons land geen gebruik lijkt te willen maken van de mogelijkheden die dat marktsegment biedt, ook al beschikt men daartoe over de nodige middelen. Sinds december 2002 wordt immers jaarlijks 25 miljoen euro uitgetrokken voor het Kyoto-fonds, onder meer voor het uitvoeren van werken dank zij welke energiebesparingen in de openbare gebouwen zouden kunnen worden gerealiseerd. Tot dusver werd echter nog geen geld uit dat fonds aangewend.

Op te merken valt eveneens dat wij in mei 2004 hebben ingestemd met de oprichting van een naamloze vennootschap die met openbare en privéfondsen wordt gefinancierd. Er werd echter nog geen enkele audit over het energieverbruik uitgevoerd en geen enkel investeringsproject opgezet. Een en ander toont duidelijk aan dat men geen werk wil maken van het aanzwengelen van een economische sector die toekomstmogelijkheden biedt.

De komende vijftien maanden zal het ontwerp van verordening REACH tot de topprioriteiten van Europa behoren. Het is een testcase waaruit zal blijken of de Europese Unie in staat is om concreet gestalte te geven aan een beleid dat alle aspecten van de duurzame ontwikkeling omvat. Dit ontwerp is een antwoord op de klacht van de scheikundige industrie dat een voorbijgestreefde richtlijn uit 1981 ze belet te innoveren.

We hebben ook moeten vaststellen dat de Europese verordening uit 1993 een maat voor niets is geweest.

De Commissie heeft dus terecht een ontwerp van verordening voorgesteld dat een aantal verplichtingen inzake de analyse en de evaluatie van de toxiciteit van de chemicaliën en de risicobeheersing bij het gebruik van die stoffen gedurende hun ganse levensduur oplegt.

Ce projet émane des entreprises elles-mêmes, il est intéressant de le rappeler vu leur position à cette date. Ce sont les entreprises chimiques elles-mêmes qui disent que la législation actuelle, qui existe depuis la directive de 1981 et qui oblige les industriels à signaler et à évaluer la toxicité des nouvelles substances chimiques qu'elles produisent, ne permet pas l'innovation. En effet, alors que 100.000 substances existaient avant 1981, seules 4.000 nouvelles substances chimiques ont été créées depuis. La législation européenne actuelle ne permet donc pas aux entreprises d'innover et ne les stimule pas suffisamment puisqu'elles préfèrent utiliser des vieilles substances qui datent d'avant 1981. C'est aberrant dans une société où la chimie incarne la voie du progrès: en 20 ans, quasiment aucune substance chimique nouvelle n'a été produite.

Mais on doit aussi constater qu'il y a un échec des règlements européens qui datent de 1993 et qui imposent aux industries d'évaluer et de contrôler les risques des substances chimiques soupçonnées d'être dangereuses. Depuis 1993, l'industrie chimique a identifié 141 substances qui devaient être examinées de manière prioritaire parce que particulièrement dangereuses; or, seulement 27 substances ont été évaluées. La situation est tout à fait catastrophique; nous baignons dans des substances chimiques dont nous ignorons la toxicité.

Je ne vais pas m'étendre trop longuement sur ce qui figure à ce sujet dans la déclaration gouvernementale mais quels sont les enjeux du projet de règlement REACH? Ce règlement impose que, pour pouvoir être commercialisée, toute substance - c'est valable pour les substances d'avant 1981 - devra être accompagnée d'une étude de sa toxicité et d'un livre de bord sur la sécurité, indiquant ce qu'il convient de faire pour maîtriser les risques de façon à ne pas contaminer les travailleurs et les utilisateurs de cette substance.

En ce qui concerne ces substances, il a été décidé que l'on examinerait en premier lieu celles produites en grande quantité partant du principe qu'une substance dangereuse devrait être remplacée par une autre moins dangereuse.

Le lobby industriel de la chimie se dit ennuyé et a fait savoir que ce genre de règlement leur coûterait beaucoup trop cher. C'est ainsi qu'une série d'études ont été faites à l'initiative de la Commission européenne, des ONG, mais aussi de la CES (Confédération européenne des syndicats) pour arriver à la conclusion que le coût qui sera supporté par les entreprises correspondra aux gains engrangés en préservant la santé des travailleurs. Il faut savoir que chaque année, au niveau européen, 600 millions d'euros servent à supporter le coût des soins liés aux maladies de la peau des travailleurs. 600 millions d'euros servent également à couvrir les coûts des soins liés à l'asthme et aux maladies respiratoires des travailleurs. Il n'est bien entendu question ici que des travailleurs du secteur. Le coût n'est donc pas un argument à utiliser.

La présidence britannique a modifié le texte de la Commission tout en faisant savoir qu'elle était favorable à un projet REACH intéressant. Par ailleurs, elle ne maintient pas l'obligation de substituer une substance chimique lorsque cette dernière est toxique et lorsqu'il existe des substances moins toxiques pouvant la remplacer.

De termijnen werden vastgesteld. Elke schakel wordt dus verantwoordelijk voor de schade op het vlak van volksgezondheid of milieu die uit een gebrekkige informatie zouden voortvloeien, waarbij de producent de eerste verantwoordelijke blijft.

De chemielobby's willen vandaag niet het risico lopen de verantwoordelijkheid te moeten dragen voor de gevolgen van het gebruik van hun stoffen en willen de toepassing van substitutie beperken. Het standpunt dat het Britse voorzitterschap hieromtrent inneemt geeft geen voldoening.

De Belgische regering moet de verplichte toepassing van substitutie voor giftige stoffen steunen en eisen dat de economische belangen die op het spel staan duidelijk worden omschreven. De economische kostprijs voor de werkgevers als gevolg van de blootstelling van hun werknemers aan chemische stoffen bedraagt 2,3 miljard op tien jaar. Alle chemische stoffen, ook wanneer er minder dan tien ton wordt van geproduceerd, moeten aan drie veiligheidstest moeten onderworpen. Enkel de chemische industrie is in staat te zeggen welke stoffen het gevaarlijkst zijn.

Ik wens dat de regering met de documenten en studies van het Europees Verbond van vakverenigingen rekening houdt.

Le gouvernement belge ne peut se satisfaire d'une telle position. Si le principe qui dit que "la substitution devra avoir lieu sauf si, pour des raisons économiques, cette substitution était vraiment trop chère" est retenu, le gouvernement belge doit savoir que l'évaluation du coût doit se faire non seulement en tenant compte du coût économique et le chiffre d'affaires d'une entreprise ou les investissements qu'elle devrait consentir pour changer de substance, mais aussi en intégrant l'impact, en termes de coût, sur la santé des travailleurs.

Par ailleurs, qui devra prouver la toxicité et déterminer l'ordre de l'examen des substances? Il s'agit là d'un enjeu capital. Je voudrais attirer l'attention du gouvernement belge sur le fait que si on a décidé d'examiner les substances chimiques produites en grande quantité avant d'examiner celles produites en petites quantités, c'est parce que l'on voulait se baser sur un critère objectif. On voulait aussi renverser la charge de la preuve. Autrement dit, ce sont les entreprises qui doivent présenter la caractéristique de la substance chimique qu'elles produisent, les mesures à prendre pour se protéger. Elles doivent introduire leur dossier auprès du service ad hoc au niveau national où auprès de la Commission européenne qui vérifiera l'exactitude et le suivi de la méthodologie avant de donner l'agrément et le droit à la commercialisation.

Les lobbies de l'industrie chimique ont pour but de changer la priorité et de commencer l'examen des substances en analysant d'abord la substance la plus dangereuse, ce quelle que soit la quantité produite. J'espère donc que le gouvernement belge ne tombera pas dans le piège de cette proposition. En effet, seule l'industrie chimique est capable de dire si une substance est plus dangereuse qu'une autre et doit donc être examinée en priorité.

On va revenir à une situation où les Etats devront essayer de prouver la toxicité d'une substance face à des lobbies de l'industrie chimique qui, eux, disposent de toute une armée de chimistes et qui, comme on l'a constaté depuis 1993, refusent ou mettent des bâtons dans les roues dans l'évaluation des substances.

J'aborde maintenant un autre élément très important sur lequel j'insiste auprès du gouvernement belge car, apparemment – au vu de sa déclaration –, il ne compte pas y prêter attention. Ce projet de règlement est raisonnable car il ne s'appliquera qu'aux substances produites à plus d'une tonne par an. On n'évaluera que 30.000 substances chimiques sur les 100.000 qui occupent tout notre espace. Pour ce qui est des substances produites en petites quantités – moins de 10 tonnes –, la présidence britannique propose que les tests soient minimaux et ne respectent même pas le degré minimal existant actuellement pour évaluer la toxicité d'une substance, c'est-à-dire trois tests en dehors de l'expérimentation animale.

Sur ce point, le gouvernement belge doit être attentif et doit se donner la possibilité de voter et de défendre un projet nettement plus fort que celui proposé par la présidence britannique. Je l'invite à tenir compte des documents ainsi que des études réalisées par la Confédération européenne des syndicats.

Il est rare que les syndicats se mobilisent pour conseiller au monde entrepreneurial de tenir compte des dimensions environnementales et

de la santé. En effet, le coût des travailleurs malades à cause de ces substances empêche les entrepreneurs d'accroître leurs activités et d'investir dans l'avenir et dans des substances positives pour l'environnement, la santé et l'économie.

Monsieur le président, tels étaient les points spécifiques sur lesquels je voulais insister. On a rarement l'occasion de pouvoir s'adresser au gouvernement sur ce genre de sujets car on y travaille au sein des commissions alors qu'ils mettent en cause de multiples compétences au sein du gouvernement.

De **voorzitter**: Collega's, ik wil van dit moment misbruik maken. Op 13 oktober 1985 werd een jong kamerlid in Limburg verkozen. Dezelfde dag verjaarde hij. Vandaag is hij twintig jaar in het Parlement en vijftig jaar jong. Vice-eerste minister Dewael, vriend Dewael, ik begroet u. (*Applaus*)

Mijnheer De Man, u krijgt het woord. Het zal misschien niet in dezelfde stijl zijn.

01.19 Filip De Man (Vlaams Belang): Mijnheer de voorzitter, collega's, ook na de beleidsverklaring van dinsdag blijft het Vlaams Belang erbij dat de softe aanpak van de huidige, linkse regering de bevolking opzadelt met een pak harde criminaliteit. We zijn van oordeel dat paars niet alleen faalt inzake misdaadbestrijding – een aantal recente voorvallen toont aan dat zelfs zware misdadigers na een veroordeling opnieuw mogen toeslaan –, maar dat ook de ware omvang van het onveiligheidsprobleem wordt verborgen voor de burgers.

Ik begin met dat laatste.

Wanneer we de eerste minister mogen geloven – het staat in zijn verklaring –, zou de veiligheidsmonitor bewijzen dat het onveiligheidsgevoel daalt. Wanneer we de minister van Binnenlandse Zaken mogen geloven, dalen ook de criminaliteitscijfers. Het is dezelfde minister Dewael die deze zomer, niet toevallig na de beëindiging van de werkzaamheden van de Kamer, de media een beknopt overzicht gaf van de recentste statistieken.

Mijnheer de voorzitter, het is trouwens een echte schande dat bedoelde minister wekenlang, om niet te zeggen maandenlang, belooft om de cijfers aan het Parlement te bezorgen en dan, in plaats van het Parlement voor te lichten, deze instelling in feite voor schut zet. Ik weet dat bedoelde minister liever in Knokke flaneert, maar u, mijnheer de voorzitter, zou hem toch eens moeten wijzen op het controlerecht van de Kamer.

Het was leep gespeeld van de heer Dewael. De dag nadat het reces inging, kwam hij plotseling op de proppen met de statistieken. Mijnheer Dewael, het is leep, maar echt mooi en democratisch is dat allemaal niet.

Ondertussen zouden uw cijfers een daling met 2,7% bewijzen. Natuurlijk zijn enkele opmerkingen hier op hun plaats.

In de eerste plaats kreeg de publieke opinie via de pers een selectie van data. Het globale plaatje bleef achterwege. Mijnheer Dewael, natuurlijk kan men statistieken op die manier alles laten zeggen wat men wil.

01.19 Filip De Man (Vlaams Belang): Le Vlaams Belang dénonce le laxisme gauchiste du gouvernement dans le domaine de la lutte contre la criminalité. Après avoir été condamnés, de grands criminels peuvent ainsi récidiver tout à loisir. Et le gouvernement continue de nier le sentiment d'insécurité que ressentent nos concitoyens.

Le premier ministre prétend, en se fondant sur le moniteur de sécurité, que l'insécurité se réduit, le ministre de l'Intérieur parlant quant à lui d'une baisse des chiffres de la criminalité. Pendant des mois, il a promis de communiquer ces données au Parlement mais il ne nous les a transmis que le lendemain du début des vacances parlementaires. Je demande solennellement au président de rappeler aux ministres que la Chambre détient un droit de contrôle.

Les chiffres communiqués sont censés traduire une baisse de la criminalité de 2,7 %. C'est difficilement vérifiable étant donné que la presse n'a obtenu que des données sélectives. Sans aperçu global, on peut évidemment prouver tout et n'importe quoi !

Les statistiques ne reflètent que les faits qui ont donné lieu à la rédaction d'un procès-verbal. Or, il

Ten tweede, uw officiële statistieken geven enkel de geverbaliseerde feiten weer. Er blijft dus heel wat criminaliteit verborgen.

Ten derde, uit de veiligheidsmonitor – ik mag wel zeggen: uw veiligheidsmonitor, want hij wordt toch door uw diensten uitgevoerd – blijkt dat de aangiftebereidheid van de burger significant is gezakt. U hebt dat op uw persconferentie niet gemeld. U bent dat vergeten. U was met andere zaken bezig. De euforische berichten van de regering worden echter wel door haar eigen veiligheidsmonitor tegengesproken.

Volgens de monitor wordt gemiddeld slechts 35% van de misdrijven gemeld aan de politiediensten, dus een goed derde. Meer nog collega's, slechts een kwart van de misdrijven wordt daadwerkelijk opgenomen in een pv. Bovendien neemt de lage aangiftebereidheid nog verder af. De percentages voor 2004 liggen volgens de veiligheidsmonitor nog lager dan voor 2002, zowel voor de meldingen als voor de pv's.

Dus mijnheer de minister, als het officiële criminaliteitscijfer in 2004 volgens uzelf met 2,7% daalde, dan wil dat helemaal niet zeggen dat het werkelijke aantal misdrijven daalde. Er is alleen maar sprake van een toegenomen moedeloosheid bij veel burgers die jammer genoeg het nut van een aangifte niet meer zien. Meer nog, de veiligheidsmonitor bewijst, mijnheer Dewael, een toename van de criminaliteit tussen 2000 en 2004. aangezien het officiële cijfer voor die jaren nauwelijks wijzigde. Het gaat telkens over om en bij één miljoen geregistreerde feiten, maar de aangiftebereidheid is dus significant gedaald.

Het is dus altijd hetzelfde met die Dewael. De mensen iets wijsmaken en beloven, beloven, beloven. Wij hebben dat vorige week nog gezien wanneer werd geprotesteerd tegen geweld tegenover politiemensen. Hij zegt natuurlijk meteen tegen de 40.000 politiemensen dat hij het ook een schande vindt en dat het een schande is dat geweld tegen hen niet strenger wordt bestraft. Weeral leep van Dewael, maar waarop wachtte de minister de voorbije jaren? Waarop wachtte de VLD? Jullie zijn al 6 jaar aan de macht en het enige wat uw fractie in de Kamer heeft gepresteerd, is het links beleid van Onkelinx "cochonneren". Dat is precies het tegenovergestelde van wat u de politie vorige week voorhield, mijnheer de minister.

Dat is dus Dewael ten voeten uit: altijd klaar om een protest of een regelrecht drama te recupereren in de hoop wat kiezers terug te winnen, maar verder niets. Men mag hem een jaar of meer niet gehoord of gezien hebben, maar hij vertelt nog altijd hetzelfde. Wij hebben dat mogen meemaken. De faciliteiten moesten worden afgeschaft. De illegalen zouden worden opgespoord. De criminaliteit daalt en daalt en daalt en binnenkort moeten de criminelen in staking gaan om de cijfers van de heer Dewael nog te doen kloppen. Collega's, ik zeg u dat die minister iemand is die zelfs in de kletsende regen nog droog over straat geraakt.

Inzake de drugsproblematiek is dat hetzelfde. Volgens de regering kampen wij drugstoerisme. De drugsproductie verschuift naar ons land. Er is steeds meer drugsoverlast en men gaat dat dus nu aanpakken. Collega's, wie heeft er echter voor gezorgd dat meer jongeren dan ooit tevoren met drugs beginnen? Wie heeft er door de

ressort du moniteur de sécurité du premier ministre que 35 % seulement des citoyens se donnent encore la peine de faire une déclaration à la police. A peine un quart des délits font l'objet d'un procès-verbal. Les affirmations du gouvernement sont donc contredites par un instrument qu'il a lui-même créé. Dès lors, lorsque le ministre déclare que les chiffres de la criminalité ont diminué de 2,7%, cela ne signifie pas que le nombre de délits a diminué mais bien que l'abattement s'empare des citoyens. La criminalité a même augmenté puisque les chiffres officiels n'ont guère évolué entre 2000 et 2004.

Le ministre Dewael se contente de promesses et de propos lénifiants. Qu'attend-il depuis six ans pour prendre des mesures contre la violence dont sont victimes les policiers au lieu de se borner à la qualifier de grave?

Concernant le problème de la drogue, le gouvernement indique que la narcoproduction se déplace de plus en plus vers notre pays et affirme vouloir s'attaquer au phénomène. Or, ne sont-ce précisément pas le VLD et le sp.a qui, au travers de la nouvelle loi sur les drogues, ont provoqué une augmentation de la consommation de cannabis et ont fait en sorte que de plus en plus de jeunes passent en outre aux drogues dures ?

Quant à la réforme des services de police, on peut lire dans la déclaration du gouvernement que la promesse d'une présence policière accrue dans les rues est bien davantage qu'un slogan. Voilà qui ne manque pas d'étonner, puisque, selon le Comité P, les 3 232 policiers supplémentaires promis depuis deux ans se font attendre. Le corps de sécurité censé décharger la police d'une série de tâches

nieuwe drugswet voor gezorgd dat de vraag naar cannabis alsmaar toeneemt? Wie heeft ervoor gezorgd dat uit die steeds groter wordende groep van cannabisgebruikers derhalve ook meer jongeren overstappen naar hardere drugs?

Wel, dat zijn de VLD, de sp.a, overigens nadat CD&V onder Dehaene al een eerste aanzet had gegeven.

Ik kom tot de politiehervorming dan. Op bladzijde 15 van haar verklaring schrijft de regering: "Meer blauw op straat is niet langer een slogan." Maar wat zegt het comité P in zijn jongste verslag, verslag dat wij onlangs besproken hebben in Hertoginnendal met het comité P? "Volgens de minister" – ik citeer nu het comité – "zouden er 3.232 agenten meer op straat komen, maar dat is voor het ogenblik nog niet voldoende zichtbaar." Ik herinner u eraan, collega's, dat de belofte van minister Dewael ondertussen 2 jaar oud is.

Hetzelfde geldt voor het veiligheidskorps. Dat moest de politie ontlasten van een aantal taken dat niet echt als politiewerk beschouwd moet worden. Daarmee ga ik akkoord. Ik heb het dan over de bewaking van rechtbanken en hoven en het transport van gedetineerden. Welnu, het veiligheidskorps, waarmee de regering al een paar jaar pronkt, is nog steeds niet volledig ingevuld. Ook wat dat betreft luidt de vraag: waarom moet dat zo lang duren?

Inzake ASTRID was het comité P ook enigszins kritisch. Het comité P schrijft dat het nog tot 2007 zal duren vooraleer het systeem volledig geïmplementeerd is. Wanneer men dan weet dat het voormalig minister Tobback was, minister van Binnenlandse Zaken begin jaren '90, die ASTRID in de steigers heeft gezet in 1992, moet men toch toegeven dat in men dit land zeer traag werkt, of althans dat de overheid in dit land zeer traag werkt.

Wanneer ik zie dat de telecombedrijven erin slagen hun netwerken op enkele jaren tijd op te zetten en dat het bij Binnenlandse Zaken 15 jaar moet duren, heb ik daarbij toch mijn bedenkingen, mijnheer de minister.

Al bij al, zou ik zeggen, krijgt u dus een onvoldoende. Dat zal u geenszins verbazen. De geschiedenis tussen u en ons in de commissie bewijst niets anders.

De **voorzitter**: Nu volgt mevrouw Roppe en dan zal ik de ochtendvergadering sluiten. Ik moet de Kamer eraan herinneren dat wij niet vóór 16.16 uur kunnen stemmen.

(Protest van de heer De Man)

(...): (...)

De **voorzitter**: Mijnheer De Man, het is gedaan. Het is mevrouw Roppe die nu het woord heeft.

01.20 **Filip De Man** (Vlaams Belang): (...) Maar hij wil niet antwoorden.

De **voorzitter**: Gij wordt graag geprovoceerd. Dat is het. *(Twistgesprekken tussen de heer De Man en minister Dewael)*

01.21 **Annemie Roppe** (sp.a-spirit): Mijnheer de minister, ik maak

n'est toujours pas au complet. Et toujours selon le Comité P, le système Astrid ne sera totalement mis en oeuvre qu'en 2007. Pourquoi tout cela prend-il tellement de temps ? Alors qu'une entreprise de télécommunications parvient à créer un réseau en quelques années, il faut pas moins de 15 ans aux pouvoirs publics pour faire de même !

A mes yeux, le ministre de l'Intérieur ne mérite qu'une mention «insuffisant»!

01.21 **Annemie Roppe** (sp.a) (sp.a-

van deze gelegenheid graag gebruik of misbruik om u te feliciteren met uw 50ste verjaardag. Limburgers onder mekaar zijn graag hartelijk.

Collega's, met veel aandacht heb ik gisteren het debat en de uitspraken over de regeringsverklaring gevolgd. Ze waren niet altijd boeiend en zeker niet altijd even inspirerend. Even kwam de uitspraak: "Schenk nooit aandacht aan hetgeen critici zeggen. Er is nog nooit een standbeeld opgericht ter ere van een criticus" in me op. Dat is een hele geruststelling ten opzichte van sommigen van mijn collega's.

Bepaalde opmerkingen van kritiek hebben me gisteren erg gestoord, omdat ik ze zo ongegrond en goedkoop vind, dat ik het nodig acht hierop even in te gaan. Die negatieve benadering brengt immers niets bij en is alleen een bijkomende voedingsbodem voor verzuring waar wij met spirit zo graag tegengaat.

Inkomsten vinden is nodig om de maatschappelijke uitdagingen van globalisering, vergrijzing en sociale zekerheid aan te kunnen. Daarover bestaat geen twijfel op deze banken. De keuzes die moeten gemaakt worden, zijn moeilijke politieke keuzes die altijd betwistbaar zijn en blijven.

Collega Daems heeft er reeds op gewezen dat we ernstig moeten blijven als we discussiëren over de werkwijze. Ik wil eraan toevoegen dat we eerlijk moeten blijven. Het ligt niet in mijn aard iets te verdedigen alleen omdat we deel uitmaken van de meerderheid, evenmin om iets af te breken alleen omdat we in de oppositie zouden zitten.

Ik wil dieper ingaan op het meer fiscale gedeelte van de beleidsverklaring die de eerste minister dinsdag in de Kamer heeft afgelegd.

In de eerste plaats, wat de regularisatie betreft, vorig jaar heb ik namens spirit vanop het spreekgestoelte met overtuiging de EBA verdedigd. We waren immers de mening toegedaan dat al degenen, ook kleine zondaars, die niet altijd zelf verantwoordelijk waren voor hun daden, de kans moesten krijgen om berouwvol naar de schaapsstal terug te keren. Dat onze christelijke oppositie met haar desinformatie, soms zelfs met foute berichtgeving er mede verantwoordelijk voor is dat de operatie niet geslaagd is, zoals kon worden verwacht en niet heeft opgebracht hetgeen begroot was, was een pijnlijke vaststelling. Het slechts gedeeltelijk slagen van de EBA of het halen van minder groot succes dan mogelijk was geweest, heeft de regering ertoe moeten brengen bijkomende maatregelen voor te stellen die wij nu graag "regularisatie" noemen, die niet vergelijkbaar is met de EBA, laat staan dat we zouden kunnen spreken van een tweede EBA.

Het zou trouwens zinloos zijn een mislukte maatregel te vervangen door eenzelfde maatregel. Het verleden heeft voldoende aangetoond dat op die wijze enkel een nieuwe mislukking zou kunnen worden bevestigd.

De kritiek op die regularisatie is natuurlijk verwacht en voor een deel zelfs begrijpelijk. Niet eerlijk lijkt me echter de kritiek, terug vanuit

spirit): Certaines critiques exprimées hier lors du débat m'ont parues infondées et faciles. Une approche négative est une cause supplémentaire d'aigrissement. Pour relever les grands défis sociaux, il faut des recettes, chacun en convient. Les choix qui sont faits sont des choix politiques difficiles. Il faut rester honnête dans ce débat.

L'an dernier, j'ai résolument défendu la DLU au nom de Spirit. Nous estimions qu'il fallait donner aux pêcheurs en matière fiscale la possibilité de faire amende honorable. En pratiquant la désinformation et en répandant même des informations erronées, le CD&V a contribué à faire en sorte que l'opération ne donne pas les résultats escomptés. C'est pourquoi le gouvernement a dû imaginer une régularisation qui n'a toutefois rien en commun avec la DLU.

Par conséquent, il n'est absolument pas question d'une «deuxième DLU». Prendre une fois encore une mauvaise mesure ne serait guère efficace. La critique à l'encontre de la nouvelle mesure est compréhensible, bien que l'exigence des démocrates-chrétiens d'accorder une compensation à tous les frères et sœurs honnêtes n'ait évidemment aucun sens.

L'opposition s'est également beaucoup agitée à propos de l'impôt sur certains fonds de placement. J'ai déjà entendu bien des absurdités à ce sujet.

La mesure étant encore imprécise, on donne à penser qu'il ne s'agit que d'une première étape vers une taxation des organismes de placement et que d'autres mesures suivront.

Si le gouvernement a choisi cette catégorie restreinte parmi l'ensemble des produits de placement, c'est parce que,

christelijke hoek, om een compensatie nodig te vinden voor diegenen die steeds trouw hun belastingen hebben betaald. Onze christelijk geïnspireerde broeders en zusters – ik betreur dat niemand van hen momenteel aanwezig is – zouden toch moeten weten dat in de parabel over de verloren zoon-zondaar die in het vaderhuis terugkeert, ook geen compensatie wordt gegeven aan de brave zoon, die steeds voorbeeldig in het vaderhuis is gebleven. Trouwens, wie zal in deze context kunnen garanderen wie de echt brave zoon is, in dit landje waar op een scheve schaats rijden als sympathiek of als een nationale sport wordt aangezien? Bovendien gaan de opbrengsten van die regularisaties – of, anders gezegd, die laattijdig betaalde belastingen – terug naar de gemeenschap die er in solidariteit van zal kunnen genieten.

contrairement aux Organismes de placements collectifs (OPC) qui investissent davantage dans des produits à risques, ils rapportent moins au Trésor public que les autres, qu'il s'agisse de l'impôt des sociétés ou de la taxation des dividendes. La mesure ne concerne donc pas tout le secteur des OPC mais une petite partie seulement, qui représenterait quelque 45 milliards sur un total de 170 milliards.

Ten tweede, de taxering van bepaalde beleggingsfondsen. Ook daarover wordt, blijkbaar door de oppositie, graag weer heel veel mist verspreidt. De meesten onder u hebben het debat gisterenavond gemist, wij waren nog bijna met tien parlementsleden en twee ministers. Maar de onzinnige vergelijkingen die gisteren door mijn collega aan de rechterzijde zijn gemaakt, waren zo hallucinant dat duidelijk werd dat er kritiek werd gegeven omwille van de kritiek, maar niet om de inhoud.

Het is natuurlijk niet nodig om de dingen te begrijpen om erover te redeneren, maar de nonsens die ik hier gisteren hoorde vertellen door een zogenaamde specialist in fiscale zaken, was zo gortig dat ik me verplicht voel om te reageren.

Ik ben de eerste om toe te geven dat de aangekondigde maatregel meer duidelijkheid verdient. Ik kan misschien beter dan wie ook uit de oppositie kritiek leveren op de aangekondigde maatregel aangezien ik mijn vorig leven met veel enthousiasme in de sector van beleggingsinstellingen - ICB's voor de liefhebbers van afkortingen - heb gewerkt en deze sector heel goed heb gekend.

Rationeel zijn er natuurlijk elementen die deze bijkomende taxering kunnen verantwoorden. Spijtig genoeg wordt echter, mede door de nog onduidelijkheid van de maatregel, de indruk gewekt dat met deze maatregel slechts de eerste stap naar taxering van beleggingsinstellingen is gezet en dat ten opzichte van deze sector nog bijkomende stappen in overweging kunnen worden genomen.

Ook in dit debat moeten we eerlijk blijven. De regering heeft blijkbaar voor deze beperkte groep binnen de beleggingsproducten gekozen omdat deze groep, in tegenstelling tot de ICB's die in andere meer risicohoudende producten beleggen, minder bijdraagt in het globale pakket van belastingen dan andere producten die dat wel doen, ofwel via de vennootschapsbelasting ofwel via taxering van dividenden. Het gaat hier dus niet over de hele ICB-sector, waar ongeveer 170 miljard euro wordt beheerd, maar wel degelijk over een beperkt gedeelte hiervan. Dat gedeelte zou volgens de laatste cijfers, afhankelijk van de juiste omschrijving, ongeveer 45 miljard kunnen bedragen.

Vervolgens wordt door de oppositie duidelijke kritiek gegeven op een nog erg onduidelijke maatregel. Het zou dus logisch zijn dat op die onduidelijkheid wordt gewezen - quod non. Daardoor wordt nog maar eens aangetoond dat het gaat om kritiek voor de kritiek zonder meer.

Ik wil hier graag wijzen op enkele onduidelijke elementen.

01.22 Hendrik Bogaert (CD&V): Ik begrijp de stelling van mevrouw Roppe niet helemaal.

De maatregel is inderdaad onduidelijk, maar de richting is volgens mij toch heel duidelijk. In vermogen zijn er roerende en onroerende bestanddelen. Hier worden niet de onroerende bestanddelen extra belast, maar wel de roerende bestanddelen, met name de inkomsten uit de roerende vermogensbestanddelen. We zitten met andere woorden heel dicht bij een vermogensbelasting op de roerende delen van een vermogen.

U bekritiseert de oppositie omdat wij daarover iets zeggen. Het is echter de VLD zelf die heeft gezegd dat er nooit een belasting op vermogen zou komen. En nu komt er al een vermogensbelasting, niet voor alle producten, maar voor een deel ervan.

Ten tweede, als het de bedoeling is om een discriminatie weg te werken tussen enerzijds de obligaties en anderzijds beleggingsfondsen met minstens 40% obligaties, waarom hebt u dan niet ervoor gekozen om gewoon het tarief te doen dalen van 15% naar bijvoorbeeld 7,5%, en dan het tarief voor die beleggingsfondsen op te trekken van 0 naar 7,5%, mevrouw Roppe? Dat zou natuurlijk ook het opheffen van een discriminatie geweest zijn. De regering heeft daarvoor niet gekozen.

Ten derde, gisterenavond heb ik het verschil afgewogen tussen enerzijds de extra aftrek voor het pensioensparen en anderzijds de potentiële kosten voor mensen die dat soort beveks hebben. Ik ga niet akkoord met uw kritiek dat het onzinnig is om dat te doen. Het is gewoon berekenen wat de maatregel concreet kan betekenen voor de mensen. De conclusie van zowel de eerste minister als ikzelf was dat niet iedereen meedoet aan pensioensparen, dat niet iedereen een bevek heeft en dat er dus een verdere analyse nodig zal zijn om de twee af te wegen. Ik ga dus niet akkoord met uw lezing ervan, maar ik zou u graag horen weerleggen dat het een vermogensbelasting is. Dat is misschien een interessante vraag.

01.23 Annemie Roppe (sp.a-spirit): Indien elke taksering op dividenden of opbrengsten een vermogensbelasting is, dan hebt u natuurlijk gelijk, maar dat is niet het geval. Op dividenden die uitbetaald worden, worden er ook gelden ingehouden. Op anderen producten, zoals kasbons, worden er ook belastingen ingehouden. Op opbrengsten uit spaarboekjes wordt er boven een bepaald bedrag ook roerende voorheffing ingehouden. Wanneer u dan spreekt over een vermogensbelasting, dan is dat onwillig of met opzet proberen te overtuigen dat men naar een vermogensbelasting aan het gaan is, quod non.

U spreekt over pensioensparen en over de vergelijking die u gisterenavond gemaakt hebt. De eerste minister heeft duidelijk gezegd dat u op dat ogenblik slechte vergelijkingen aan het maken was. Op een bepaald moment spreekt men over pensioenspaarfondsen als de derde pijler van de pensioenopbouw, waarop heel wat mensen kunnen intekenen en waaraan fiscale voordelen zijn verbonden. Dat vergelijkt u dan met een product van de beleggingsinstellingen, wat helemaal niet fiscaal interessant is, zoals

01.22 Hendrik Bogaert (CD&V): Vous avez raison, cette mesure est encore trop imprécise mais ce qui est clair, en revanche, c'est la direction dans laquelle s'engage le gouvernement. Ce nouvel impôt s'apprend beaucoup à un impôt sur le patrimoine qui toucherait la partie mobilière des patrimoines. Le VLD avait pourtant juré qu'il n'y aurait jamais d'impôt sur la fortune.

S'il s'agissait de supprimer la discrimination entre les obligations et les fonds de placement comportant au moins 40 % d'obligations, pourquoi n'avoir pas porté les deux taux à 7,5 % ?

A en croire les critiques entendues hier, établir une comparaison entre l'accroissement du montant déductible de l'épargne-pension et les frais potentiels à charge des détenteurs de SICAV n'aurait aucun sens. J'ai dû constater, avec le premier ministre, que l'épargne-pension et la possession de SICAV ne sont pas le fait de tout un chacun et qu'il faudra donc affiner l'analyse. Mais j'aimerais qu'on me prouve qu'il ne s'agit pas d'un impôt sur le patrimoine.

01.23 Annemie Roppe (sp.a-spirit): Ce raisonnement est exact si l'on considère toute taxe sur les dividendes ou sur les revenus comme un impôt sur le patrimoine, mais ce n'est pas le cas. Des sommes sont également retenues sur les dividendes et sur d'autres produits. Le produit revenus des livrets d'épargne est soumis au précompte mobilier à partir d'un certain montant. Soit M. Bogaert est de mauvaise foi, soit il cherche délibérément à convaincre les citoyens que nous allons vers un impôt sur le patrimoine, ce qui n'est pas le cas. La comparaison entre les fonds d'épargne-pension qui sont

dat bijvoorbeeld met het pensioensparen wel het geval is. Op dat ogenblik maakt u vergelijkingen die helemaal niet opgaan.

fiscalement avantageux et les fonds de placement qui ne le sont pas ne tient pas. Le premier ministre l'a déjà clairement indiqué hier soir.

01.24 Hendrik Bogaert (CD&V): Mevrouw Roppe, laten wij daarover eerlijk zijn, ik heb toch helemaal niet geïnsinueerd dat die twee producten hetzelfde zijn.

01.24 Hendrik Bogaert (CD&V): Je n'ai nullement affirmé que les deux produits soient identiques.

01.25 Annemie Roppe (sp.a-spirit): Toch wel. U hebt de opbrengsten van het ene en de aftrekken van het andere naast elkaar gezet, terwijl het over twee onvergelykbare factoren ging.

01.25 Annemie Roppe (sp.a-spirit): Si, puisque vous mettez en parallèle les recettes générées par un produit et la déduction fiscale qu'autorise un autre. Cela n'a aucun sens.

01.26 Hendrik Bogaert (CD&V): U moet toch geen twee identieke producten hebben om een berekening te maken. De eerste minister zelf heeft de link gemaakt tussen de beveks en de verhoogde aftrek. De verdediging van de eerste minister en van de regering is de volgende. Men zegt dat dit een maatregel is waar de VLD absoluut tegen is en die is opgedrongen door de socialisten, maar er is wel een verhoogde aftrek voor pensioensparen. Dat is de redenering die wordt gevolgd. Het is in die politieke context toch logisch dat iemand – die analyse komt er de volgende dagen sowieso – gaat kijken of een doorsnee gezin in de betrokken situatie er iets uithaalt – om mij zo even uit te drukken - of moet bijlagen. Dan zal er op een bepaald ogenblik een break-even-punt komen. Gisterenavond zegden jullie dat het een erg hoog break even-punt was. Ik wil hier even een statistiek in het debat brengen. Het gemiddeld vermogen van gezinnen in België is 7 miljoen oude Belgische frank. Dat is heel wat. Als u dan een break-even-punt van een paar duizend euro hoog vindt, dan stemt dat niet helemaal overeen met de realiteit in België. Gelukkig dat die mensen zoveel sparen.

01.26 Hendrik Bogaert (CD&V): Un simple calcul ne nécessite pas deux produits identiques. Le premier ministre a lui-même fait le rapprochement entre les SICAV et la majoration de la déduction pour l'épargne-pension. Le *break even*, le moment où les bénéfices d'une mesure compensent les pertes occasionnées par une autre mesure, n'est pas du tout aussi élevé que ne le laisse entendre la majorité. Si l'on considère le volume moyen de l'épargne dans notre pays, le *break even* sera rapidement atteint.

Mevrouw Roppe, wij hebben gisteren gesproken over een beleggingsfonds van 10.000 euro. Jullie zeiden dat dit gigantisch veel was. Sommigen in de zaal zeiden dat ze dit niet hadden. Dat kan allemaal zijn.

01.27 Annemie Roppe (sp.a-spirit): U sprak over 20.000 euro.

01.28 Hendrik Bogaert (CD&V): Een zelfstandige echter die moet rondkomen met een maandelijks pensioen van 500 euro en met een spaarvarken van 10.000 euro, zal wel wat problemen hebben. Gelukkig zijn er heel wat zelfstandigen die meer dan 10.000 euro gespaard hebben, want als men met 500 euro per maand nog zoveel jaar verder moet, dan denk ik dat men een probleem heeft.

01.29 Annemie Roppe (sp.a-spirit): Mijnheer Bogaert, ik hoop dat wij deze discussie in de commissie voor de Financiën kunnen voortzetten. Ik ben zeker niet goed geplaast om een VLD-standpunt in te nemen, laat staan om een VLD-standpunt te verdedigen. Dat is zeker niet mijn rol, laat staan mijn bedoeling.

01.29 Annemie Roppe (sp.a-spirit): Je maintiens que, par ses interventions d'hier et de ce jour, M. Bogaert a délibérément voulu dresser un écran de fumée dans un dossier qui comporte effectivement encore des zones obscures. Il convient dès lors de

Mijn boodschap is de volgende. Waarop ik zeker de nadruk wil leggen, is dat u door de manier waarop u gisteren hebt gereageerd en

door de voorbeelden die u ook vandaag aanhaalt, probeert mist te zaaïen over iets dat inderdaad nog onduidelijk is. Ik wil de nadruk leggen op het feit dat er zo snel mogelijk duidelijkheid moet komen en dat daaraan moet worden gewerkt alvorens ten gronde kritiek gegeven of gevraagd kan worden.

Ik wou nog even terugkomen tot mijn betoog en zeggen dat er natuurlijk elementen zijn om deze bijkomende taksering te verantwoorden.

Ik zal een opsomming geven van een aantal onduidelijke elementen.

Vraag is of het enkel gaat over producten die geïnviseerd worden door de Europese Spaarrichtlijn, dus enkel over de ICB's met een Europees paspoort of worden ook de Belgische producten geïnviseerd? Dat maakt een heel groot verschil in de berekening. Gaat dezelfde belastingvrijstelling die bij de spaarboekjes geldt, ook bij deze intresten in aanmerking worden genomen vermits het ook over zogenaamde spaarproducten gaat? Gaat men zich richten op de Europese omschrijving van intresten of veeleer op de Belgische? Volgens fiscalisten bestaan terzake grote verschillen. Gaat het alleen over de transparante sector van ICB's of viseert men eveneens de minder transparante sector van verzekeringsproducten waar andere of zelfs geen beleggingsnormen qua transparantie en spreiding gelden? Gaat het hier alleen over particuliere beleggers en spaarders of gaat het ook over VZW's en rechtspersonen? Gaat het over bestaande of over toekomstige producten? Gaat het ook over kapitaalgegarandeerde producten waarbij in het positieve geval de kapitaalgarantie niet onmiddellijk meer haalbaar is? Zal het voor iedereen duidelijk zijn op welke meerwaarde de roerende voorheffing wordt berekend en hoe dit zal gebeuren? Ik kan deze vragenlijst gemakkelijk nog aanvullen. Al deze aspecten zullen moeten worden uitgeklaard. Ik pleit voor een spoedig en grondig overleg met de sector om het juiste toepassingsveld te kennen.

Indien de kritiek van de oppositie – ik wil dit herhalen – eerlijk was geweest, dan was zij precies op deze onduidelijkheden gericht geweest die ik graag beaam en waarvoor ik een overleg met de sector – dat trouwens reeds gepland is – ondersteun.

Laat ik ten slotte ook nog iets zeggen over de pensioenspaarfondsen, waarover we het gisteravond ook al hadden.

Al jaren werd gevraagd naar een uitbreiding van de derde pijler. Eindelijk komt er nu een ernstige verhoging. Het bedrag wordt fundamenteel opgetrokken met 25%, namelijk van 625 euro per jaar naar 780 euro. Dat kan enkel maar worden toegejuicht. Zoals de eerste minister gisteravond nog meedeelde, maken blijkbaar meer dan 1,5 miljoen Belgen gebruik van de pensioenspaarmogelijkheid, die fiscaal aftrekbaar is.

In 2004 werd op die wijze 520 miljoen euro verzameld. Het potentieel ligt echter veel hoger, volgens schattingen zelfs driemaal hoger, zowel in bedrag als in aantal gegadigden.

De beleggingsregels voor dat product zullen als onrechtstreeks effect een verhoogde belegging in aandelen, alsook in obligaties en vastgoed tot gevolg hebben, wat op zichzelf ook een goede zaak is. Ik

clarifier d'urgence la situation.

Ainsi, que reste-t-il à préciser ? S'agit-il exclusivement de produits visés par la directive européenne sur l'épargne ou les produits belges sont-ils également concernés? Il s'agit de produits d'épargne, mais bénéficient-ils de la même exonération fiscale que les livrets d'épargne? Se fonde-t-on sur la définition belge ou européenne de l'intérêt? S'agit-il uniquement des OPC ou les produits d'assurance moins transparents sont-ils également concernés? Vise-t-on les épargnants particuliers ou également les asbl et les personnes morales? Est-il question de produits actuels ou futurs, etc.? Je préconise une concertation approfondie avec le secteur pour définir clairement le champ d'application.

L'extension des fonds d'épargne-pension a été demandée pendant des années. Plus d'un million de Belges recourent à l'épargne-pension fiscalement déductible. Le montant déductible est porté à 780 euros, ce dont nous nous félicitons. En 2004, le montant de l'épargne s'élevait à 520 millions d'euros, mais le potentiel serait encore trois fois plus élevé. J'espère qu'une large campagne d'information sera menée à cet égard.

Spirit conservera au gouvernement son soutien.

hoop dat zowel door de financiële sector als door de minister van Financiën de nodige inspanningen zullen worden geleverd om de mogelijkheid van pensioensparen op ruim vlak aan de bevolking kenbaar te maken. Ik kan u nu reeds verzekeren dat wij om bovenvermelde redenen met spirit de maatregel heel erg toejuichen.

Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijnheer de minister, collega's, ik sluit mijn uiteenzetting graag af met te herhalen dat spirit de regeringsverklaring zal ondersteunen. Tegelijkertijd blijf ik heel sterk aandringen op snelle duidelijkheid over de recent gekozen maatregelen.

Ik dank u alleszins voor het geduld bij het luisteren, voor uw talrijke opkomst en voor uw niet nalatende aandacht.

De **voorzitter**: collega's, tijdens de namiddagvergadering zullen er wellicht ook nog replieken en stemverklaringen volgen. Ik vermoed dat de stemming even na 16.00 uur kan beginnen.

Mijnheer de vice-eerste minister, de stemming mag niet beginnen voor 16.16 uur.

De vergadering is gesloten.
La séance est levée.

De vergadering wordt gesloten om 13.13 uur. Volgende vergadering donderdag 13 oktober 2005 om 14.15 uur.

La séance est levée à 13.13 heures. Prochaine séance le jeudi 13 octobre 2005 à 14.15 heures.

Ce compte rendu n'a pas d'annexe.

Dit verslag heeft geen bijlage.